CĂRȚI ROMANTICE

Miresele MacGregor

NORA ROBERTS

SERIA „FAMILIA MACGREGOR"

Patriarhul clanului MacGregor este puternic, bogat și mai ales decis să-și continue obiceiul de a se amesteca în viețile celor dragi. La vârsta de 90 de ani, Daniel nu vrea nimic mai mult decât să-și vadă nepoatele măritate, fericite și pregătite să continue generația MacGregor. Tinerele verișoare locuiesc împreună la Boston și sunt foarte mulțumite să se concentreze pe construirea unei cariere de succes în domeniile pe care și le-au ales. Dar Laura, Gwendolyn și Julia descoperă curând ceea ce părinții lor știau de mult – că Daniel MacGregor are un talent înnăscut pentru petit, așa că deja le-a ales fetelor candidații perfecți, despre care este convins că vor fi soții ideali. Nu-i mai rămâne decât să pună lucrurile în mișcare... bineînțeles fără ca vreunul dintre cei implicați să bănuiască măcar ceva.

Trei superbe povești de dragoste, pline de pasiune și umor, își vor găsi împlinirea la magicul Hyannis Port, când Daniel MacGregor va reuși să ofere fiecărei nepoate darul pe care banii nu-l pot cumpăra – o iubire ca-n povești!

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1045-4
9 786063 310454
Lira®

NORA ROBERTS

Miresele MacGregor

Seria Familia MacGregor

The MacGregor Brides
Nora Roberts
Copyright © 1997 Nora Roberts

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Miresele MacGregor
Nora Roberts

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Miresele MacGregor / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1045-4

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Miresele MacGregor

Seria Familia MacGregor

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan/Graal Soft

Lira®

Din *Memoriile private ale lui Daniel Duncan MacGregor*

Când un bărbat ajunge la nouăzeci de ani petrecuți pe pământ, e tentat să privească în urmă la viața sa, să evalueze, să reflecteze la succesele și la greșelile sale. Adesea își va spune, poate, „Cum ar fi fost dacă aș fi făcut asta în loc de aia?" sau „Mi-aș fi dorit să o pot lua de la capăt".

Ei bine, eu nu am timp pentru astfel de prostii.

Eu privesc înainte, așa am făcut dintotdeauna. Sunt un scoțian care și-a trăit cea mai mare parte din viața sa lungă departe de pământul natal. America e casa mea. Aici mi-am întemeiat o familie și mi-am crescut copiii. Mi-am privit nepoții crescând. Timp de aproape șaizeci de ani am iubit o singură femeie, am trăit cu ea, am admirat-o, am lucrat cot la cot cu ea. Și am lucrat pe la spatele ei, când altfel nu se putea.

Anna a mea e tot ce am mai drag. Noi doi împreună – ei bine, ne-am distrat de minune.

Sunt un bărbat bogat. O, nu doar în bani, posesiuni și proprietăți, ci prin familia mea. Familia e pe primul loc. Asta e un alt lucru care a fost întotdeauna și va fi întotdeauna o parte din viața mea. Eu și Anna am avut împreună trei copii. Doi fii și o fiică. Mândria pe care mi-o trezesc e aproape la fel de intensă ca dragostea mea pentru ei.

Trebuie să mărturisesc, însă, că s-a dovedit necesar, la un moment dat, să îi împing ușor de la spate pe acești trei indivizi puternici, să le amintesc de datoria lor față de numele MacGregor, față de genealogia MacGregor. Cu regret o spun, copiii mei au fost cam înceți în acest domeniu, iar mama lor și-a făcut griji pentru ei.

Prin urmare, cu puțin ajutor, s-au căsătorit bine. Și prin bine vreau să spun că și-au găsit sufletul pereche, iar din căsătoriile lor s-au născut alte două fiice și un alt fiu excelent, pe care eu și Anna îi răsfățăm cu iubire. Gene zdravene și sânge bun, pe potriva unui MacGregor.

Acum am unsprezece nepoți – trei dintre ei membri de onoare ai familiei MacGregor, chiar dacă după nume sunt Campbell. Campbell, pe Dumnezeu, dar sunt copii buni, în ciuda numelui. Toți ne-au adus multă bucurie în a doua parte a vieții, și mie, și Annei, căci i-am privit crescând de la sugari la adulți.

Asemenea părinților lor, nici ei nu se grăbesc să-și facă datoria, să înțeleagă ce bogății oferă căsătoria și întemeierea unei familii. Ceea ce o îngrijorează pe bunica lor, neîncetat. Iar eu nu sunt genul de bărbat care să stea deoparte și să-și privească soția frângându-și mâinile. Nu, în nici un caz. Am reflectat atent la situație.

Cele trei nepoate mai mari ale mele sunt la vârsta potrivită pentru căsătorie. Sunt femei puternice, inteligente și frumoase. Se descurcă bine să își croiască drum în viață, pe cont propriu. Astfel de lucruri – după cum mi-a explicat Anna – sunt la fel de importante pentru o femeie cum sunt și pentru un bărbat. Cu Laura, Gwendolyn și Julia am în familie un avocat, un doctor și o femeie de afaceri. Deștepte și încântătoare, așa sunt fetele mele, așa că bărbații pe care îi voi alege pentru ele, pentru a-și construi viețile alături de ei, trebuie să fie bărbați cu adevărat deosebiți. Nu le voi permite să se mulțumească niciodată cu mai puțin.

Am pus ochii pe un set de trei băieți excelenți. Toți provin din familii bune, solide. Și sunt și chipeși băieții. Ah, nu-i așa că vor forma niște cupluri încântătoare și-mi vor oferi copilași drăgălași? Planul e să îi iau câte unul o dată. În astfel de probleme e mai bine să acord fiecărui subiect întreaga mea atenție și îndemânare. Așa că încep cu Laura, în fond ea e cea mai mare. Dacă n-o văd pe Laura cu buchetul de mireasă în mână până la Crăciun, să nu-mi spuneți mie

Daniel MacGregor. Odată ce ea se așază la casa ei, știu exact pe cine vreau pentru scumpa mea Gwen. S-ar putea ca Julia să fie cea mai îndărătnică dintre toate trei, dar lucrez la asta. Doar un mic brânci de la spate, atât am să le dau. În fond, nu sunt un băgăcios, doar un bunic îngrijorat, trăindu-mi iarna vieții – și intenționez să fie o iarnă foarte lungă. Am de gând să îmi privesc strănepoții crescând. Și cum dracu' să fac asta dacă fetele mele nu se mărită să îmi facă prunci, ei? Ha! Ei bine, o să ne ocupăm noi de asta – ca Anna să nu-și mai facă griji, desigur.

Partea întâi

Laura

capitolul 1

Fu nevoie ca telefonul să sune de șase ori până când sunetul îi ajunse într-un colț al creierului ei adormit. La al optulea târâit reuși să strecoare o mână de sub pături. Izbi mai întâi ceasul cu alarmă, trântind de podea fața veselă a broscoiului Kermit. Era al treilea Kermit care murea în anul acela.

Degetele ei lungi, fără bijuterii, pipăiră suprafața lucioasă a noptierei de nuc, se închiseră în cele din urmă pe receptor și îl traseră în așternuturi cu ea.

– Alo.

– A sunat de zece ori.

Cu păturile trase deasupra capului, Laura MacGregor se crispă auzind acuzația tunătoare, apoi căscă.

– Da?

– De zece ori. Dacă mai suna o dată deja dădeam telefon la 112. Mi te imaginam zăcând într-o baltă de sânge.

– Pat, reuși ea să spună, cuibărindu-se în pernă. Dormeam. Noapte bună.

– E aproape ora opt.

– Când?

– Dimineața. Identificase vocea acum, știa deja care dintre nepoatele lui era îngropată în pat la o oră pe care Daniel MacGregor o considera a fi miezul zilei. O superbă și luminoasă dimineață de septembrie. Ar trebui să te trezești și să te bucuri de ea, fetițo, în loc să o irosești dormind.

– De ce?

El pufni.

– Trece viața pe lângă tine, Laura. Bunica ta își face griji pentru tine. Nu mai demult de ieri-seară îmi spunea că nu-și mai găsește deloc liniștea, tot frământându-se pentru nepoata ei cea mare.

Anna nu spusese nicidecum așa ceva, dar vicleșugul de a se folosi de soția lui pentru a-și manipula familia să facă exact ce voia el era un obicei vechi. În familia MacGregor exista mult respect față de tradiții.

– E bine. Totul. Grozav. Dorm acum, bunicule.

– Ei bine, trezește-te. Nu ți-ai mai vizitat bunica de câteva săptămâni. Îi e dor de tine. Doar fiindcă tu te crezi femeie în toată firea la douăzeci și patru de ani nu înseamnă că ar trebui să uiți de bunicuța ta dragă. Se crispă și el când rosti acele cuvinte, aruncând o privire spre ușă pentru a se asigura că era bine închisă. Dacă Anna l-ar fi auzit numind-o o bunicuță dragă, l-ar fi scalpat. Vino la noi peste weekend, îi ceru el. Adu-le și pe verișoarele tale.

– Am de citit un dosar, bombăni ea și începu să alunece din nou în somn. Dar în curând.

– Să faci bine să vii mai repede de atât. Noi n-o să trăim o veșnicie, să știi.

– Ba da.

– Ha. Ți-am trimis un cadou. Va sosi în dimineața asta. Așa că dă-te jos din pat și fă-te frumoasă. Ia-ți pe tine o rochie.

– În regulă, sigur. Mulțumesc, bunicule. Pa.

Laura lăsă receptorul să cadă pe podea, se îngropă sub pernă și alunecă fericită înapoi în somn. Douăzeci de minute mai târziu fu trezită brutal cu o smucitură și o înjurătură.

– La naiba, Laura, iar ai comis-o.

– Ce? Se ridică brusc în capul oaselor în pat, cu ochii mari și sticloși de somn, cu părul negru încâlcit. Ce-i?

– Ai lăsat telefonul decuplat. Julia MacGregor își strânse mâinile în pumni pe șolduri și o fixă cu o privire încinsă. Așteptam un telefon.

– Ah, păi... Mintea îi era o ceață confuză. Laura își înfipse mâinile prin părul ciufulit de somn, ca pentru a-și limpezi gândurile. Diminețile pur și simplu nu erau momentul optim al zilei pentru ea. Cred că a sunat bunicul. Poate. Nu mai țin minte.

– Eu n-am auzit telefonul. Julia ridică din umeri. Presupun că eram la duș. Gwen a plecat deja la spital.

Ce voia bunicul? Când Laura continuă să o privească mută, Julia râse şi se aşeză pe marginea patului. Probabil acelaşi lucru ca de obicei. „Bunica ta îşi face griji pentru tine."

– Parcă îmi amintesc ceva de genul ăsta. Zâmbind uşor, Laura se trânti înapoi pe perne. Dacă ai fi ieşit de la duş mai repede, ai fi răspuns tu la telefon. Atunci bunica şi-ar fi făcut griji pentru tine.

– Pentru mine şi-a făcut griji săptămâna trecută. Julia aruncă o privire spre ceasul antic cu marcasite de la încheietura ei. Trebuie să fug să văd o proprietate din Brookline.

– Alta? Nu tocmai ai cumpărat o altă casă luna trecută?

– Asta a fost acum două luni şi e aproape gata de vândut mai departe. Julia îşi scutură pe spate coama ondulată de păr roşu ca focul. Este timpul pentru un proiect nou.

– Cum vrei tu. Planul meu măreţ era de a dormi până la amiază, apoi să-mi petrec restul după-amiezii studiind un dosar. Laura îşi roti umerii în spate. Puţin probabil pe aici.

– Vei fi complet singură acasă în următoarele câteva ore. Gwen are tură dublă la spital, iar eu nu cred să mă întorc mai devreme de cinci.

– Nu e rândul meu să gătesc diseară.

– Iau eu ceva când vin.

– Pizza, spuse Laura imediat. Cu strat dublu de brânză şi măsline negre.

– Pentru tine nu e niciodată prea devreme să te gândeşti la cină. Julia se ridică, îşi netezi jacheta verde pădure pe care o purta peste pantalonii cu pense. Ne vedem diseară, îi strigă în timp ce ieşi. Şi nu mai lăsa telefonul decuplat.

Laura studie tavanul, contemplând lumina soarelui, şi se gândi să-şi tragă din nou pătura peste cap. Ar fi putut să mai doarmă o oră. Pentru ea nu fusese niciodată o problemă să adoarmă instant, iar această abilitate i se dovedise utilă în timpul facultăţii de drept.

Însă gândul la pizza îi stârnise pofta de mâncare. Când avea de ales între somn și mâncare, Laura se confrunta cu cea mai mare dilemă a ei. Dădu pătura la o parte, lăsând mâncarea să câștige în acea înfruntare. Purta un tricou sport simplu, de culoare albă, și boxeri de mătase albastru electric.

Locuise cu cele două verișoare ale ei încă de la începutul facultății, iar acum aveau deja doi ani de când se instalaseră în casa din Back Bay din Boston. Gândul de a lua pe ea un halat nu îi trecu nici o clipă prin minte. Micuța casă cochetă - una dintre cele pe care Julia le renovase recent și cea mai nouă locuință a lor - era decorată cu un amestec eclectic al gusturilor lor individuale. Pasiunea lui Gwen față de antichități se ciocnea de preferința Juliei pentru artă modernă și de propria atracție a Laurei către kitsch.

Coborî în fugă scările, trecându-și degetele peste finisajul satinat al balustradei din lemn de stejar, aruncă o privire scurtă prin fereastra de sticlă sablată și constată că era într-adevăr o dimineață de toamnă orbitor de însorită, apoi coti pe hol spre bucătărie.

Deși fiecare dintre cele trei verișoare avea o minte excelentă, aplicată conștiincios domeniilor în care erau experte, nici una dintre ele nu era deosebit de talentată în materie de bucătărie. Chiar și așa, îi dăduseră un aer primitor, zugrăvind-o într-un galben blând care punea în valoare suprafețele de lucru albastru intens și dulapurile cu uși de sticlă.

Laura fusese întotdeauna recunoscătoare că ele trei se înțelegeau atât de bine. Gwen și Julia erau cele mai apropiate prietene ale ei, nu doar verișoare. Alături de restul clanului MacGregor, așa cum îl considera Laura, membrii familiei extinse a lui Daniel și Anna alcătuiau un grup strâns, chiar dacă divers.

Aruncă o privire spre perete la ceasul pisică albastru safir, cu ochii scânteietori ca două diamante și coada legănându-i-se ritmic. Se gândi la părinții ei și se întrebă dacă își savurau concediul în Indiile Occidentale. Fără îndoială că da. Caine și Diana MacGregor formau un cuplu puternic, reflectă ea. Erau soț și soție, părinți,

parteneri în cadrul firmei de avocatură. După douăzeci și cinci de ani de căsnicie și după ce crescuseră doi copii și construiseră una dintre cele mai respectate firme de avocatură din Boston, devotamentul lor nu pălise cu nimic.

Nu își putea imagina de cât efort era nevoie pentru a menține în funcțiune o asemenea construcție. Era mult mai ușor, decise ea, să te concentrezi pe fiecare lucru pe rând. Deocamdată pentru ea acel lucru era dreptul. De fapt nu, își spuse ea, rânjind spre frigider. În acel moment era vorba de micul dejun.

Luă casetofonul portabil de pe masă și își puse căștile. Puțină muzică la masa de dimineață, decise ea, și porni caseta.

Royce Cameron își parcă jeepul în spatele unei mici decapotabile Spitfire, clasică și dichisită, de un roșu aprins. Genul de mașină și culoare, reflectă el, care numai nu striga după o amendă de viteză. Clătină din cap spre ea, apoi își mută privirea pentru a studia casa.

Era o adevărată frumusețe. Ceea ce era de așteptat în acea zonă luxoasă din Black Bay – și având în vedere din ce familie proveneau proprietarii. Boston era definit de Red Sox și de Paul Revere. Și Boston era definit de familia MacGregor.

Dar nu la bani sau clasă se gândi în timp ce studie casa. Ochii lui albaștri și calmi trecură în revistă ferestrele și ușile. O grămadă de sticlă, reflectă el, în timp ce briza rece de toamnă îi ciufuli părul bogat, ca blana de nurcă. O grămadă de sticlă însemna o grămadă de posibilități de acces. Porni pe aleea de lespezi, mărginită superb de flori de toamnă, apoi traversă peluza îngrijită, ușor în pantă, pentru a studia ușile franțuzești care dădeau spre o mică verandă.

Le testă și constată că erau încuiate. Deși dacă ar fi izbit o dată sănătos, își spuse el, sau ar fi smucit cu forță, ar fi trecut de ele. Privirea îi rămase rece, iar gura aspră pe chipul definit de planuri și unghiuri. Era un chip pe care femeia cu care aproape se căsătorise îl numise la un moment dat față de infractor. El nu o întrebase

la ce se referise prin acel comentariu, căci în acel moment fuseră amândoi adânc cufundați în cearta lor și pur și simplu preferase să nu știe.

Putea fi rece, acel chip, așa cum era acum, în timp ce calcula posibilitățile de acces în frumoasa casă veche care fără îndoială era ticsită de bijuteriile și de obiectele de anticariat apreciate de femeile bogate cu o anumită clasă. Ochii îi erau de un albastru palid și rece ce se putea încălzi și deveni mai intens pe neașteptate. Gura îi era o linie fermă care se putea curba într-un zâmbet fermecător sau să se întindă într-o expresie de gheață. Bărbia puternică îi era marcată de o cicatrice mică, rezultatul unui contact brusc cu diamantul unui inel purtat pe degetul mic al unei mâini care fusese strânsă în pumn. Avea puțin sub un metru optzeci, bucurându-se de constituția unui boxer sau a unui bătăuș.

Fusese și una, și alta. Acum, cu părul lung până la guler biciuit și dat peste cap de briza tot mai puternică, decise că ar fi putut să ajungă înăuntru cu regretabil de puțin efort, în nici treizeci de secunde. Chiar dacă nu ar fi avut o cheie de la ușa de la intrare.

Ocoli din nou casa și sună de câteva ori, scurt și tare, la soneria de la intrare, privind între timp prin sticla prețioasă a intrării. Arăta frumos, își spuse el, cu florile sablate pe sticla mată. Și oferea cam la fel de multă securitate ca o folie de aluminiu.

Mai sună o dată, apoi scoase cheia din buzunar, o băgă în broască și își descuie singur ușa.

Casa mirosea a femei. Fu primul lui gând când păși în hol pe parchetul lustruit. Citrice, uleiuri, flori și o adiere stăruitoare dintr-un parfum plăcut de seducător pluteau în aer. Scările interioare se întindeau fluide în dreapta lui, iar în stânga se deschidea primitor salonul din față.

Era ordine ca într-o mănăstire, își spuse el, dar atmosfera avea parfumul senzual al unui bordel de prima mână. Femeile, din punctul de vedere al lui Royce, erau o sursă de uluire.

Era în mare măsură exact cum își imaginase. Mobilierul vechi și elegant, culorile pastelate, covoarele scumpe.

Și, își spuse el, observând scânteierea unui cercel pe o măsuță rotundă, fleacurile scumpe pe care una dintre femei le lăsase prin casă la întâmplare.

Își scoase un minireportofon din buzunarul din spate al pantalonilor de blugi și începu să ia notițe în timp ce cutreiera casa.

Pânza amplă inundată de culori tari care atârna deasupra poliței din lemn de cireș îi atrase atenția. Ar fi trebuit să fie strident, acel țipăt îndrăznet de strălucire și forme într-o încăpere atât de discretă. În schimb i se păru atrăgător, un omagiu adus pasiunii și vieții.

Tocmai observase semnătura din colț - D.C. MacGregor - și dedusese că pictura era opera unuia dintre numeroșii veri MacGregor, când auzi pe cineva cântând.

Nu, la drept vorbind, sunetul nu putea fi considerat cântat, decise el, oprind reportofonul și băgându-l înapoi în buzunar înainte de a se întoarce în hol. Țipăt, urlat, eventual miorlăit ar fi fost descrieri mai apte pentru masacrul vocal asupra imnurilor de iubire ale lui Whitney Houston. Dar însemna că nu era totuși singur în casă. Porni pe hol în direcția de unde se auzea gălăgia, iar când trecu pragul unei bucătării scăldate în soare, pe față îi apăru un rânjet de apreciere masculină pură.

Era o femeie înaltă, își spuse el, și în cea mai mare parte alcătuită din picioare. Silueta lor fină și aurie compensa din plin, după părerea lui, lipsa completă de talent în materie de cântat. Iar felul în care stătea aplecată, cu capul în frigider și săltându-și șoldurile, rotindu-le și fâțâindu-le, oferea un spectacol atât de plăcut încât nici un bărbat, viu sau mort, nu s-ar fi plâns vreodată de faptul că falsa.

Părul îi era negru ca bezna nopții, drept ca ploaia, și se revărsa până la o talie ce implora să fie cuprinsă între mâinile unui bărbat. Și purta o lenjerie atât de sexy cum rar mai avusese plăcerea de a privi. Dacă și fața era pe măsura corpului, chiar avea să-i însenineze dimineața.

- Scuză-mă. Ridică o sprânceană când, în loc să tresară și să chițăie așa cum se așteptase el - ba chiar sperase - ea continuă să scotocească prin frigider și să cânte.

În regulă, nu că nu mi-ar plăcea spectacolul, dar poate vrei să iei o scurtă pauză.

Şoldurile ei tresăriră într-o mişcare rapidă şi entuziastă care îl făcu pe Royce să fluiere printre dinţi. Apoi ea încercă să producă o notă care ar fi trebuit să spargă orice obiect de cristal şi se întoarse ţinând o pulpă de pui într-o mână şi o doză de suc în cealaltă.

Nu tresări, dar ţipă. Royce ridică o mână, cu palma spre exterior, şi dădu să se explice. Cu muzica încă răcnindu-i în căşti, Laura nu văzu decât un bărbat necunoscut cu părul zbârlit de vânt, blugi spălăciţi şi un chip care trăda suficientă obrăznicie cât să alimenteze o duzină de diavoli.

Ţintindu-i capul, aruncă spre el doza de suc. El o prinse din zbor cu o singură mână, la doar câţiva centimetri înainte de a-l izbi între ochi. Dar ea apucase deja să se răsucească spre masa de bucătărie. Când se întoarse, avea în mâini un cuţit pentru friptură, iar în ochi o expresie care îl avertiză că nu ar fi ezitat să îl spintece cu el.

– Uşurel.

Ridică ambele mâini, adoptând un ton blând.

– Nu te mişca. Nici măcar nu respira, spuse ea tare, strecurându-se pe lângă masa de lucru spre telefon. Dacă faci un singur pas în faţă sau în spate îţi scot inima cu lama.

Royce îşi spuse că ar fi putut să o dezarmeze în circa douăzeci de secunde, dar unul dintre ei – cel mai probabil el – ar fi avut nevoie de copci după aceea.

– Nu mă mişc. Ascultă, nu ai răspuns când am bătut la uşă. Am venit doar să... De-abia atunci îşi smulse privirea de pe chipul ei şi văzu căştile. Aha, aşa se explică. Mişcându-se foarte încet, se lovi uşor cu un deget peste ureche, şi-l trecu peste cap până la cealaltă ureche şi spuse, pronunţând exagerat. Scoate-ţi căştile.

Ea tocmai conştientizase muzica peste tumultul sângelui ei vuindu-i în urechi şi îşi smulse căştile.

– Am spus să nu te mişti. Chem poliţia.

– În regulă. Royce încercă să îi ofere un zâmbet relaxat. Dar o să te pui într-o situaţie jenantă, având în vedere că eu doar îmi fac treaba. De la firma Cameron

Security? Nu ai răspuns când am bătut la ușă. Presupun că Whitney cânta prea tare. Își păstră privirea ațintită în ochii ei. Vreau doar să-mi scot legitimația.

– Cu două degete, îi porunci ea. Și mișcă-te încet.

Așa intenționase și el. Ochii ei mari și întunecați reflectau mai degrabă mânie și violență decât teamă. O femeie capabilă să înfrunte singură un bărbat necunoscut, ținând în mână un cuțit de bucătărie, fără a tremura, nu era una pe care să o sfidezi.

– Aveam o programare la ora nouă să fac o evaluare a casei și să discut sisteme.

Ea coborî scurt privirea spre legitimația pe care o scoase el.

– Cu cine anume aveai programare?

– Laura MacGregor.

Ea își închise mâna liberă pe telefon.

– Eu sunt Laura MacGregor, amice, și nu am făcut nici o programare cu tine.

– Domnul MacGregor a aranjat programarea.

Ea ezită.

– Care domn MacGregor?

Royce zâmbi din nou.

– Acel domn MacGregor. Daniel MacGregor. Urma să mă întâlnesc cu nepoata lui, Laura, la ora nouă, pentru a proiecta și a instala cel mai bun sistem de securitate existent pe lumea asta, pentru a-i proteja fetele. Zâmbetul lui scânteie fermecător. Bunica ta își face griji.

Laura luă mâna de pe telefon, dar nu puse jos cuțitul. Era exact genul de inițiativă tipică pentru bunicul ei și exact ceea ce ar fi spus el.

– Când te-a angajat?

– Săptămâna trecută. A trebuit să merg tocmai până la fortăreața lui din Hyannis Port ca să mă poată vedea față în față. Impresionantă locuință. Impresionant om. Am băut scotch și am fumat un trabuc după ce am bătut palma.

– Și bunica mea ce-a avut de spus despre asta?

– Despre înțelegerea noastră?

– Despre trabucuri?

– Ea nu era de față când am încheiat tranzacția. Și cum el a încuiat ușa biroului înainte de a scoate trabucurile dintr-un volum scobit pe dinăuntru din *Război și pace*, nu pot decât să concluzionez că ea nu e de acord cu trabucurile.

Laura răsuflă prelung și puse cuțitul înapoi în suportul de lemn.

– În regulă, domnule Cameron, ai trecut testul.

– El mi-a spus că vei ști de sosirea mea. Înțeleg că nu știai.

– Nu, nu știam. M-a sunat azi-dimineață, a pomenit ceva de un cadou pe care mi l-a trimis. Cred. Ridică din umeri, gestul făcându-i părul să se reverse, apoi luă pulpa de pui pe care o scăpase pe jos și o aruncă la gunoi. Cum ai intrat?

– Mi-a dat el o cheie. Royce o scoase din buzunar și o puse în mâna întinsă de Laura. Am sunat la sonerie. De mai multe ori.

– Aha.

Royce coborî privirea spre doza de suc.

– Ai mâna abilă, domnișoară MacGregor. Își mută din nou privirea asupra feței ei. Pometi care ar fi putut să taie sticlă, își spuse el, o gură concepută pentru sex sălbatic și ochi de culoarea ciocolatei negre păcătoase. Și probabil cea mai incredibilă față pe care am văzut-o vreodată.

Laurei nu îi plăcea felul în care îi privea chipul, savurându-l, își spuse ea, cu o expresie care era arogantă, obraznică și înspăimântătoare.

– Tu ai reflexe bune, domnule Cameron. Altfel acum ai fi zăcut pe podeaua bucătăriei mele cu ditamai cucuiul.

– Poate că ar fi meritat, spuse el cu un rânjet care se voia dezarmant, dar nu reușea să fie decât obraznic, apoi îi dădu înapoi doza de suc.

– Mă duc să mă îmbrac, apoi putem discuta despre sisteme de securitate.

– Nu e nevoie să te schimbi pentru mine.

Ea își înclină capul și îi aruncă o privire care îl măsură din cap până în picioare, de la expresia exagerat de apreciativă până la poziția intimidantă a corpului lui.

– Ba da. Fiindcă dacă te mai uiți așa la mine încă zece secunde, chiar ai să te alegi cu un cucui. Nu stau mult.

Trecu maiestuoasă pe lângă el. Royce se răsuci pe călcâie în urma ei, pentru a putea să se desfete privind-o cum se îndepărta pe acele picioare nesfârșite, fascinante. Și fluieră din nou printre dinți. Oricum ai fi pus problema, își spuse el oftând prelung, admirativ, Laura MacGregor era năucitor de frumoasă.

capitolul 2

În birourile firmei de avocatură MacGregor & MacGregor, Laura era așezată la o masă lungă din lemn de stejar, înconjurată de cărți. Stătuse îngropată în bibliotecă toată dimineața, hotărâtă să găsească încă un precedent pentru dosarul pe care îl analiza pentru cea mai recentă sarcină ce îi fusese încredințată.

Până se întorceau părinții ei săptămâna viitoare, avea să fie totul pus la punct. Mama ei era avocatul apărării în procesul Massachusetts vs. Holloway, iar Laura făcea partea de documentare pentru ea, însă ajunsese să se atașeze emoțional de acest caz anume.

Dacă se ocupa ea de hârțogării, făcea munca de jos, investea ore întregi în documentare, poate avea să dobândească un loc lângă mama ei în sala de tribunal. Și poate, eventual, avea să i se permită să interogheze un martor.

Își dorea intensitatea prezenței în sala de judecată, dramatismul înfățișării înaintea unui judecător și a unui juriu. Înțelegea importanța documentării, necesitatea de a planifica fiecare mișcare și fiecare situație posibilă ce putea să apară la judecarea unui caz. Urma să citească și să studieze până i se încețoșa privirea, dar, pe Dumnezeu, avea să își câștige pe merit poziția.

Și, la un moment dat, urma să primească propriile ei cazuri.

Amanda Holloway își omorâse soțul. Nu încăpea îndoială în privința faptei. Însă vinovăția, după lege, era o altă problemă. Fusese abuzată emoțional și fizic timp

de cinci ani nenorociți. Cinci ani de oase rupte și un spirit frânt, își spuse Laura. Era ușor să spui că ar fi trebuit să plece din acea situație – ar fi trebuit să fugă fără a mai privi vreodată în urmă. De fapt, Laura se surprindea uneori gândindu-se exact la acest lucru. Însă Amanda Holloway nu plecase și nu fugise. Într-un final, cedase psihic.

Într-o noapte, în arșița miezului de vară, după încă o bătaie, după încă un viol, luase revolverul de serviciu al soțului ei și golise încărcătorul în el în timp ce acesta dormea.

Cu adevărat regretabil, își spuse Laura cu răceală, era faptul că așteptase mai mult de o oră după viol. O oră era considerată premeditare. Faptul că John Holloway fusese un polițist cu dosarul plin de aprecieri nu era nici el în avantajul ei.

Poate că unii ar fi considerat că în noaptea aceea se făcuse dreptate, dar legea avea o abordare mai rece. Iar Laura era hotărâtă să folosească legea pentru a o scăpa pe Amanda Holloway de închisoare.

Royce savură din plin ocazia de a o privi. În momentul acela nu semăna deloc cu femeia care cântase îmbrăcată doar în lenjerie, nici cu cea de o politețe rece care purtase un pulover simplu și discutase cu el despre sisteme de alarmă. Își îmblânzise cascada de păr negru într-o împletitură complicată care îi cobora pe mijlocul spatelui. La urechi purta două picături simple de aur, iar la încheietură un ceas îngust de aur, dincolo de care scânteia și tresărea în lumină o brățară de diamante.

Bluza ei de mătase albă era foarte cambrată, iar pe spătarul scaunului se odihnea un sacou bleumarin. Încăperea mirosea a piele, a lemn lustruit și a femeie. În momentul acela, își spuse el, Laura MacGregor arăta elegantă, scumpă și complet inabordabilă. Inabordabilă, reflectă Royce, doar dacă bărbatul respectiv nu i-ar fi văzut deja șoldurile zgâlțâindu-se într-o pereche de boxeri de mătase. Se sprijini de cadrul ușii.

– Arăți ca un avocat.

Ea ridică imediat capul. Royce îi admiră viteza cu care își reveni. Surprinderea nu sclipi mai mult decât o fracțiune de secundă în ochii aceia ca ciocolata neagră, înainte de a se liniști.

– Am trecut examenul de intrare în barou vara trecută. Sunt avocat. Ai nevoie de unul?

– Nu în momentul de față, dar am să mă gândesc la tine.

Adevărul era că se gândise la ea cea mai mare parte din săptămâna aceea.

Părul zbârlit de vânt, micuța cicatrice interesantă și ochii aceia de sfidat diavolul se combinau pentru a face din el un bărbat care nu putea să nu stârnească puternic curiozitatea femeilor. Cum ea nu voia să stea să-și pună întrebări, ar fi preferat să-l vadă plecat.

– Biroul e în principiu închis până la sfârșitul lunii.

– Mi-a spus recepționera de la parter. Dar nu am venit să te angajez, nici pe tine, nici pe părinții tăi.

Intră în birou – mișcările lui evocându-i Laurei o felină pregătită să atace – și se sprijini cu un șold pe marginea mesei.

– Ce cauți aici?

– Aveam o sarcină de rezolvat în partea asta de oraș. M-am gândit să trec să te anunț că vom începe instalarea sistemului tău sâmbătă dimineața.

– E în regulă. Sunt sigură că bunicul meu va fi încântat.

– Știe el ce știe, de vrea să protejeze ceea ce contează pentru el. E mândru de tine și de verișoarele tale. Mândria radiază din el când vorbește despre voi.

Privirea Laurei se îmblânzi, iar corpul ei își pierdu postura rigidă, defensivă.

– E cel mai minunat om din lume. Și unul dintre cei mai exasperanți. Dacă ar putea, ne-ar vârî pe toate în castelul lui din Hyannis.

– Boston poate fi un oraș periculos pentru o fată tânără și drăguță, spuse Royce cu un huruit grav ce imita vocea lui Daniel și care făcu buzele Laurei să tresară într-un zâmbet.

– Nu-i rău. Puțin mai mult volum și aproape că ți-a ieșit perfect.

- Şi are dreptate, chiar poate fi. Sunteţi trei femei celibatare care locuiesc într-o casă mare, plină de obiecte scumpe, produse care pot fi vândute cu uşurinţă pe sub mână. Una dintre voi e fiica unui fost preşedinte al SUA şi sunteţi toate nepoatele unuia dintre cei mai bogaţi oameni din ţară. Şi sunteţi foarte frumoase. Toate astea fac din voi potenţiale ţinte.

- Nu suntem neghioabe, domnule Cameron.

- Royce.

- Nu suntem neghioabe, repetă ea. Nu umblăm pe alei întunecate, nu deschidem uşa necunoscuţilor, nici nu agăţam bărbaţi în baruri.

- Ei bine, Subţirico, asta e lăudabil.

Umerii ei începură să se tensioneze din nou.

- Bunicul meu exagerează, dar dacă instalarea unui sistem complicat de securitate îi va mai linişti temerile, atunci aşa vom face.

- Dar tu nu crezi că ai nevoie de un sistem de securitate.

- Eu cred că eu şi verişoarele mele suntem în deplină siguranţă în casa noastră.

- Consideri că a te trezi cu un bărbat în bucătăria ta în timp ce tu dansezi în lenjerie înseamnă a fi în siguranţă?

- Tu aveai cheie - şi nu eram în lenjerie.

- Aş fi ajuns înăuntru la fel de uşor şi fără cheie cum am ajuns şi cu ea. Şi în ce anume erai dacă nu în lenjerie?

- Pijama, se răsti ea.

- O, ei bine, asta e diferit.

Royce îi rânji, savurând mânia ce clocotea în ochii ei negri.

- Ascultă, tu o să instalezi nenorocitul de sistem, noi o să folosim nenorocitul de sistem. Acum am... Se lăsă pe spate când Royce se aplecă în faţă. Ce faci?

El inspiră lent.

- Doar mă bucur de impactul deplin. Îmi place parfumul tău. Iar ochii îi sclipiră amuzaţi. Brusc eşti teribil de agitată.

- Nu-mi place să fiu înghesuită.

– În regulă. Se retrase ușor, doar un gest subtil al trupului lui compact, care nu îi oferi Laurei chiar atâta distanță cât și-ar fi dorit. Cât o să mai stai pe astea? întrebă el, fluturând o mână spre teancul de cărți de drept.

– Până termin.

– Ce-ar fi să mă întorc pe la șapte? Am putea ieși la cină.

– Nu. O spuse ferm și se mută în scaun astfel încât să își îndrepte atenția asupra unei cărți deschise.

– Ești ocupată?

– Evident.

– Nu mă refeream la muncă, Subțirico. Mă refer dacă ai un bărbat.

– Asta nu te privește.

– S-ar putea să mă privească. Îmi place cum arăți, cum miroși. Îmi place cum vorbești, cum te miști. Ar fi interesant să aflu dacă îmi place și cum... gândești, încheie el, când ochii ei îngustați se ridicară și se opriră asupra lui.

– Vrei să știi la ce mă gândesc în momentul de față?

El zâmbi, apoi rânji, apoi se zgudui de râs.

– Nu. Dacă te răzgândești în privința cinei, știi ce și cum.

– O, da, cu siguranță știu ce și cum.

El chicoti, dădu să se ridice, apoi văzu numele de pe dosarul aproape îngropat sub un vraf de cărți.

– Holloway, murmură el, apoi își îndreptă din nou privirea spre Laura. Crima?

– Da.

– L-am cunoscut pe John Holloway.

– A, da? Îi plăcuse râsul lui, aproape că fusese suficient de fermecată de el cât să se răzgândească în privința cinei. Acum atât vocea, cât și ochii ei îi deveniră de gheață. Ai mulți bătăuși de soții printre prietenii tăi?

– Nu am spus că eram prieteni, am spus că l-am cunoscut. A fost polițist. La fel și eu.

De data aceasta când dădu să se îndrepte își puse ea o mână peste a lui. Privirea îi era concentrată pe chipul lui acum, calculând, cântărind.

– Ai lucrat cu el?

- Nu. Am lucrat în aceeași secție timp de câteva luni, cu ceva vreme în urmă. Eu am fost transferat. A fost un polițist bun.

- A fost... Închise ochii. O, ce gândire tipică. Și-a snopit soția ani la rândul, dar a fost un polițist bun. Poartă-ți uniforma cu mândrie și apără-ți colegii.

- Nu mai sunt polițist, remarcă Royce pe un ton blând. Și nu știam prea multe despre el în afară de ceea ce ținea de muncă. Își făcea treaba, înhăța răufăcătorii, rezolva cazurile. Nu mă interesa viața lui personală.

- Pe mine mă interesează foarte mult viața lui personală. Îi privise chipul cât timp vorbise. Royce nu trăda prea mult, reflectă Laura, dar avea să își urmeze intuiția. Nu ți-a plăcut de el, așa-i?

- Nu.

- De ce nu?

- Chestie de gusturi personale. Mă făcea să mă gândesc la un pistol încărcat și cu piedica defectă. Mai devreme sau mai târziu, se descarcă accidental.

- Tu probabil mai ai contacte în rândul poliției, știi oameni care l-au cunoscut. Polițiștii detestă să discute cu avocații, dar...

- Poate fiindcă avocații lasă gunoaiele înapoi în libertate înainte să apuce polițiștii să facă puțină curățenie.

Laura inspiră adânc pentru a se calma.

- Amanda Holloway nu e un gunoi. Pur și simplu a avut proasta inspirație de a se căsători cu un gunoi.

- S-ar putea să fie așa, dar eu nu te pot ajuta. Se ridică și se dădu înapoi. Sâmbătă voi ajunge la locuința ta între opt jumătate și nouă. Zâmbi din nou, o tresărire rapidă a buzelor. Oricât de mult mi-ar plăcea să ți-o văd din nou, ți-aș recomanda să nu porți pijamaua. Vei distrage atenția echipei mele.

- Deci, cum arată?

În oglinda de deasupra chiuvetei de la baie privirea Laurei se desprinse de pe genele deja negre pe care le îmbrăca în mascara pentru a se muta pe chipul verișoarei ei.

- Cine anume?

– Fostul polițist devenit expert în securitate pe care bunicul l-a angajat pentru a ne păzi de mârșavele elemente infracționale din Boston.

Gwen se aplecă peste umărul Laurei până când capetele li se apropiară.

Nu ar fi crezut nimeni că erau verișoare, cu atât mai puțin – în condițiile în care erau înrudite și din partea familiei MacGregor, și din partea familiei Blade – că erau de două ori verișoare. Părul lui Gwen era o calotă strălucitoare, auriu-roșcată, scurtă ca tunsoarea unui băiat, contrastând cu marea de plete negre a Laurei. Gwen moștenise coloritul mamei ei, pielea crem, ochii ce alunecau dinspre albastru spre lavandă, părul blond bogat, cu ușoare nuanțe de roșcat.

Iar constituția îi era micuță, aproape delicată. O combinație care lăsa impresia amăgitoare de fragilitate. Era capabilă, atunci când se dovedea necesar, să facă o tură dublă la spital, să lucreze la sală o oră și încă să îi mai rămână energie.

Gwen era, își spuse Laura, superbă, genială și categoric autoritară.

– Ai de gând să încerci să îmi spui că nu mai ții minte cum arată? o interpelă Gwen.

– Hmm? Nu, țin minte. Mă gândeam la altceva. E destul de atrăgător, cred.

– Detalii, Laura, adevărul se ascunde în detalii. Gwen arcui o sprânceană. Cameron, așa-i? Un nume scoțian excelent.

– Asta i-ar plăcea bunicului nostru.

– Cu siguranță. Gwen își trecu limba peste dinți. Este căsătorit?

– Nu prea cred. Laura reluă aplicarea deloc necesară a rimelului. Nu purta verighetă când mi-a făcut avansuri.

– Și câți ani are? În jur de treizeci?

– Cam pe acolo, cred. Privirea ei se mută din nou asupra lui Gwen. Vânezi, ei?

– Nu, strâng date. E celibatar, atrăgător, are propria afacere, e pe la treizeci de ani și îl cheamă Cameron. Părerea mea e că bunicul l-a ales pentru tine.

– Asta o știam deja. Laura puse jos mascara și își luă rujul. Bunicul l-a angajat să instaleze un sistem de securitate, ceea ce va face azi.

Gwen oftă, apoi o bătu ușor pe creștet cu încheieturile degetelor.

– Pe ce lume trăiești? De obicei nu te prinzi atât de greu. Eu mă refer la o căsătorie.

– Căsă... Înecându-se de râs, Laura puse jos tubul de ruj. În nici un caz.

– De ce nu? Bunicul se tot agită de un an încoace pe motiv că nici unul dintre nepoții lui nu are bunul-simț, sau simțul datoriei, de a se așeza la casa sa și a-și întemeia o familie.

– Iar bunica tânjește după bebeluși pe care să-i legene pe genunchi, încheie Laura sec. Ascultă-mă, în nici un caz nu a pus ochii pe Royce Cameron ca potențial nepot. Individul nu e genul pe care l-ar alege în mod normal un bunic exagerat de protector.

Gwen se cocoță pe blatul lung al chiuvetei, de culoare trandafirie.

– Pentru că?

– E ceva periculos la el. Se vede în ochii lui – ceva nu tocmai îmblânzit.

– Hm. Sună din ce în ce mai bine.

– Pentru un amant, sigur. Îmi închipui că ar fi fantastic în pat. Laura rânji și își dădu părul pe spate. Mă îndoiesc că la asta se gândește bătrânul MacGregor.

Distrată, Gwen luă rujul și începu să rotească tubul, băgând și scoțând pasta roșie și cremoasă.

– Chiar din contră, aș zice că exact la asta se gândește. Băiatul e înflăcărat, continuă ea, adoptând un huruit grav, exagerat. Are sângele fierbinte. Îți va oferi fii și fiice puternice.

– Caraghios. Dar Laura fu lovită de o senzație de greață în adâncul stomacului. E absurd. Nu ar putea... Nu ar face...

– Ar putea și ar face-o, o contrazise Gwen scurt. Și până în momentul de față mie mi se pare că îi iese.

– Ce vrei să spui, la ce te referi?

– La faptul că e sâmbătă dimineaţă. Gwen îşi răsuci încheietura pentru a se uita la ceas. Doar ora opt într-o dimineaţă de sâmbătă, când tu nu ai de mers nicăieri. Nu doar că eşti trează, dar eşti şi îmbrăcată. Te-ai dat cu rimel, de care nici măcar nu ai nevoie, şi cu ruj, şi – se aplecă în faţă şi adulmecă – cu cel mai bun parfum al tău.

– Eu doar..

– Şi şi-a pregătit o bluză nouă pe pat, adăugă Julia, apărând în cadrul uşii şi sprijinindu-se de acesta. O bluză de mătase roşie.

– Aha, o bluză de mătase roşie pentru o dimineaţă de sâmbătă petrecută în casă. Gwen coborî de pe blatul chiuvetei şi o bătu pe Laura pe umăr. Diagnosticul meu, scumpo, e un caz grav de atracţie fizică.

– Nu sunt atrasă de el. Doar că... mă gândesc să merg la cumpărături, atâta tot. Cumpărăturile de Crăciun. De aia sunt trează şi îmbrăcată.

– Tu nu mergi niciodată la cumpărături sâmbăta, remarcă Julia nemiloasă. Deteşti să faci cumpărături în general, ceea ce mie mi se pare foarte trist. Şi nu îţi începi niciodată cumpărăturile de Crăciun mai devreme de mijlocul lui decembrie.

– Acum fac o excepţie.

Iritată, Laura trecu pe lângă amândouă şi porni tropăind spre dormitor.

Bluza era întinsă pe pat ca o alarmă roşu aprins. Şuieră furioasă spre ea. Apoi, trântind uşa, decise să o poarte oricum. Îi plăceau culorile tari, îşi spuse ea, smulgând-o de pe pat. Îi plăcea mătasea. De ce să nu poarte nenorocita de bluză?

Bombăni în barbă cât timp îşi încheie nasturii. Nu era câtuşi de puţin atrasă de Royce Cameron. Nu era nici pe departe genul ei. Individul era arogant, obraznic şi plin de sine. Şi, îşi aminti ea, o văzuse în cel mai ridicol moment al ei.

Şi, în al patrulea rând, îşi spuse ea, îmbrăcând o pereche de pantaloni gri-închis, nu căuta o relaţie. Nu că un bărbat ca Royce ar fi fost interesat de ceva atât de civilizat precum o relaţie, dar, în ceea ce o privea, îşi mai dorea câţiva ani de libertate absolută.

Un bărbat în general, şi un partener în special, putea să mai aştepte.

Auzi soneria de la intrare şi încremeni. Se încălţă foarte încet. Apoi, pentru a-şi demonstra că nu îi păsa cum arăta în dimineaţa aceea, nici în ochii lui Royce nici ai oricărui alt bărbat, intenţionat întoarse spatele oglinzii înainte de a coborî.

Royce se afla în holul de la intrare. O geacă de piele ponosită, blugi spălăciţi, păr zbârlit. Vorbea cu Julia şi cu Gwen şi râse la o replică a Juliei. Laura apucă să coboare jumătate din scări înainte ca Royce să întoarcă încet capul spre ea, înainte ca acei ochi de un albastru bizar de intens, mărginiţi de gene negre, să se aţintească într-ai ei. Înainte ca gura să i se curbeze în acel zâmbet măsurat şi periculos.

Înainte ca inima ei să tresară sălbatic, avertizând-o că poate totuşi dăduse de naiba.

– Bună dimineaţa, Subţirico, spuse el, măsurând-o foarte lent din cap până în picioare. Drăguţă cămaşă.

capitolul 3

Royce nu le făcea curte femeilor. În special nu le făcea curte acelor femei care se arătau neinteresate – sau celor care îi dădeau semnale confuze. Când cunoştea o femeie de care se simţea atras, îi spunea. În faţă, fără jocuri şi fără prefăcătorii. Considera că mai departe era treaba femeii respective să joace mingea cum voia ea.

Cum Laura MacGregor refuzase să repună mingea în joc, ba nici măcar nu recunoscuse că o trimisese în terenul ei, ar fi trebuit să aleagă să o ignore şi să-şi vadă pe mai departe de treburile lui.

Dar nu reuşea nicicum să o facă. Trecuseră aproape trei săptămâni de când o văzuse prima dată, patru zile de când o văzuse ultima dată. Şi încă era în gândurile lui. Nu doar imaginea ei în acea ţinută sexy pe care o purtase în bucătărie – deşi, în mod cert, imaginea respectivă îi apărea în minte cu o regularitate sâcâitoare. Dar ceea ce îl bântuia era chipul ei, îşi spuse el, curajul

rece pe care i-l văzuse când scosese acel cuțit și îl înfruntase. Era inteligența și hotărârea din ochii ei când vorbise despre lege și dreptate. Era zâmbetul arogant care curbase acea gură incredibil de ispititoare când coborâse scările în ziua în care începuse instalarea sistemului ei de securitate.

Era, nu putea să nu recunoască, tot ceea ce ținea de ea.

În biroul lui mic și aglomerat din apropiere de Bolyston se frecă la ochii obosiți și își trecu mâinile prin părul care avea mare nevoie să fie tuns. Laura îl împiedica să doarmă nopțile, ceea ce îl scotea din sărite. Ceea ce ar fi trebuit să facă ar fi fost să-și scoată agenda și să găsească o femeie agreabilă cu care să își petreacă o seară. Cineva lipsit de complicații și fără pretenții.

De ce naiba nu își dorea pe cineva lipsit de complicații și fără pretenții?

Al naibii să fie dacă avea să pună mâna pe telefon și să o sune pe Laura. O invitase în oraș, ea îl refuzase. Îi spusese că avea să fie disponibil dacă se răzgândea. Ea nu se răzgândise. Nu se mai făcuse de râs din cauza unei femei de când avusese doisprezece ani și se îndrăgostise nebunește de sora mai mare a celui mai bun prieten al lui, zeița de șaisprezece ani Marsha Bartlett. Tânjise după ea timp de două luni, o urmase peste tot ca un cățeluș înrobit și suferise batjocura întregii clase a șaptea de la școala Saint Anne.

Marsha Bartlett nu îl băgase vreodată în seamă și ajunsese în cele din urmă să se căsătorească cu un chirurg oral. Iar Royce nu mai tânjea după femei.

– Maturizează-te, Cameron, își porunci singur și se întoarse spre ecranul computerului pentru a-și face de lucru cu sistemul de securitate propus pentru o clădire de birouri din South Boston.

Când telefonul sună strident, Royce îl ignoră până la cel de-al patrulea țârâit. Înjurând, înșfăcă receptorul. În mod evident, secretara lui plecase din nou la baie să își pudreze nasul.

– Cameron Security.

– La telefon e Cameron însuși?

Royce recunoscu vocea. Imposibil să îl confunde pe scoţianul în toată legea.

– Eu sunt, domnule MacGregor.

– Bun, exact omul pe care îl căutam. Te-ai ocupat de nepoatele mele.

– Sistemul e instalat şi pus în funcţiune. Iar factura, îşi spuse el – factura consistentă – era în drum spre el. E cel mai bun de pe piaţă.

– Mă bazez pe asta, băiete. Vreau ca soţia mea să poată sta liniştită. Se agită.

– Mi-aţi mai spus.

– Şi ai testat personal sistemul?

– După cum aţi cerut. Orice încercare de a intra prin efracţie sau a sabota sistemul trimite o alarmă direct la cea mai apropiată secţie de poliţie şi pe propriul meu pager personal.

– Bun, bun. Dar fetele trebuie să îl folosească pentru a fi protejate. Sunt tinere, ştii, şi ocupate cu interesele lor. Soţia mea îşi face griji că s-ar putea să fie neatente şi să uite complet să îl activeze.

– Domnule MacGregor, eu nu pot garanta eficienţa sistemului decât dacă e pus în funcţiune.

– Exact, exact. Păi tocmai azi-dimineaţă îi spuneam Annei că ai făcut tot ce a depins de tine. Dar ea şi-a băgat asta în cap acum şi gândul o sâcâie. Eu mă gândeam că, doar pentru a o linişti, am putea să facem un test. Dacă ai trece pe acolo într-o zi – chiar şi la noapte e bine – şi ai încerca să vezi dacă poţi să intri...

– Staţi aşa. Să văd dacă am înţeles. Vreţi să intru prin efracţie în casa nepoatelor dumneavoastră?

– Ei bine, vezi tu, dacă reuşeşti tu să o faci, atunci vom şti că e ceva ce mai trebuie ajustat puţin. Iar dacă nu reuşeşti... ei bine, asta poate să alunge gândurile negre ale soţiei mele. E în vârstă, adăugă Daniel încet, stând cu ochi de vultur pe uşa încăperii. Îmi fac griji pentru sănătatea ei. Suntem mai mult decât dispuşi să te plătim pentru efortul şi timpul investit.

– Ştiţi cât se stă la răcoare pentru intrarea prin efracţie, domnule MacGregor?

Daniel râse cu poftă. Era într-adevăr un bărbat rar cel pe care îl alesese pentru Laura lui.

– Ei bine, Royce, în calitate de fost ofițer de poliție, sunt sigur că știi foarte bine răspunsul. Și știi cum să te asiguri că nu vei fi prins. Intenționam să te informez că mă gândesc să instalez un nou sistem de securitate aici, în locuința mea. E o casă mare și mi-aș dori cele mai bune echipamente disponibile. Costul nu ar fi o problemă.

Royce se lăsă pe spate în scaun și își ațintì meditativ privirea asupra tavanului.

– Încercați să mă mituiți, domnule MacGregor?

– Exact asta fac, domnule Cameron. Ești un tânăr întreprinzător?

– Exact asta sunt. Iar asta o să vă coste.

– Ce mai contează banii în comparație cu liniștea sufletească și securitatea celor pe care îi iubești?

Royce se lăsă pe spate în scaun, așteptă o fracțiune de secundă.

– Am cunoscut o mulțime de diavoli și oameni vicleni în viața mea, domnule MacGregor. Dumneavoastră ați putea da lecții.

Hohotul asurzitor de râs al lui Daniel făcu urechile lui Royce să țiuie.

– Îmi placi, băiete, al naibii să fiu dacă nu. Familia Cameron e de viță nobilă. Contactează-mă din nou după ce ai verificat treaba asta. Și vom stabili o întâlnire să vii până aici să îmi modernizezi sistemul de securitate.

Avea să câștige o sumă frumușică. Royce calculă zerourile în timp ce se strecură din lumina lunii și se prelinse în umbra măreților copaci bătrâni care străjuiau casa.

Se opri să studieze ferestrele întunecate. Îi venea destul de ușor să gândească din perspectiva unui tâlhar. Se ocupase de nenumărate spargeri de locuințe în anii petrecuți în poliție. Exact din acest motiv hotărâse să intre în domeniul securității private. Cei mai mulți oameni habar nu aveau cât de vulnerabili erau în timp ce visau în paturile lor.

Se apropie de casă așa cum ar fi făcut-o un tâlhar, la adăpostul copacilor și a gardurilor vii. Curtea bine gândită sporea atmosfera locuinței și, în același timp, ascundea orice activități rușinoase de ochii vecinilor și a celor care treceau pe stradă.

Dacă ar fi fost un spărgător deștept – iar Royce hotărâse că avea să fie – ar fi apucat deja să stea și să studieze casa, căile de acces, nivelul de securitate. Ar fi venit îmbrăcat în haine de lucru de culoare kaki, ar fi ținut în mână o mapă și și-ar fi pregătit terenul în plină lumină a zilei. Nu i-ar fi acordat nimeni nici cea mai mică atenție. Însă iată că venise în toiul nopții, răspunzând „solicitării" unui scoțian excesiv de viclean și excesiv de protector.

Ar fi știut că sistemul de securitate era activat. Desigur, dacă ar fi avut cunoștințe solide de electronică – iar Royce hotărâse să intre în pielea personajului și să presupună că, în calitate de tâlhar, avea o diplomă în electronică. Amuzat de el însuși, se apucă să anuleze ceea ce chiar el instalase.

Cincisprezece minute mai târziu făcu un pas în spate și se scărpină pe bărbie. Era al naibii de bun, decise. Nu chiar la fel de bun ca tâlhar pe cât era ca expert în securitate. Sistemul era foarte aproape de a fi imbatabil, fără falsă modestie. Dacă nu l-ar fi conceput el personal, nu ar fi reușit niciodată să își croiască drum printre opțiunile de rezervă și verificările de siguranță care îi permiseseră să îl dezactiveze.

Cum el concepuse acel sistem, ar fi putut să intre – dacă ar fi vrut să intre – lucrând alte zece minute, aproximativ. Dar un tâlhar ar fi trebuit să fie foarte hotărât, foarte bine educat și foarte norocos pentru a ajunge chiar și atât de departe. Daniel MacGregor, decise el, putea să doarmă liniștit.

Satisfăcut, dădu să se retragă când din casă se aprinse o lumină. De cealaltă parte a ușii franțuzești se afla Laura MacGregor, cu părul negru revărsându-i-se până la brâu, purtând un tricou galben aprins ce îi ajungea până la coapse și ținând strâns în mână o bâtă de baseball Louisville Slugger.

Îi văzu gura căscându-se larg când îl recunoscu, și flăcări țâșnindu-i din ochi.

- Ce dracu' faci?

Vocea i se auzi înăbușită de dincolo de sticlă, dar Royce pricepu mesajul.

- Control la fața locului, îi răspunse el tare. La cererea clientului.

- Eu nu am cerut nici un control la fața locului.

- Bunicul tău l-a cerut.

Royce privi ochii ei furioși îngustându-se, îi privi mâinile strângându-se pe mânerul bâtei, ca și cum ar fi intenționat oricum să-i dea una. Apoi se răsuci pe călcâie, oferindu-i o privelițte asupra piciorului ei ce îi făcu sângele să clocotească, și înhăță telefonul.

Royce se scărpină din nou pe bărbie, degetele lui trecând absente peste dunga creată de cicatrice. Dacă Laura suna la poliție, îl aștepta o noapte lungă de dat explicații. Avea suficienți prieteni în poliție cât să amortizeze ce ar fi fost mai rău - dar știa că aceiași prieteni l-ar fi aruncat într-o celulă de detenție doar din dorința de a se amuza.

Comisionul pentru controlul la fața locului avea să se dubleze. Câteva clipe mai târziu, Laura trânti receptorul. Porni cu pași mari spre consola de control a sistemului de alarmă, introduse codul, apoi descuie zăvoarele ușii.

- Sunteți amândoi niște idioți, și tu, și bunicul meu.

- L-ai sunat pe MacGregor.

- Bineînțeles că l-am sunat. Îți închipui că am să te cred pe cuvânt când ești în fața ușii mele îmbrăcat în negru și echipat ca un spărgător de locuințe? Ar trebui să te snopesc cu asta doar din principiu, adăugă ea, înainte de a sprijini bâta de perete.

- Apreciez că te stăpânești. Un rânjet îi apăru brusc pe chip, umorul sclipindu-i în ochi ca un fulger de vară. Privește altfel lucrurile. Bunica ta poate acum să doarmă liniștită peste noapte.

- Bunica mea întotdeauna doarme liniștită. Despre el e vorba. Exasperată, își aruncă mâinile în aer. Gestul făcu tricoul să i se ridice periculos de mult. Omul stă treaz noaptea născocind modalități de a ne complica

viața tuturor. E singurul scop care îl împinge înainte – de a-și scoate familia din minți. Cel puțin am satisfacția de a ști că îi vor țiui urechile tot restul nopții.

– L-ai făcut cu ou și cu oțet, ei? Zâmbind, Royce profită de situație și veni mai aproape. Dacă ai fi fost în pat, așa cum ar fi trebuit să fii, nu ai fi aflat vreodată că am trecut pe aici. Aș fi dispărut peste încă două minute. Întinse o mână pentru a prinde între degete capetele părului ei ce îi cădea până la coate într-o perdea neagră și moale. De ce nu ești în pat?

– Mi-era foame, murmură ea.

– Și mie. Se apropie încă puțin, hotărând că soarta pusese un fotoliu exact acolo pentru a o împiedica să se dea înapoi. Ce ai bun?

Inima ei se zbătea nebunește între coaste acum. Simți lateralul cu speteze al fotoliului apăsându-se pe spatele ei. Royce arăta mai mult decât periculos în momentul acela. Cu ochii încinși și zâmbetul obraznic, arăta fatal. Arăta... ispititor.

– Ascultă, amice...

– Întâmplarea face să tot dau peste tine îmbrăcată în pijama. Își lăsă privirea să coboare leneșă peste ea înainte de a o ridica din nou și a-și sprijini mâinile pe fotoliu, de o parte și de cealaltă a ei. Nu crezi că vrei cam mult dacă te aștepți să îți întorc spatele de fiecare dată?

Pielea ei fu cuprinsă de furnicături, străbătută de mici pulsații de emoție.

– Mă aștept să fii capabil să accepți un refuz.

– A, da? Se aplecă spre ea, foarte puțin – atingându-și ușor corpul de al ei, lăsându-și răsuflarea să alunece fin peste gura ei. Eu aș fi putut jura că te așteptai la asta.

Își coborî gura peste a ei, oprindu-se la câțiva centimetri înainte să i-o atingă. Îi văzu ochii întunecându-se, o auzi când inspiră prelung, își dădu seama că își ținea respirația. Așteptă, în timp ce sângele îi clocotea, aștept până simți că sufereau amândoi.

– Sărută-mă tu, îi ceru el, și își apăsă gura peste a ei, zdrobind-o.

Laura nici nu ar fi putut să se abțină. În acea clipă prelungă cât se priviseră reciproc, dorința se revărsase

în ea ca un vin fierbinte. În secunda în care gurile li se întâlniseră, nevoia o izbise ca un pumn de catifea. În momentul înfiorat în care sărutul deveni mai profund, plăcerea o fulgeră ca o rază de lumină.

Gemu, își încolăci brațele în jurul lui și răspunse lăcomiei lui cu la fel de multă lăcomie. Nu era un sărut de explorare blândă sau degustare relaxată. Era doar foc și foame, pasiune luptându-se cu pasiunea, forța ei înfruntând forța lui.

Laura era o împletire de gusturi nebunești și texturi mătăsoase. Mirosuri excitante și suspine moi. Gura ei era păcat pur și îl împingea rapid dincolo de limitele rațiunii. Mâinile lui se încâlcirâ în părul ei, dându-i capul pe spate pentru a se desfăta mai mult, tot mai mult, din gura ei erotică și nerăbdătoare.

– Lasă-mă să te am.

Își smulse buzele de pe ale ei pentru a coborî fulgerător cu gura peste obrazul ei, apoi peste gât.

– Eu... Capul i se învârtea, iar aerul îi intra în piept în răsuflări sacadate și lacome. Stai. Doar... stai.

– De ce?

– Trebuie să gândesc. Își puse mâinile pe umerii lui, trăgându-se în spate. Nu gândeam.

Cu ochii lui albaștri ațintiți în ochii ei cafenii precum ciocolata, cu părul zbârlit și de o parte și de cealaltă, Royce își lăsă mâinile să îi coboare ușor peste coastele ei, într-o singură mângâiere prelungă.

– Mă pot ocupa să nu mai gândim nici unul dintre noi.

– Sunt sigură că ai putea. Își păstră mâinile strânse ferm și își încrucișă brațele pentru a-și asigura o oarecare distanță. Dar nu era nici pe departe suficient. Lasă-mi puțin spațiu.

– Asta nu va schimba nimic. În continuare am să te doresc. În continuare ai să mă dorești.

– Lasă-mi oricum puțin spațiu.

Royce fu nevoit să facă un efort, dar își lăsă mâinile să cadă și se dădu în spate.

– Suficient de departe? Sau ar trebui pur și simplu să ies pe ușă ca să te poți preface că nu s-a întâmplat asta?

– Nu e nevoie să mă prefac de nimic. Laura își îndreptă spatele. Dacă nu aș fi vrut să se întâmple asta, nu s-ar fi întâmplat. Sunt responsabilă pentru propriile mele acțiuni, Royce.

– Mi se pare corect. De ce nu ne tăvălim pe covorul ăsta prețios, terminând ceea ce am început?

– Asta e grosolan spus.

– E direct.

– În regulă. Nu ne tăvălim pe covorul Aubusson pentru că eu nu fac sex cu bărbați pe care nu-i cunosc aproape deloc.

El dădu din cap, își îndesă mâinile în buzunare. Se simți umilit când își dădu seama că îi tremurau ușor.

– Și asta mi se pare corect. Buzele i se curbară într-un zâmbet când văzu expresia de surprindere, apoi cea calculată care îi trecură pe chip. Nu te așteptai să fiu rezonabil, nu-i așa, Subțirico?

– Nu, nu mă așteptam. Ceea ce tocmai demonstrează că am avut dreptate. Nu te cunosc.

Se crispă, dar nu dădu înapoi când el se apropie din nou, când își lăsă mâinile să îi alunece în sus pe brațele ei până la umeri, apoi să îi coboare din nou până la încheieturi.

– Royce Cameron, spuse el încet. Treizeci și unu de ani, celibatar, fost polițist, în momentul de față liber-profesionist. Fără cazier penal. Am stat câțiva ani la facultate, dar nu mi s-a potrivit. Îmi plac câinii mari și proști, muzica rock dată tare, mâncarea italiană și femeile periculoase.

O expresie de amuzament întunecă ochii Laurei.

– E un raport informativ, dar nu tocmai la asta mă referream.

– Mă gândesc că e un început. Vrei să știi mai multe?

Laura știa că Royce nu putea să nu simtă cum îi bubuia pulsul sub degetele lui.

– Se pare că vreau.

– Mâine-seară, la șapte jumătate. Încercăm mâncarea italiană.

– În regulă. Încercăm mâncarea italiană.

Laura nu se clinti, rămase cu privirea ațintită în ochii lui când el se aplecă în față și îi prinse între dinți buza de jos.

- Îmi place mult gura ta. Mi-aș putea petrece ore întregi cu ea. Laurei i se păru că îi vede rânjetul pentru o clipă înainte ca Royce să se răsucească pe călcâie, însă vederea i se încețoșase. Încuie-ți ușa, Subțirico, și reactivează sistemul.

- Da.

Inspiră lent de două ori, expirând încet. Îi trecu prin cap că sistemul, cum ar veni, fusese deja spart.

capitolul 4

Gwen dădu buzna în baie îmbrăcată în lenjerie și complet machiată.

- Tocmai mi-am agățat ultima pereche de dresuri negre. Sunt o femeie disperată.

- Ai mei vor sta largi pe tine, îi strigă Laura de la duș. Sunt cu zece centimetri mai înaltă decât tine.

- Am spus că sunt disperată. Julia nu are deloc ciorapi de culoare închisă. Nu am timp să fug să-mi iau alții, iar Greg va ajunge în cincisprezece minute.

Laura scoase capul de după perdea.

- Ai întâlnire cu Doctorul Mieros?

- Nu e o întâlnire. Mârâind, Gwen înhăță o pereche de dresuri din jungla de haine delicate atârnate pe sfoară la uscat. E o recepție organizată de spital, iar el e însoțitorul meu.

- E un dubios.

- E rezident-șef la chirurgie.

- E dubios șef, o corectă Laura și închise apa la duș. Și nu vrea decât să își mai treacă o cucerire pe fișa de observație.

- Atunci va suferi o dezamăgire cruntă.

Gwen se așeză pe capacul toaletei și începu să își tragă dresurile.

- De ce nu te-ai dus cu Jim Proctor? El e un tip destul de drăguț.

– E logodit. De două săptămâni. Cu o educatoare.

– Oh. Strângând la piept un prosop, Laura ieși de la duș. Mai bine mergi singură decât cu Greg Chirurgul.

– Se servesc cocktailuri și cina la doctorul Pritchet și soția sa. Doamna Pritchet nu privește cu ochi buni femeile care sunt singure la masă. Gwen se ridică, înjură. La naiba, ăștia îmi stau largi.

– Ți-am zis că așa va fi.

– Am găsit o pereche. Julia intră în baie fluturând un pachet de dresuri ca pe un stindard. Ăsta era motivul pentru care nu reușeam să închid sertarul complet. Se înțepenise în spate.

– Slavă Domnului.

Gwen luă dresurile și se așeză din nou pentru a se schimba.

– Ești foarte aranjată, comentă Laura, observând rochia lungă a Juliei, din catifea verde intens.

– O treabă rafinată. Cu Peter.

– Ah, bătrânul bun la toate.

Laura intră în dormitor pentru a-și studia propriul dulap.

– Peter e în regulă, doar puțin prea entuziast. Julia ieși și o privi pe Laura încercând să aleagă între mătase roșie sau lână albastră. Acum tu pari să ai cea mai fierbinte întâlnire pe seara asta.

– Mergem doar să ascultăm niște muzică.

– Mergeți la dans. A treia întâlnire în două săptămâni. Julia ridică jucăuș din sprâncene. Cea roșie, clar.

– E puțin cam...

– E foarte, o corectă Julia. Foarte de toate. O să-i sară ochii din cap și o să-i cadă la picioare.

Simțindu-se încăpățânată, Laura scoase rochia albastră.

– Nu mergem efectiv la întâlniri. Doar ne vedem.

Gwen ieși și ea din baie.

– Ei bine, când te saturi să te vezi cu el, mi-l dai mie?

– Ha, ha.

– E a treia întâlnire, remarcă Julia. Prima întâlnire e de test. A doua e de verificare. Dar a treia, ei bine, aia este cea care contează. Atunci se face trecerea de la întâlniri la relație.

- Noi nu avem o relație. Nu îmi doresc o relație.

- Mi-l dai mie? întrebă Gwen din nou, apoi se cutremură de râs când văzu privirea clocotitoare a Laurei. Ei, haide, Laurie, ce vezi rău în a fi interesată de un bărbat superb, disponibil, tulburător? Consideră-te norocoasă. Apoi își dădu ochii peste cap când se auzi soneria. Ăsta e Greg. Jules, du-te te rog și ține-i tu companie un minut, bine?

- Dacă se dă iar la mine, îi zbor dinții din gură.

- Cinci minute, îi promise Gwen, ieșind în grabă. Tu doar reține-l pentru cinci minute.

- Nu știu de ce nu-i zboară ea dinții din gură, bombăni Julia, apoi, trăgând adânc aer în piept, își întipări pe față un zâmbet luminos și se întoarse spre Laura. Cum e?

- Încearcă să-l faci să arate mai puțin a grimasă.

- Nu pot. Poart-o pe cea roșie, îi porunci ea, apoi porni să își facă datoria.

Purtă rochia roșie. Laura își spuse că ținuta era pur și simplu mai potrivită pentru o noapte în club. Nu o îmbrăcase pentru că era sexy sau pentru că amestecul de fibre lycra transforma mătasea într-o țesătură ce i se mula pe toate rotunjimile ca o declarație de încredere feminină. Iar tocurile înalte și subțiri le selectase doar pentru că rochia le impunea.

Întreaga poveste cu cea de-a treia întâlnire era doar o prostie, își spuse ea, închizându-și cercei ca două inele groase de aur. Cine le ținea evidența, în fond? Ieșeau pur și simplu împreună pentru că se bucurau reciproc de compania celuilalt, fiindcă găseau multe subiecte de discutat și fiindcă se făceau unul pe celălalt să râdă.

Iar când Royce o săruta, creierul ei exploda. Își apăsă o mână pe stomacul cuprins de tremur. În regulă, recunoscu ea, da, exista o atracție fizică intensă. Dar el nu făcuse presiuni asupra ei pentru a o duce mai departe de acele sărutări care îi storceau creierul. De ce naiba nu făcea presiuni asupra ei? O scotea din minți felul în care o lăsa înfiorată, inspirând lacom, aproape chinuit,

și nu încerca niciodată să o atragă în pat. Nu o mai făcuse de la acea primă dată.

Era nebună, recunoscu Laura. Nu îi spusese chiar ea că avea nevoie să îl cunoască mai bine? Nu îi lăsa Royce timp și spațiu exact pentru a face acest lucru? Iar ea se posomora că nu îl vedea prinzând-o de păr și târând-o în peștera lui.

Jalnic.

Când se auzi soneria, își scutură pe spate norul de păr. Nu făceau decât să se vadă, își repetă ea, începând să coboare scările. Doar se cunoșteau mai bine. Erau pur și simplu doi oameni care se bucurau reciproc de compania celuilalt peste seară. Calmă acum, deschise ușa și zâmbi.

Royce arăta bine în negru. Blugii negri, jacheta și cămașa se potriveau cu aerul lui de înger întunecat.

– Ai sosit exact la țanc, îi spuse ea. Îmi mai iau doar...

– Stai așa. O prinse de mâini, propriile lui mâini alunecând în sus peste încheieturile ei ca o pereche de cătușe. Se desfătă cu o privire prelungă. Rochia roșie ca lumina semaforului îi venea ca o a doua piele, ridicându-se mult pe coapsele ei netede, coborând mult și drept peste sânii ei fermi. Buzele i se curbară într-un zâmbet lent. Scuză-mă pentru o clipă.

Cu o smucitură brutală, o trase în brațele lui, iar gura lui se întipări încinsă peste a ei, devorând-o. Ea scoase un sunet subțire de șoc când fierbințeala o izbi ca un pumn. Apoi se trezi eliberată, cu răsuflarea tăiată și clătinându-se.

– Pentru ce-a fost asta?

– Pentru a-ți mulțumi pentru rochia pe care aproape o porți. Zâmbetul lui apăru mai rapid de data aceasta. Îi era imposibil să nu se simtă încântat de expresia năucită din ochii ei. Vei avea nevoie de un palton, Subțirico. E frig afară.

În club aerul era încins și muzica la fel. Laura își recăpătase echilibrul cu un pahar de vin alb savurat la minuscula masă din colț, luminată de o singură lumânare

pâlpâitoare. Nu și-l imaginase pe Royce ca fiind genul care să stea să asculte muzică blues.

Însă o surprindea constant.

– De ce ai plecat din poliție? Nu fusese conștientă de întrebare până nu se auzise rostind-o. Este ceva prea personal?

– Nu. Mi-am dat seama că nu sunt genul care să joace în echipă, că mă descurcam oribil la politică și că îmi pierdusem pasiunea necesară pentru a ieși mai departe în stradă să îmi fac treaba.

– Ce te-a făcut să ți-o pierzi?

Ochii lui deschiși de sub sprâncenele întunecate se mutară asupra ochilor ei și îi susținură privirea.

– Avocații.

Reacționând defensiv din reflex, ea ridică bărbia.

– Toată lumea are dreptul de a fi reprezentat conform legii.

– Da, așa spune legea. Își luă paharul de apă minerală, zdrăngănind gheața în pahar. Dar asta nu înseamnă justiție. Ai chiar în momentul de față un client care mi-ar da dreptate.

– A, da? Și despre cine e vorba?

– Amanda Holloway.

– Credeam că nu ești de acord cu ceea ce-a făcut.

– Nu-i treaba mea să fiu sau nu de acord. Nu am fost în mintea ei în noaptea aceea. Însă pentru mine ea e doar un alt exemplu al unui sistem care e defect.

– Procesul ei începe peste zece zile. Poate că tu ai putea să o ajuți.

– Nu am nimic să îți spun.

– E evident că nu îți plăcea individul.

– Nu îmi place nici tipul din apartamentul de vizavi de mine. Dar nici despre el nu îți pot spune prea multe. Mama ta e bună în ceea ce face, Laura, altfel nu ar fi ajuns unde e acum.

– Nu înțeleg cum poți lăsa deoparte toate lucrurile în care cel mai probabil crezi. Nu ai fi intrat în poliție dacă nu ți-ai fi dorit să ajuți.

– Și câțiva ani mai târziu mi-am dat seama că eforturile mele nu ajutau la nimic.

Laura detectă ceva în tonul lui, doar o urmă vagă de dezamăgire, de deziluzie.

- Dar ai fi vrut să ajute.

- Da, aș fi vrut. Acum mă descurc pe cont propriu. Fără politică și restricții. Și mă descurc mai bine pe partea de electronică decât mă descurcam să execut ordinele.

- Pur și simplu îți place să fii propriul tău șef.

- Ba bine că nu.

- Nu pot să nu te înțeleg, spuse ea oftând. Faptul că lucrez pentru părinții mei este, ei bine, o experiență de vis. Ei sunt minunați. Nu cred că mi-ar fi mers bine într-o firmă mare, într-un noian de ambiții personale și politici bătute în cuie. În atât de multe dintre ele accentul cade pe ore care pot fi taxate și pe clienții companii sau persoane importante. La MacGregor & MacGregor obiectivul este de a ajuta oamenii.

- Sunt surprins că nu au fost excluși din barou pentru un exces de etică. Își îngustă ochii. E atât de ușor - și de banal - să critici avocații.

- Da. Rânji. De ce să mă abțin? Ar trebui să îți mai spun ceva.

- Ce anume?

- Ești incredibil de frumoasă.

Ea se lăsă pe spate și își înclină capul.

- Încerci să schimbi subiectul.

- Și deșteaptă, pe deasupra. Dacă stăm aici și discutăm despre lege, o să ajungem să ne certăm, fiindcă e un subiect pe care îl abordăm din perspective diferite. De ce să ne irosim timpul?

- Mie îmi place să mă cert. De asta sunt avocat.

- Mie îmi place să dansez. O prinse de mână și se ridică. De asta suntem aici.

Ea se holbă la el.

- Dansezi?

- Ei bine, nu mi-am îndeplinit niciodată visul de o viață de a intra în trupa baletului Balșoi, spuse el sec, conducând-o spre ringul de dans. Dar mă descurc.

- Pari mai degrabă genul care ar rezista la cinci runde în ringul de box, înfruntând un campion, decât...

Cuvintele îi alunecară înapoi în gât când el o răsuci pe călcâie, îndepărtând-o, apoi o trase din nou spre el până când trupul i se lipi intim cu al lui. O, Doamne.

- Boxăm mai târziu.

Tocurile o făceau să fie la fel de înaltă ca el, cu ochii și gurile la același nivel. El o conduse pe ringul de dans cu pași perfecți și complicați. Laura nu fu nevoită să gândească pentru a-l urma. Nici nu ar fi putut să gândească, la cum îi bubuia inima, la cum se tânguia saxofonul și la cum o țintuia el cu privirea concentrată în ochii ei.

- Ești foarte bun, reuși ea să spună.

- Dansul e al doilea cel mai bun lucru pe care îl poate face un bărbat cu o femeie superbă. De ce să nu îl faci bine?

Laura fu nevoită să își umezească buzele.

- Ai luat lecții.

- La insistențele mamei mele. Motiv pentru care și rezist cinci runde în ring cu un campion. În cartierul meu, dacă un băiat lua lecții de dans, ori era snopit în bătaie cu regularitate, ori învăța să își folosească pumnii.

- Interesantă combinație. Despre ce cartier era vorba?

- Partea de sud a Bostonului.

- Oh. Capul îi plutea amețit, iar pulsul îi bubuia. Deci acolo ai crescut. Și tatăl tău...

El o apleca pe spate, mult și lent.

- Vorbești prea mult, murmură el, și își închise gura peste a ei când o ridică din nou la verticală.

Și nu și-o desprinse, continuând să se miște în ritm cu ea, învăluiți asurzitor de muzică, în timp ce mâna ei se strecură peste umărul lui pentru a se închide peste ceafa lui.

Laura simți un nod uriaș în stomac, genunchii i se topiră, și îi murmură numele de două ori, cu gura zdrobită sub a lui.

- Știi cine sunt? Așteptă până când ochii ei se deschiseră șovăitor și îi întâlniră pe ai ei. Acum știi cine sunt, Laura?

Ea își dădu seama la ce se referea și înțelese că fiecare clipă pe care o petrecuseră împreună fusese un dans ai cărui pași îi aduseseră în acest punct.

– Da, cred că da.

– Vino acasă cu mine. O sărută din nou, desenând cu limba conturul buzelor ei până le făcu să tremure. Culcă-te cu mine.

Laura se revărsă în sărut, fără a-i păsa că muzica se oprise, că localul era aglomerat.

– Casa mea e mai aproape.

– De unde știi?

– Ți-am căutat adresa. Zâmbi când se desprinse din brațele lui. Pentru orice eventualitate. Verișoarele mele sunt plecate în seara asta. Își coborî mâna până la a lui și își împleti degetele cu ale lui. Vino acasă cu mine.

– Credeam că nu o să mă mai chemi vreodată.

O sărută din nou când ieșiră în aerul rece de toamnă. În clipa în care ajunseră în mașină, săriră unul spre celălalt.

– Nu credeam că voi fi atât de grăbită. Trăgând lacomă aer în piept, îi atacă din nou gura. Mă grăbesc. Calcă accelerația.

– Spune-mi ce porți pe sub rochia aia.

Ea râse.

– Parfum.

– Am să conduc cu viteză. Bagă mașina în viteză. Pune-ți centura și ține-ți mâinile acasă. Vreau să rămân în viață să pot face dragoste cu tine.

Laura își puse stângace centura în timp ce se năpustiră în stradă. Își strânse mâinile laolaltă în poală. Voia să le folosească pe el, își dădu ea seama. Voia să le folosească pentru a-i smulge cămașa, pentru a atinge, pentru a poseda, pentru a-l scoate din minți. Nu mai trăise niciodată acea dorință animalică sălbatică pe care o simțea acum zvârcolindu-se în ea.

– Povestește-mi altceva, îi ceru ea. Despre familia ta. Frați, surori.

– Nu, n-am.

Acceleră, croindu-și drum prin trafic perfect calm și trecând în viteză pe lumina galbenă a unui semafor.

– Părinții tăi locuiesc în continuare în vechiul cartier?

– Mama mea s-a mutat în Florida cu cel de-al doilea soț al ei. Tatăl meu e mort.

– Îmi pare rău.

– A murit la datorie. Așa și-a dorit. Nu te-ai aștepta ca oamenii ăștia să aibă și altceva mai bun de făcut decât să se plimbe noaptea cu mașina?

Laura râse, apoi își apăsă o mână pe inima ce îi gonea nebunește.

– Doamne, ce emoții am. Eu nu am niciodată emoții. O să încep să flecăresc. Simt că sunt pe-aproape. Ar fi bine să vorbești tu cu mine, altfel am să încep să flecăresc.

– Aș putea să-ți spun ce intenționez să îți fac din clipa în care te scot din rochia aia.

– Royce. Condu mai rapid.

Vină în viteză și intră pe strada ei, moment în care sună pagerul lui. Înjurând cu năduf, Royce bagă mâna în buzunarul jachetei.

– Citește-mi codul, te rog.

– În regulă. E... e al meu. Royce, e casa mea.

Privirea lui se înăspri. Deja se auzea țipătul strident al alarmei. Opri brusc mașina lângă trotuar cu două case mai jos de cea a Laurei.

– Rămâi aici, îi porunci el. Încuie ușile.

– Dar nu poți... Poliția va...

– Sistemul e al meu.

Ieși din mașină trântind portiera și, evitând lumina felinarelor stradale, se strecură în întuneric.

Laura nu avu nevoie decât de zece secunde pentru a decide să pornească în urma lui. Înjură tocurile ridicol de subțiri când porni în grabă pe trotuar. Chiar în clipa în care ajunse în marea de lumină ce se revărsa de pe ferestrele ei, văzu două siluete luptându-se.

Fără să stea pe gânduri, fugi în față, aruncându-și privirile în dreapta și în stânga în căutarea unei arme la îndemână. Înspăimântată, inspirată, își smulse pantoful și se năpusti în față, ținând în mână tocul ascuțit

ca un piolet. Apoi văzu scânteierea părului blond în lumină. Auzi o înjurătură și un mormăit în clipa în care pumnul lui Royce se implântă într-o față familiară.

– Ian! O, Doamne! Ian, ești bine?

Lăsând să-i cadă pantoful, porni împleticindu-se spre locul unde adversarul lui Royce zăcea lățit la pământ.

– Doamne, ce m-a lovit, un bolovan? Ian clătină din cap, încercă să își miște maxilarul chinuit de durere. Ce naiba se petrece aici?

– O, scumpule, îți sângerează buza. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Se aplecă în față și îl sărută blând.

– Eu sunt bine, mulțumesc, spuse Royce din spatele ei. Zvâcnetul șfichiuitor de gelozie îl ustură aproape la fel de tare ca încheieturile chinuite ale degetelor lui. Se încruntă spre cei doi aflați la sol, care îl priviră mânioși. Să înțeleg că voi doi vă cunoașteți.

– Bineînțeles că ne cunoaștem. Laura mângâie părul lui Ian. Tocmai i-ai dat un pumn fratelui meu.

– Și încă ce pumn. Ian ridică o mână, își mișcă scurt maxilarul și decise că probabil nu era rupt. Nici măcar nu l-am văzut. Firește, dacă l-aș fi văzut, nu m-ar mai fi nimerit.

– Haide, dă-mi voie să te conduc înăuntru. Îți punem puțină gheață.

– Nu te mai agita atâta, Laura. Acum că urechile nu îi mai țiuiau, Ian îl studie mai atent pe bărbatul care îl doborâse. Îi mai alină puțin orgoliul când văzu constituția zdravănă și solidă și umerii lați ai acestuia. Cel puțin nu fusese pus la pământ de un tip în costum, care ar fi fost de regulă genul de bărbat preferat de sora lui.

– Ian MacGregor, spuse el, și ridică o mână.

– Royce Cameron. Royce îi prinse mâna și îl ridică pe Ian în picioare. Ai mai încasat unul, spuse el, și își duse un deget lângă ochi.

– Mi s-a părut mie. Eram puțin distras. Adică vine omul și își descuie ușa pentru a intra în casa surorii lui și brusc încep să urle alarme, să pâlpâie lumini...

– Un sistem de securitate nou, îi spuse Royce. Eu l-am instalat, acum câteva săptămâni.

– Ei bine, funcționează. Zâmbetul strâmb al lui Royce oferea un armistițiu. Vrei o bere?

Royce îl cântări din priviri și zâmbi.

– Sigur. Stai să dezactivez alarma și să anunț poliția să nu mai vină.

– Presupun că ai schimbat broaștele, începu Ian pe un ton relaxat, pornind în pas vioi pe lângă Royce.

Laura rămase unde se afla, în dezechilibru cu un singur pantof înalt până la cer, cu gura căscată.

– A naibii să fiu dacă nu e tipic bărbătesc, bombăni ea, recuperându-și celălalt pantof. Bărbații își împart pumni în față, apoi devin prieteni pe viață.

capitolul 5

– Presupun că nu vrei să-mi spui de ce încercai să intri prin efracție în casa mea la ora zece într-o noapte de sâmbătă?

Ian își lipi sticla rece de bere de obrazul învinețit și îi zâmbi surorii lui.

– Nu aș fi intrat prin efracție dacă mi-ai fi spus că ai schimbat broaștele.

– Dacă ai fi informat pe cineva în privința planurilor tale...

– Nu aveam nici un plan. Am decis pur și simplu să trec pe la tine peste weekend. Îi rânji lui Royce. La Drept la Harvard, în primul an. Am și eu nevoie de o scurtă pauză.

– Îmi închipui.

Cum propriile lui planuri pentru seara aceea se schimbaseră brusc, Royce decise că nu avea încotro și trebuia să privească filosofic situația. Însă și-ar fi dorit pe tot ce avea mai sfânt ca Laura să se schimbe din rochia aceea de sirenă într-o ținută largă și neinteresantă.

– Unde sunt verișoarele noastre?

– Sunt ieșite.

– Ai ceva de mâncare pe aici? Îi rânji Laurei, iar sclipirea din ochii lui îi spuse că știa exact ce anume întrerupsese. Și că nu îi părea câtuși de puțin rău. Sunt lihnit.

– Dacă vrei mâncare, fă-ți singur.

– Are mare grijă de mine, îi spuse Ian lui Royce, ridicându-se să scotocească prin frigider. Vrei un sendviș?

Royce schimbă o privire lungă cu Laura.

– De ce nu?

– Știi, Laurie, aveam de gând să merg și să trăiesc pe spinarea bunicului, dar m-a apucat așa un chef să te văd.

Îi rânji radios și începu să scoată diverse mezeluri și condimente.

– O, lasă-mă pe mine, tu faci dezordine. Îl împinse deoparte, apoi oftă când el își petrecu un braț pe după umerii ei și o sărută pe obraz. Du-te stai jos și bea-ți berea.

Ian se așeză și își ridică picioarele lungi pentru a le sprijini pe scaunul din fața lui. Având douăzeci și doi de ani, părul auriu, o față cu oase ascuțite scoase în evidență de o gură de poet, și ochii de un albastru aproape violet, deja se străduia să se ridice și chiar să depășească reputația pe care o lăsase în urmă tatăl lui la Facultatea de Drept a Universității Harvard. Atât în materie de studii, cât și de femei.

– Deci, Royce, spune-mi, cum merg lucrurile în domeniul securității?

Nu era o întrebare, își dădu seama Royce. Era o declarație. Ian MacGregor era de neclintit și nu avea nicidecum de gând să îl lase pe Royce să își pună mâinile pe Laura până nu era el satisfăcut. Ceea ce era destul de corect, decise Royce. Văzând că erau pe aceeași lungime de undă, Royce ridică berea.

– Îmi permit să îmi câștig existența, spuse el.

În săptămâna care urmă, Laura își îngropă în muncă frustrarea sexuală. Ian practic se mutase la ea, petrecându-și fiecare seară și fiecare noapte în Back Bay cu ea, apoi urcându-se la volan dimineața pentru a se întoarce la Cambridge la cursuri. Era, își spuse Laura, un câine de pază neclintit și implacabil.

– Îi trebuie o nenorocită de lesă, bombăni ea.

– Cui îi trebuie, scumpo?

Laura ridică privirea de la dosarele ei. În prag se afla mama ei, cu capul înclinat într-o parte și sprânceana ridicată. Părul Dianei MacGregor era la fel de întunecat ca al fiicei sale și era prins într-un elegant coc franțuzesc răsucit, o concesie făcută faptului că avusese o înfățișare la tribunal în dimineața aceea. Ochii îi erau întunecați și calzi, tenul auriu-închis, grație sângelui de indian comanș ce îi curgea prin vene. Costumul în tonuri de bronz era croit astfel încât să îi scoată în evidență silueta zveltă.

Perfecțiune era cuvântul care îi venea frecvent în minte Laurei când se gândea la mama ei. Era absolut perfectă. Dar nu avea chef de loialități de familie în momentul acela.

– Fiul tău. Mă scoate din minți.

– Ian? Diana intră în încăpere și se strădui să își ascundă sclipirea din ochi. Ian îi spusese că Laura era mai mult decât interesată de un anumit bărbat. Ce face?

– E nedezlipit de mine. Mă sufocă. Are ideea asta ciudată că m-ar proteja. Eu nu vreau să fiu protejată.

– Înțeleg. Diana se cocoță pe masa de scris a Laurei și își trecu mângâietor o mână peste părul fiicei ei. Are cumva vreo legătură cu Royce Cameron?

– Are legătură cu faptul că nu am nevoie ca fratele meu mai mic să își bage nasul în viața mea socială. Apoi Laura expiră zgomotos. Și da, are legătură cu Royce.

– Mi-ar plăcea să îl cunosc. Bunicul tău în mod cert are o părere foarte bună despre el.

– Bunicul? Derutată, Laura își dădu părul pe spate și ridică o privire încruntată spre mama ei. El aproape nu îl cunoaște deloc. Doar a contractat firma lui Royce, atâta tot.

– La cum îl cunoști pe MacGregor, ar trebui să știi că nu e așa. Râzând, Diana clătină din cap. Scumpo, Daniel MacGregor nu ți-ar fi scos pe nimeni în cale – și în special un bărbat atrăgător – fără ca mai întâi să afle despre el tot ce era de aflat și ceva în plus. După spusele lui, Royce Cameron se trage dintr-o familie solidă.

– Asta ține doar de preferințele lui față de scoțieni.

– Iar tu ești cea mai mare nepoată a lui. Zâmbetul Dianei deveni mai blând. O poziție delicată în care te-am pus eu și tatăl tău.

– Nu înțeleg ce... Oh. Se ridică observând o mișcare în pragul ușii. Royce.

– Scuze, recepționera ta a spus că nu ești ocupată și că pot să urc.

– E în regulă, eu...

Detesta să fie fâstâcită. O stingherea să constate că Royce putea să o facă să se fâstâcească prin simplul fapt că exista.

– Mamă, el e Royce Cameron.

– Mă bucur atât de mult să te cunosc.

Diana se ridică de pe masă și îi întinse o mână. Se trezi studiată cu ochi albaștri și reci.

– Îmi cer scuze. Royce îi zâmbi. Am văzut pentru o clipă cum va arăta Laura când va înflori. E foarte norocoasă în materie de moștenire genetică.

Excelentă manevră, reflectă Diana.

– Mulțumesc. Soțul meu susține că indienii comanș sunt oameni cu osatură frumoasă. Sunt sigură că vrei să vorbești cu Laura. Sper să ne mai vedem, domnule Cameron. Laura, vorbesc eu cu Ian despre problema pe care am discutat-o.

– Mulțumesc.

– Mama ta e... impresionantă, murmură Royce când Diana se strecură afară și închise ușa. Apoi se întoarse spre Laura. Comanș?

– Da, mama mea are în vene și sânge de comanș. Se ridică lent, aproape ca o sfidare. Și la fel și eu.

– Nu pot să nu îi dau dreptate tatălui tău. Ai o osatură frumoasă. Veni mai aproape, ocolind masa de scris până ajunseră față în față. Cumva fratele tău se ascunde în debara?

Laura nu putu să nu chicotească.

– Nu în momentul de față.

– Bun atunci. Privind-o, își petrecu brațele pe după talia ei și o trase încet înspre el, tot mai aproape, îi văzu genele tresărind când își coborî gura pentru a o atinge pe a ei. Trebuie să te văd, Laura. Singură.

– Știu. Vreau... Doar că totul e atât de complicat acum și.... Sărută-mă din nou. Doar sărută-mă din nou.

Fără răbdare, de data aceasta. Fără blândețe. Simți gustul nerăbdării lui, dorința frustrată care răsuna în ea și promisiunea de foc și furie.

– Ar fi trebuit să îl lovesc mai tare.

Mâinile lui alunecară pe șoldurile ei pentru a o trage mai intim spre el.

– Am să îl caut și am să-l lovesc din nou.

– Nu. Laura își încâlci degetele în părul lui. Lasă-mă pe mine să fac asta.

– Spune-i secretarei tale că mergi la prânz.

– E zece dimineața.

– Un prânz servit foarte devreme. Royce îi mușcă mărunt obrazul, apoi se întoarse la gura ei. Și care o să dureze cea mai mare parte a zilei.

– Chiar nu pot. Buzele lui coborâră pe gâtul ei, făcându-i pielea să cânte de plăcere. Nu ar trebui să o fac. Apoi se întoarseră la buzele ei și îi făcură inima să tresară sălbatică. În regulă, stai să...

– Laura, ai dosarul despre... Caine MacGregor încremeni, cu mâna încă închisă pe clanță. Și îl privi cu ochii îngustați pe bărbatul care în clipa aceea îi devora fetița. Scuză-mă, spuse el, pe un ton suficient de rece ca nimeni să nu poată bănui că ar fi vrut cu adevărat să-și ceară scuze.

– Tati. Laura își drese vocea, se smulse din îmbrățișarea lui Royce și blestemă roșeața care îi încinsese obrajii. Eu... noi....

– Ce anume făceați, Laura? Mutându-și atenția de la ea, Caine îl măsură pe bărbat. Iar tu ești...?

– Royce Cameron. Un lup plin de forță, fu impresia lui Royce. Nu credea că griul ce apăruse la tâmple în părul de culoarea bronzului afecta câtuși de puțin ascuțimea colților lui. Și tocmai o sărutam pe fiica dumneavoastră.

– Am și eu ochi în cap, spuse Caine, pe un ton care l-ar fi făcut pe propriul lui tată să îi crească inima în piept de mândrie. De la firma de securitate, nu-i așa?

Nu ar trebui să te ocupi de siguranță vreunei companii în loc să o săruți pe fiica mea în mijlocul dimineții?

Royce își îndesă degetele mari în buzunarele din față. Nu apucase să se bărbierească încă - în mod cert nu intenționase să se vadă cu Laura în dimineața aceea. Însă ieșise să rezolve câteva mărunțișuri și se trezise stând în fața biroului ei, fără a fi nici el prea sigur cum anume. Purta o jachetă de piele care avea o mulțime de urme din bătălii și blugi atât de uzați încât se albiseră în punctele de frecare și erau zdrențuiți la manșete.

Înțelegea destul de clar cam ce impresie făcea în ochii unui tată iubitor în momentul acela. Un tată iubitor și bogat, care purta ținute Savile Row cu naturalețea cuiva născut în ele.

- Tocmai m-am întors din Hyannis Port. Ultimele două zile mi le-am petrecut acolo, proiectând și discutând o îmbunătățire a sistemului de securitate pentru casa tatălui dumneavoastră.

Ochii lui Caine se îngustară și aruncară scântei.

- Chiar așa? Bătrân tiran băgăcios, bombăni el, trecând direct la esența problemei. Dacă așa stau lucrurile, îmi imaginez că ai o grămadă de lucru. Nu am vrea să te reținem de la muncă.

- Tati! Oripilată, Laura îl privi cu gura căscată. Nu e cazul să fii nepoliticos.

- Ba e, spuse Royce blând. Arăți exact ca mama ta. El știe fără îndoială că are toate motivele să fie nepoliticos.

- Bine spus, murmură Caine.

- Am să revin. Royce porni relaxat spre ușă, oprindu-se când ajunse chiar în fața lui Caine. Și am s-o sărut din nou pe fiica dumneavoastră, domnule MacGregor. Va trebui să vă obișnuiți cu asta.

- Dacă voi doi vă închipuiți că puteți sta acolo și să discutați despre mine ca și cum aș fi un fel de trofeu...

- Am terminat. Royce o întrerupse, aruncându-i o privire peste umăr înainte de a ieși pe ușă. Deocamdată.

- Ticălos arogant. Cain își îndesă și el mâinile în buzunare și simți un zâmbet tresărindu-i în colțul gurii. Îmi place de el.

– A, da? Furioasă, Laura ieși cu pași hotărâți din spatele mesei ei de scris și, când ajunse suficient de aproape, își împunse tatăl în piept cu un deget. M-ai umilit destul.

– Ba n-am făcut-o.

– Ba da. Ai stat acolo ca un... un...

– Tată, încheie el, prinzându-i ferm bărbia în mână. Crezi că nu știu la ce se gândește? Mâinile lui erau...

– Știu exact unde erau mâinile lui, îi aruncă Laura încinsă. Erau exact acolo unde mi le doream eu. Nu sunt copil și nu am să permit ca bărbații din familia mea să se pună de-a curmezișul în calea unui bărbat ca să-mi protejeze virtutea. E virtutea mea și am să fac cu ea ce aleg eu să fac și cu cine aleg eu.

– Nu și dacă te bat și te închid în casă.

Ea pufni în râs.

– În viața ta n-ai ridicat mâna asupra mea.

– În mod evident o scăpare din partea mea, dar care încă poate fi corectată, domnișoară.

– Încetați! Diana se năpusti înăuntru, închizând ferm ușa în urma ei. Încetați cu țipatul. Strigătele voastre se aud în toată clădirea.

– Să se audă! strigară Laura și Caine deodată.

– Coborâți vocile, altfel vă amendez pe amândoi pentru sfidarea organelor judiciare. Stați jos, amândoi.

– El e cel care face scandal. Laura ridică semeață capul, dar se lăsă să cadă pe un scaun. M-a făcut de rușine în fața lui Royce și s-a purtat urât. A intrat aici ca un...

– Tată, interveni Caine, dar se așeză și el.

– Tată de Neanderthal. Laura își trase nasul și își prezentă cazul în fața mamei ei. Mami, am douăzeci și patru de ani. El chiar crede că nu am mai fost sărutată niciodată?

– Sper că nu ai mai fost niciodată sărutată în felul acela, bombăni Caine. Diana, individul era cu mâinile pe....

– Ajunge! Diana ridică mâinile și închise ochii până se convinse că propria ei furie era ținută sub control. Laura, și dacă ai avea o sută patru ani, tot nu ai avea dreptul să vorbești așa cu tatăl tău. Iar tu, Caine,

continuă ea, când el tocmai începuse să afișeze un aer de superioritate, ține cont că Laura e adult, o femeie responsabilă și inteligentă și care poate săruta pe oricine dorește ea.

– Ei, ia stai naibii o clipă... începu Caine.

– Nu ridica tonul la mine, îl avertiză Diana. Dacă s-a purtat urât cu Royce, își va cere scuze.

– Când vor zbura porcii...

– O să am eu grijă de asta, rosti Diana printre dinți, îndreptând o privire mistuitoare asupra soțului ei. Dar în momentul de față e mai important ca voi doi să vă liniștiți. Vă aflați în biroul unei firme.

– Spune-i ei asta. Caine flutură un deget spre Laura. Ea e cea care se deda la activități personale, practic pe propriul ei birou.

– Nu ne aflam pe birou, fumegă Laura. Deși ar fi putut să se afle, își spuse ea, dacă el ar fi ajuns acolo un minut mai târziu. Royce doar a trecut pe la mine să vadă dacă aș fi liberă pentru prânz.

– Ha! replică tatăl ei.

Laura trânti o mână pe brațul scaunului.

– Reacționezi exact ca bunicul.

– O, ce frumos. Insultat, Caine sări în picioare. Eu sunt luat de urechi când am o reacție perfect rezonabilă la vederea fiicei mele înghițită pe de-a întregul de un bărbat necunoscut, dar tu nu ai nimic împotrivă dacă bunicul tău îți alege ceea ce el în mod evident consideră a fi un armăsar adecvat pentru următoarea generație de MacGregor.

– Caine.

Diana îi rosti numele cu un geamăt, așezându-se la rândul ei pe brațul unui scaun.

– Poftim? Ce vrei să zici? La ce te referi?

– E limpede ca mugetul din vocea bătrânului, îi spuse Caine. Ești cea mai mare dintre nepoatele lui și ești la vârsta la care te poți căsători. E timpul să îți faci datoria, continuă el, imitând vocea lui Daniel, și să îți găsești un soț potrivit și să ai și tu copiii tăi.

Laura deschise gura, dar nu reuși să spună nimic preț de câteva secunde bune. Apoi tot ce îi ieși de pe buze fu un țipăt șuierător, aproape mut.

– Vezi? Încântat că își demonstrase argumentul, Caine își aranjă pantalonii în dreptul genunchilor și se lăsă pe spate. El l-a ales.

Furia făcu răsuflarea Laurei să i se poticnească în gât.

– El mi l-a trimis. El – el l-a selectat ca eu să pot... să mă pot reproduce.

– Ei bine... Satisfăcut că scăpase basma curată, Caine își examină manșetele. Asta e o exprimare puțin mai grosolană decât aș fi intenționat eu.

– Îl omor. Cu mâinile goale.

Caine se ridică din scaun, deja amuzat.

– Pe care dintre ei?

– Pe bunicul meu. Ar fi bine să te pregătești de înmormântare. Își înhăță paltonul și diplomatul. Îmi iau liber pentru restul zilei. Trebuie să merg în Hyannis.

– Laura...

– Las-o să plece. Caine prinse mâna Dianei când Laura se năpusti furtunoasă pe ușă. Și-o merită.

– Dumnezeule, cum am ajuns vreodată amestecată într-o asemenea familie?

– M-ai dorit pentru corpul meu, îi aminti Caine. Nu-ți puteai ține mâinile departe de mine. Îi sărută degetele. Nici acum nu poți.

– Am să fac un efort mai mare.

– Diana. Îi răsuci mâna, apăsându-și buzele pe palma ei într-un fel care, după cum știau amândoi, o făcea să se topească. Încercam doar să am grijă de fetița noastră.

– A crescut de acum, Caine. S-a întâmplat prea rapid. Își lipi fruntea de a lui. E atât de greu să îți pasul.

– Pur și simplu nu vreau să se arunce pe negândite într-o aventură cu un oarecare... Cameron ales de tatăl meu.

– Laura își face propriile alegeri, spuse Diana încet. Așa a fost dintotdeauna. Cum ți s-a părut?

– Nu știu. Ținând mâna soției lui, își trecu încheieturile degetelor ei peste obrazul lui. Mi-a fost greu să-mi

dau seama. Aveam o ceață sângerie în fața ochilor. Apoi oftă. Mi-a plăcut de el.

– Și mie.

– Asta nu înseamnă că poate... chiar aici în birou, Diana. Pentru numele lui Dumnezeu!

– O, vrei să spui așa cum am făcut noi. Împinse cu limba interiorul obrazului. Ce rușinos!

– Aia a fost diferit. Sprâncenele i se strânseră într-o expresie încruntată când ea continuă să îi zâmbească. Bine, bine. Poate că nu e chiar atât de diferit. Își lăsă o mână să îi alunece în sus peste picioarele ei. Deci vrei să încercăm masa de scris? Să vedem dacă ne mai ține?

– Cred că angajații noștri au destul material de bârfă pe ziua de azi. Se aplecă mai aproape până când buzele ei se atinseră delicat de ale lui. Vom aștepta până pleacă toată lumea acasă.

– Te iubesc, Diana. Își închise mâna peste ceafa ei pentru a savura îndelung sărutul. De o mie de ori mai mult decât în ziua când ai apărut în viața mea.

– Noi suntem norocoși. Tot ce îmi doresc pentru copiii noștri e să fie la fel de norocoși. Își trecu mâinile prin părul lui, adorând felul în care firele argintii se strecurau printre cele aurii. Caine, o să îl jupoaie pe Daniel de viu.

– Știu. Îi oferi un rânjet scurt și sălbatic. Îmi pare foarte rău că voi rata momentul.

capitolul 6

Nimic nu se compara, își spuse Daniel MacGregor, lăsându-se pe spate în scaunul lui masiv de piele din biroul aflat în turnul fortăreței lui personale, cu un trabuc de calitate. Iar cum soția lui plecase de acasă pentru câteva ore, își putea permite să fumeze unul pe furiș fără a-și face griji că avea să fie prins. Ah, ea nu îi voia decât binele, draga de ea. Dar o femeie pur și simplu nu înțelegea că un bărbat avea nevoie de un trabuc bun în mână și de senzația de a-l rula între degete pentru a-l ajuta să gândească, să planifice. Ceea ce îi aminti că trebuia

să îl mituiască pe unul dintre copii să îi mai aducă pe furiș o cutie. Începeau să i se termine.

Satisfăcut, stăpân peste castelul lui, se lăsă din nou pe spate pe pielea ponosită a scaunului lui favorit și suflă fumul spre tavan. Viața lui era așa cum trebuia să fie, decise el, și aproape că era suficient de bătrân acum să se relaxeze pur și simplu și să se bucure de ea. De îndată ce nepoții lui erau așezați la casele lor, văzându-și de datoria lor de a produce noi urmași în familia MacGregor, avea să se mulțumească să lenevească toată ziua, așa cum făcea în dimineața aceea.

Cu gânduri fericite și un trabuc cubanez fin.

Planurile lui în ceea ce o privea pe Laura se realizau conform programului. Asta dacă se putea baza pe frânturile de informații pe care reușise să le extragă cu cleștele de la verișoarele ei. Și smulsese mai multe informații de la Royce Cameron însuși.

– Băiatul își închipuie că e viclean, spuse Daniel doar pentru sine și petrecu un timp formând rotocoale de fum. Nu poți fi mai viclean decât MacGregor.

Oh, Royce nu spusese prea multe. Da, o cunoscuse pe Laura și pe verișoarele ei. Era într-adevăr o femeie atrăgătoare. Fusese de acord că era mare mirare că încă nu pusese mâna pe ea vreun bărbat deștept. Se ferise să dezvăluie prea multe, acest Royce Cameron, își spuse Daniel acum. Însă el citise printre rânduri, privise ochii băiatului. Era pur și simplu topit după Laura, își spuse Daniel chicotind. Cât se poate de nebun după ea. Își spuse că o nuntă în primăvară ar fi fost onorabilă, dacă nu cumva reușea să îi convingă să o facă iarna. Era mai bine să nu piardă timpul cu făcutul copilașilor, în fond. Îi era dor să aibă copii mici prin preajmă.

Laura avea să fie o mireasă superbă, reflectă el. Arăta la fel ca mama ei, iar Diana radiase de frumusețe atunci când Caine o convinsese în cele din urmă să vină alături de el în fața altarului. Desigur, băiatul o lungise cam de două ori mai mult decât ar fi fost necesar, dar totul se rezolvase cu bine într-un final.

Acum și generația următoare avea nevoie să fie împinsă ușor de la spate. Nepoților urma să le lase ceva mai

mult timp să se coacă, dar era timpul să le îmbrâncească blând pe cele trei fete mai mari. Daniel se considera un îmbrâncitor viclean.

Când se gândi la Laura purtând voalul de mireasă al familiei MacGregor şi îndreptându-se spre altar la braţul lui Caine, ochii lui Daniel se înceţoşară. O fată atât de frumoasă, îşi spuse el. O copilă atât de bună la suflet. Atât de iubitoare...

- MacGregor!

Vocea bubui asurzitor şi aproape îl făcu pe Daniel să îşi rupă trabucul în două când tresări. Se înecă imediat cu fumul pe care tocmai îl inhalase şi îşi flutură frenetic mâna prin aer pentru a risipi ceaţa de fum din încăpere. Cu mare regret, strivi bucata considerabilă rămasă din trabucul cubanez, în timp ce numele îi reverberă prin toată casa.

- Ştiu că eşti aici. Am venit să te omor.

Schimonosindu-se, şi mişcându-se cu o viteză surprinzătoare pentru un bărbat care tocmai trecuse de nouăzeci de ani, Daniel îndesă scrumiera şi ciotul de trabuc în sertarul de jos al mesei de scris, descuie rapid uşa, apoi deschise larg fereastra, continuând să îşi flutureze mâna prin fum.

- Tu! Arătând superbă în flăcările furiei ei, Laura intră cu paşi mari, împungând aerul cu degetul. Tu şi tupeul tău!

- Laurie, scumpo, ce surpriză plăcută.

Rămase lângă fereastra deschisă, în timp ce aerul îngheţat se năpusti înăuntru, un bărbat cât un taur, al cărui păr roşcat devenise alb ca zăpada, a cărui barbă era deasă şi bogată, ai cărui ochi albaştri nu deveniseră spălăciţi. Şi care tremura din cap până în picioare.

- Nu mă lua cu „Laurie, scumpo". Îşi trânti ambele mâini pe masa lui de scris. Deci te-ai hotărât să îmi alegi un armăsar, ei? Ce sunt eu, iapă de prăsilă?

- Nu ştiu la ce te referi. Ai venit atâta drum din Boston. Îi zâmbi radios, în timp ce mintea îi calcula cu viteza luminii. Să coborâm să bem un ceai.

- Nu ai să poţi să-l înghiţi după ce te strâng de gât. Credeai că nu o să mă prind de ce faci?

– Ce fac? Eu doar stăteam aici. Flutură din mâna uriaşă spre masa lui de lucru, având grijă să o păstreze între ei. Mă ocupam de nişte hârţogării.

– Mă descurc să îmi găsesc singură bărbat când vreau unul.

– Fireşte că te descurci, fată dragă. Ba chiar ar trebui să te chinui să-i ţii la distanţă, la cum arăţi. Ştii, când erai venită pe lume de doar câteva minute şi te-am ţinut în mâini pentru prima dată, i-am spus tatălui tău: „Asta e cel mai frumos copilaş născut vreodată în lumea asta". Ce mult a trecut de-atunci!

Lăsă să-i scape un oftat prelung şi adânc şi se sprijini cu o mână de spătarul scaunului, ca şi cum ar fi avut nevoie de susţinere pentru discuţia aceea.

– Mă face să mă simt bătrân. Sunt un om bătrân, Laura.

– Nu încerca trucul ăsta cu mine. Eşti bătrân doar când vrei tu să fii bătrân. Intrigant ticălos ce eşti!

El clipi, se strădui din răsputeri să pălească şi se bătu cu mâna peste pieptul lat.

– Inima. Mă apucă palpitaţiile.

Laura se mulţumi să îşi îngusteze ochii.

– Pot să te rezolv eu. Ce-ar fi să ţi-o opresc?

– Poate că doar se frânge. Îşi lăsă capul să îi cadă în piept. Se frânge în două pentru că nepoata mea favorită vorbeşte aşa cu mine. Lipsă de respect, spuse el pe un ton obosit. Nimic nu zdrobeşte mai tare nu bătrân decât lipsa de respect a nepotului său favorit.

– Ai noroc că măcar vorbesc cu tine. Şi să nu-ţi imaginezi pentru o clipă că poţi scăpa basma curată din povestea asta cu textele tale vechi. Eşti zdravăn ca un taur şi în momentul de faţă cred că ai mai puţină minte decât unul.

În clipa aceea Daniel ridică brusc capul, iar ochii îi scânteiară de furie.

– Stăpâneşte-ţi limba, fetiţo. Am şi eu o limită a răbdării, chiar şi când e vorba de tine.

– Şi eu am o limită a răbdării, chiar şi când e vorba de tine. Cum ai putut să mă faci de râs în halul ăsta?

Pentru numele lui Dumnezeu, bunicule, l-ai angajat pentru mine!

– Aveai nevoie de securitate. Vocea nu îi mai era slăbită acum, ci bubuia ca tunetul. Tu și celelalte fete ale mele, locuind acolo în orașul acela de capul vostru. Eu protejez ceea ce iubesc și nu aveam de gând s-o las pe bunica voastră să se îmbolnăvească de griji cu gândul la voi. Și asta-i tot, spuse el, și trânti cu mâna în birou.

– Dacă asta ar fi tot, altfel ar sta lucrurile. Laura își schimbă strategia, ocoli masa de lucru și își strânse mâinile în pumni, sprijinindu-le pe șolduri. Daniel Duncan MacGregor, ești sub jurământ. Juri că tot ceea ce spui e adevărul, doar adevărul și nimic altceva decât adevărul?

– Eu nu mint, fetițo. Acum fii bună...

– Încă nu mi-am terminat interogatoriul acuzatului.

– Acuzat, zici? Acuzat! Ridică tonul pentru a putea să se impună în fața ei. N-a trecut nici un an de când ai intrat în barou și îți închipui că mă poți interoga.

– Da, stai jos. Te rog. Și răspunde-mi la întrebări. L-ai angajat sau nu pe Royce Cameron?

– Ți-am spus că da. Compania lui are o reputație bună.

– Și în schimbul acestui serviciu i-ai plătit un onorariu.

– Nu m-aș aștepta nicidecum ca un om de afaceri decent să își ofere serviciile gratuit.

– Și l-ai încurajat sau nu să... socializeze cu cea mai mare dintre nepoatele tale, o anume Laura MacGregor?

– Ei bine, asta e o prostie. N-am suflat...

– Îți amintesc că te afli sub jurământ.

– N-am suflat nici un nenorocit de cuvințel legat de socializare. E posibil să fi menționat că nepoata mea cea mare e o femeie superbă și necăsătorită. Se așează, ușor bosumflat. Asta nu e un păcat de moarte.

– Eu zic că m-ai împins spre el.

– Cu siguranță nu am făcut-o. Zâmbetul lui se lăți viclean. L-am împins pe el spre tine. Iar dacă nu îți plăcea de el, aveai tot dreptul să îl împingi deoparte, nu?

– Asta nu-i...

– Dar tu nu l-ai împins deoparte, așa-i, Laurie?

Ea se posomorî și scrâșni din dinți.

– Asta nu are nici o legătură.

– O, ba are și o știi și tu, altfel nu ai fi aici să te descarci pe mine. Ai fi râs bine pe tema asta, apoi ai fi lăsat-o deoparte. O prinse de mână înainte să apuce să și-o retragă și o strânse jucăuș. E topit după tine.

– Nu e topit.

– Ba e. Bărbații văd astfel de lucruri la alți bărbați. Și a stat aici cu mine aproape două zile întregi.

– L-ai mituit.

Putea și el să o supună unui interogatoriu, își spuse Daniel.

– A făcut sau nu o treabă satisfăcătoare acasă la tine?

– De unde să știu eu? Și nu...

– Și-a făcut treaba și s-a descurcat excelent, așa că eu și bunica ta putem sta liniștiți. Acum, dacă mă hotărăsc să îmi îmbunătățesc securitatea propriei case, să fiu mai în siguranță, de ce să nu apelez la un bărbat care deja și-a dovedit competența?

Cum ajunsese cearta să se abată atât de mult de la subiect? se întrebă Laura, frecționându-și tâmpla. La început ea deținuse controlul. Iar situația îi alunecase din mâini undeva pe parcurs.

– Știi foarte bine că totul e doar o intrigă de-a ta.

– Ei bine, firește că este o intrigă. Toată viața așa e. Daniel îi rânji. E un băiat chipeș, Royce Cameron ăsta. Provine dintr-o familie bună, a realizat ceva în viață. Bunicul lui a fost un bărbat excelent.

Cuvintele lui reușiră să îi distragă atenția.

– L-ai cunoscut pe bunicul lui?

– O, doar în trecere. A fost polițist, cu un puternic simț al datoriei și rezistent la whisky-ul scoțian. Iar bunica lui a fost de față Fitzwilliams, dintr-o familie solidă. Pe ea am cunoscut-o mai bine. Ridică jucăuș din sprâncene. Dar asta a fost înainte să mă lase lat bunica ta. Deci poate că atunci când am aruncat un ochi peste companiile mici, individuale, din zona Bostonului, căutându-le pe cele care ar fi putut atrage atenția unui om de afaceri, și am văzut numele de Royce Cameron – care a fost și numele bunicului lui, ceea ce m-a dus cu ceva

ani în urmă - m-am gândit, nu o fi nepotul lui Millie Fitzwilliams? Și ce-o fi realizat în viață?

Învinsă, Laura smuci fereastra deschisă și o închise înainte să înghețe amândoi.

- Așa că ți-ai pus în cap să afli.

- Pentru a-mi astâmpăra curiozitatea și a vedea ce s-a ales de nepotul unor prieteni de demult. Iar dacă întâmplarea a făcut ca, odată ce am descoperit că era un bărbat puternic, cu mintea zdravănă și abil în afaceri, să îi scot în cale și ceva de lucru...

- Și pe nepoata ta pe lângă.

- După cum ziceam, ți l-am scos ție în cale. Nu ți-a stat nimeni cu pistolul la tâmplă să te facă să ieși la dans cu el.

Ea strânse din dinți.

- De unde știi că am fost la dans cu el?

Daniel zâmbi sec.

- Am metodele mele, fetițo.

- Îmi vine să te strâng de gât.

- Mai bine sărută-mă. O prinse din nou de mână. Mi-a fost dor de tine, Laurie.

- Ha, spuse ea, și făcu să îi crească inima în piept de mândrie. Nu îți scapă nimic, intrigant bătrân. Dar îl sărută oricum și fu suficient ca Daniel să o tragă foarte ușor de mână pentru a o face să se așeze în poala lui. El știe că mi l-ai scos în cale?

- Ei, haide, fetițo, nu mă cobor la așa ceva. Dar ce ai de gând să faci în privința lui?

- Am de gând să trăiesc o aventură toridă și nebună.

- Laura!

Șocul și oroarea din vocea lui aproape că o răsplătiră pe deplin pentru rușine.

- Cum îți așterni, așa dormi, bunicule. Și fiindcă mi-ai pus la dispoziție un exemplar atât de reușit de bărbat, am să-l folosesc cum doresc eu, până termin cu el.

Daniel o smuci în spate și o ținti cu o privire intensă.

- Ah, glumești.

- Poate că da. Zâmbi lent. Sau poate că nu. Așa că gândește-te la asta data viitoare când faci pe lordul domeniului cu mine, MacGregor.

– Ei, ascultă, Laurie...

Se întrerupse când auzi vocea soției sale.

– Laura? Daniel, aia e mașina Laurei afară?

– Sunt aici sus, bunico.

– Șșșt. O scutură scurt pe Laura pentru a o da jos din brațele lui. Nu o chema aici sus. Femeia are un nas ca de copoi. Nu am făcut decât să trag câteva fumuri, ce naiba.

– Cobor imediat, bunico. Laura își înclină capul. Îmi rămâi dator, bunicule. Și dacă uiți asta, s-ar putea să îmi scape că am văzut câteva trabucuri cubaneze lipite pe dosul sertarului tău de acte. La litera H de la Hoțește.

Acum Daniel chiar păli.

– Nu ai face așa ceva.

Laura își păstră zâmbetul arogant pe chip în timp ce ieși din încăpere.

– Nu fi așa sigur de asta.

Dar fiindcă îl adora, Laura coborî în grabă scările, înainte să apuce să urce bunica ei. Se întâlniră pe palier, salutându-se cu o îmbrățișare lungă și strânsă.

– Păcat că nu ne-ai spus că vii încoace. Nu m-aș mai fi dus nicăieri.

Laura studie micul munte de plase de cumpărături.

– O dimineață aglomerată?

– Sunt hotărâtă ca anul ăsta să îmi termin cumpărăturile de Crăciun înainte de Ziua Recunoștinței. Își strecură brațul pe după talia Laurei și o conduse în salon. Hai să stăm jos. Sun să ni se aducă ceai.

– Mi-ar plăcea mult niște ceai.

Laura se așeză și o privi pe Anna chemând menajera pentru a-i cere să pună ceainicul pe foc.

Era atât de drăguță, își spuse Laura, ca întotdeauna. Atât de rezistentă. O considera pe bunica ei o deschizătoare de drumuri, o femeie care își urmase visul de a practica medicina într-o vreme când o astfel de carieră pentru o femeie era fie subiect de batjocură, fie de dispreț.

Ea nu doar că își transformase visul în realitate, ci și triumfase, devenind unul dintre cei mai buni chirurgi cardiologi de pe Coasta de Est, în timp ce crescuse o familie și își construise un cămin.

– Cum reușești, bunico?

– Cum reușesc? Anna se așează, oftând ușor în timp ce își ridică picioarele pe o perniță. Ce anume să reușesc?

– Toate astea. Cum reușești să faci toate astea?

– Pas cu pas. O, jur, era o vreme când o dimineață petrecută la cumpărături nu m-ar fi epuizat. Zâmbi. Mă bucur atât de mult că ești aici. Acum pot să stau aici și să lenevesc o vreme.

Cuprinsă brusc de îngrijorare, Laura sări în picioare.

– Poate ar trebui să te întinzi. Nu ar trebui să faci atâtea.

– Laura. Vocea îi era senină, caldă ca lumina soarelui. Mă dor picioarele, atâta tot. Acum stai jos. Spune-mi, ai făcut atâta drum ca să țipi la bunicul tău?

– Am... Laura oftă zgomotos. Deci știi totul.

– Știu că și-a băgat nasul și mă așteptam să apari de acum o săptămână. Royce Cameron probabil a avut un efect considerabil asupra ta dacă ți-a luat atâta timp să te prinzi.

– E superb.

– M-am convins cu ochii mei.

– Tocmai i-am spus bunicului că voi avea o aventură toridă și nebună cu Royce.

– Oh. Anna oftă și își întinse degetele de la picioare. Presupun că a meritat-o.

– Dar chiar am s-o fac. Laura se întrebă câte femei ar fi putut purta o astfel de conversație cu bunica lor. Intenționez să am o aventură cu el.

Anna nu spuse nimic, bucuroasă când un zdrăngănit anunță apropierea căruciorului cu ceai pe coridor. Așteptă până când menajera le lăsă singure, apoi turnă ea două cești de ceai.

– Nu e cazul să-ți spun eu să fii atentă. Ești o tânără inteligentă și foarte conștientă de propria persoană. Apoi oftă. Dar am să-ți spun oricum să fii atentă.

– Voi fi. Te rog să nu-ți faci griji. Sunt... intens atrasă de el. În viața mea nu m-am simțit atât de atrasă de cineva. Și îmi place de el. Nu mă așteptam să îmi placă. De fapt, eram sigură că nu se va întâmpla asta, dar îmi place mult de el.

– Și, în mod evident, el simte la fel.

– Da. Sorbi din ceai, apoi îl puse deoparte. Știi, bărbații mă scot din minți. Chiar nu aveam nici o intenție să... am atâtea lucruri pe care vreau să le fac, și pur și simplu nu am timp pentru genul ăsta de complicație. Apoi vine bunicul și îl angajează. Îl angajează, pentru numele lui Dumnezeu. Râzi.

– Îmi pare rău, draga mea. Nu ar trebui.

– S-ar putea să fie amuzant peste zece sau douăzeci de ani de acum, bombăni Laura. În momentul de față e umilitor. Apoi Ian decide că e cazul să îmi păzească onoarea și nu mă lasă în pace nici cinci minute. Iar cu Royce pare a fi prieten la cataramă de când i-a dat un pumn în față.

– Ian i-a dat un pumn lui Royce?

– Invers, dar a fost o neînțelegere.

– Firește, spuse Anna calm și își bău ceaiul.

– Apoi tati a dat buzna în biroul meu în dimineața asta. E biroul meu, dar el și-a dezgolit colții doar pentru că l-a surprins pe Royce sărutându-mă.

– Oh. Zâmbetul Annei deveni mai cald. Bietul Caine. Fetița lui.

– Nu sunt...

– Ești fetița lui și vei fi întotdeauna, spuse Anna blând, întrerupând-o. Presupun că v-ați certat.

– Am strigat unul la altul o vreme. Mami a calmat apele, în cea mai mare parte. Dar când mi-a spus că bunicul... Ei bine, mi-a picat fisa cum a început toată povestea, așa că a trebuit să vin și să țip la bunicul.

– Firește. În familia MacGregor argumentele erau întotdeauna prezentate țipând, reflectă Anna, și își duse mâna în spate pentru a-și aranja o șuviță din părul de culoarea zibelinei. Dar v-ați împăcat acum.

– Nu poți rămâne furioasă pe bunicul. Se gudură pe lângă tine până îți trece.

– Nimeni nu știe asta mai bine decât mine. Și nimeni nu iubește mai mult decât Daniel.

– Știu. Își mușcă buza. Se pregătea să spună ceea ce nu își permisese să își spună nici în sinea ei până atunci.

Bunico... cred că aș putea să mă îndrăgostesc de Royce. Dacă îmi dau voie.

– Laura. Anna se întinse și luă mâna pe care i-o întinse Laura. Problema atunci când te îndrăgostești e că pur și simplu nu ai încotro. Se întâmplă și gata. Uite-l pe Daniel. Strânse mâna Laurei când auzi pasul greu al lui Daniel pe scări. Eu încă nu i-aș spune ultima parte.

– Nu i-aș oferi satisfacția asta, spuse Laura rezervată și își luă ceaiul când intră Daniel.

– Ei, ei. Zâmbi larg. Două femei superbe. Și sunt doar ale mele.

capitolul 7

Laura nu se duse acasă. Se întoarse în Boston, se opri și luă cina singură pentru a-și lăsa răgaz să reflecteze. Și văzu că avea de ales între două opțiuni. Putea să se încăpățâneze și să încerce să îi dea o lecție bătăciosului ei bunic și să nu îl mai vadă niciodată pe Royce Cameron.

Ideea făcu să nu îi cadă prea bine înghețata de vanilie cu sos de ciocolată cu care se răsfățase.

Pe de altă parte putea pur și simple să lase ca relația ei cu Royce – dacă era o relație – să progreseze în mod firesc în timp. Putea să considere că acest obstacol, această întrerupere în goana înainte a lucrurilor, era un semn să încetinească, să reflecteze atent. Să studieze situația înainte de a se arunca în ea.

Însă în familia MacGregor se practicau salturile curajoase, nu reflecțiile atente. Și așa se explica de ce, la unu și un sfert dimineața, se afla în fața apartamentului lui Royce, izbind cu pumnul în ușa lui. Ușa de vizavi se deschise milimetric, doar cât să îi permită să vadă doi ochi injectați privind-o mânioși. Laura își îngustă și ea ochii și șuieră. Ușa se închise din nou cu o trosnitură bruscă.

Bătu din nou, auzi o bufnitură și o înjurătură. Apoi văzu un firicel de lumină revărsându-se pe sub ușă. Își înclină capul și zâmbi sec, convinsă că Royce se holba

la ea prin vizor. O clipă mai târziu auzi zdrăngănit de broaște descuindu-se.

– Ce s-a întâmplat? vru el să știe.

– De ce ar trebui să se fi întâmplat ceva? Intră grațioasă. Închide ușa, Royce, ai un vecin băgăcios vizavi.

El închise ușa, se sprijini cu spatele de ea și încercă să se dezmeticească. Laura arăta la fel de proaspătă și de aranjată cum fusese când o văzuse la zece în dimineața aceea, în costumul ei cuminte, cu dungi înguste, și pantofii cu toc practici. El se simțea la fel de boțit ca așternuturile din noaptea precedentă în blugii ponosiți pe care reușise să îi găsească pe podea și să și-i tragă pe el.

Își frecă mâinile peste față, auzi scârțâitul bărbii în palmă, apoi își trecu degetele prin părul zbârlit de somn.

– E unu noaptea sau am dormit eu prea mult?

Laura își răsuci încheietura și își studie atent ceasul de mână.

– E 1.17 A.M. Mai exact.

– Da, hai să stabilim exact. Ce cauți aici?

Amuzată, Laura străbătu micuța cameră de zi.

– Nu am mai fost niciodată la tine acasă. Observă praf strâns cam de o săptămână pe mobila plină de urme. Ziare îngrămădite pe podea lângă o canapea lăsată. O acuarelă mică și foarte reușită cu portul Boston pe perete, un sistem audio scump pe un set de rafturi din lemn de pin și un covor berber care avea nevoie disperată să fie aspirat.

– Acum înțeleg de ce. Își arcui sprâncenele. Ești un porc.

– Nu mă așteptam... Se opri la timp. Era unu noaptea, ce naiba, își aminti el. Da, și ce dacă?

– Era doar o observație. Ai vin? Nu am vrut să beau nimic, având în vedere că eram la volan.

– Da, cred că e... Se opri din nou brusc. Creierul îi era terci. Trecuseră ani buni de când nu mai fusese nevoit să se trezească și să se dezmeticească instant. Ai venit pe la mine să bei ceva?

– E vreo problemă? Își păstră întipărit pe chip zâmbetul relaxat și agreabil și, estimând că bucătăria probabil se afla în stânga, porni spre ea. Vrei și tu niște vin?

– Nu. Se holbă în urma ei și își trecu din nou mâinile prin părul ciufulit. Nu. Servește-te.

– Am s-o fac.

Era evident că Royce stătea departe de bucătărie cât de mult posibil, reflectă ea. Era suficient de curată cât să indice că nu era folosită. Însă găsi în frigider o sticlă decentă de Chardonnay și, după o scurtă căutare prin dulapuri, un pahar neciobit.

– Nimic pretențios pentru tine, ei?

– Nu petrec mult timp aici. Porni spre bucătărie, privind-o în timp ce turna vinul. E pur și simplu aici.

– Și îmi imaginez că cea mai mare parte a profiturilor le reinvestești în afacerea ta. Ceea ce ar fi înțelept și cumpătat. Ești înțelept și cumpătat, Royce?

– Nu neapărat. Doar că nu am nevoie de prea multe mărunțișuri suplimentare.

– Mie îmi plac mărunțișurile suplimentare. Închină paharul spre el și sorbi. Presupun că sunt o femeie pretențioasă.

Îl studie peste buza paharului. Ochii îi erau grei, remarcă ea. Somnoroși, sexy. Gura îi era doar ușor bosumflată. Blugii nu fuseseră încheiați și îi cădeau pe șoldurile înguste. Pieptul îi era gol, bine definit, cu o cicatrice subțire și albă tăindu-i pielea chiar sub umărul stâng.

– La datorie te-ai ales cu asta?

– Cu ce anume să mă aleg?

– Cicatricea.

El coborî privirea și ridică din umeri.

– Da. Ce se întâmplă aici, Subțirico?

– Am o întrebare să-ți pun.

– În regulă, adevărat sau fals sau cu mai multe opțiuni de răspuns?

– Doar da sau nu. Făcu un efort să își păstreze privirea ațintită în ochii lui. Dacă îi studia prea mult trupul solid și compact avea, inevitabil, să se lase distrasă de el. Știai că bunicul meu te-a angajat ca să asigure continuitatea familiei MacGregor?

– Poftim?

– Doar da sau nu, Royce, nu e teribil de complicat. Am să reformulez întrebarea. Erai conștient, în momentul în care ai acceptat sarcina de a te ocupa de securitatea casei mele, că bunicul meu te selectase, în condițiile în care îi îndeplineai cerințele, drept potențial partener pentru mine?

– Partener? În ce sens partener? Mintea începea să i se limpezească. Vrei să spui... Glumești!

– Cred că asta îmi răspunde la întrebare.

Dădu să treacă pe lângă el, însă mâna lui se întinse și se închise peste brațul ei.

– Vrei să spui că m-a cumpărat pentru tine?

– În cel mai plăcut mod posibil.

– Asta e o măgărie.

– Nu, ăsta e stilul lui Daniel MacGregor. Laura îl bătu pe Royce pe mână. Unii bărbați s-ar simți flatați.

– Chiar așa.

Ochii i se transformaseră în două despicături îngustate de flăcări albastre.

– Da, chiar așa. Deoarece înțelegea și îi aprecia reacția, îl bătu din nou pe mână. Nu aveai habar ce pune la cale? Nu e chiar atât de subtil. Crede că e, dar nu e.

Royce își lăsă mâna să cadă și se dădu în spate.

– Am avut impresia – la început – mi s-a părut că încerca el să pună la cale ceva. Dar mi-am spus că e probabil din cauză că ești incredibil de urâtă.

Un hohot de râs izbucni de pe buzele ei înainte să apuce să îl stăpânească.

– Mulțumesc mult.

– Nu. Stai așa. Își apăsă degetele pe ochi. Poate că visa, sau poate că nu. Oricum ar fi fost, trebuia să se miște cu atenție. A pomenit frecvent de tine, nepoata lui, Laura. Luminoasă, genială, superbă. Singură. Mi s-a părut că făcea aluzii destul de fățișe și am concluzionat că probabil ești disperată după... ei bine, disperată. Apoi mi-a fost suficient să te văd o dată ca să decid că interpretasem greșit semnalele.

Ea își înclină capul într-o parte.

– Acum presupun că eu ar trebui să mă simt flatată.

– Vrei să spui că el a pus la cale treaba asta ca să...

– Vrea să mă vadă căsătorită. Și întemeindu-mi o familie. Consideră că ai fi un bun partener de reproducere.

– Că aș... Royce ridică o mână și se dădu din nou înapoi. Ia stai așa. Nu sunt interesat de... reproducere.

– Nici eu. Asta e numai bine, așa-i?

– Ticălos bătrân!

– Așa e, dar ai grijă. Noi putem să îl numim așa, dar nu privim cu ochi buni când o fac alții. Își puse jos paharul. Ei bine, am considerat că e mai bine să lămurim toată povestea. Noapte bună.

– Ia stai naibii o clipă. Fu suficient să își schimbe poziția corpului pentru a-i bloca trecerea. Vii aici în toiul nopții, îmi dai micuța veste-bombă, apoi o ștergi? În nici un caz.

– M-am gândit că poate ai vrea să știi și să afli că am vorbit cu el și am lămurit întreaga poveste.

– Asta e în regulă, e treaba ta și a familiei tale. Întinse un braț de-a curmezișul ușii, sprijinindu-și o mână de tocul acesteia. Și țin să te informez că mă doare în cot de ce planuri are bunicul tău. Își încolăci părul ei în jurul mâinii lui libere, trăgându-i capul pe spate. El nu e aici, nici tatăl tău nu e aici, nici fratele tău nu e aici, nici verișoarele tale nu sunt aici.

Inima ei își accelera bătăile.

– Nu, nu e nimeni aici în afară de tu și cu mine.

– Atunci de ce nu-mi spui ce planuri ai tu, Laura?

– Dacă e nevoie să-ți spun, nu ești nici pe departe atât de perspicace pe cât te-am crezut.

– Vreau să îmi spui. Exact.

Nu mai era decât un pas între ei. Laura îl făcu, apropiindu-se.

– Vreau să mă duci în pat. Vreau să faci dragoste cu mine tot restul nopții. E suficient de limpede?

– E perfect clar.

Își petrecu un braț pe sub genunchii ei. Laurei i se opri respirația în gât când o ridică de la podea. Înainte să apuce să se rotească astfel încât să-și încolăcească brațele pe după gâtul lui, gura lui coborî fierbinte și lacomă peste a ei. Cu un ușor murmur de plăcere, se cufundă

în sărut, aruncându-și pantofii din picioare în timp ce el o duse spre dormitor.

Camera era plină de umbre, așternuturile erau în dezordine, iar salteaua scârțâi sub greutatea lor. Ridicând brațele, Laura îl trase mai aproape și lăsă sărutul să i se reverse îmbătător și extatic prin tot corpul.

El îi smuci sacoul de pe umeri, mușcând-o mărunt de gât în timp ce i-l trase de pe brațe și îl aruncă deoparte. Laura era subțire și nerăbdătoare sub el, arcuindu-se spre atingerea lui, oftând când îi simțea gustul. Voia să o savureze, clipă de clipă și centimetru cu centimetru, dar nevoia pe care o simțea era prea uriașă, prea puternică, ca și cum ar fi fost încătușată ani la rând, chinuindu-se să se elibereze.

Când gura ei alunecă și coborî pieziș sub a lui, cedându-i, își trecu mâinile peste ea, torturându-i pe amândoi, oferindu-și plăcere și lui însuși, și ei. O auzi gemând, îi simți inima tresărindu-i sub palma lui, apoi, incapabil să mai aștepte, îi desfăcu brutal bluza. Sutienul îi atingea ușor curba sânilor ei, o dungă scânteietoare de satin pe mătasea pielii ei. Își coborî buzele, desfătându-se cu amestecul de texturi.

Ea aproape țipă de plăcere doar de la acel gest, senzația buzelor și a limbii lui pe carnea ei. O, dar își dorea mai mult, își dorea totul, și se arcui pentru a i se oferi, unghiile ei zgâriindu-l ușor pe spate într-o poruncă tăioasă.

O durea, fiecare gest al lui, fiecare loc pe care îl atingea îi stârneau o durere vagă, vibrantă. Nu știuse că putea dori atât de mult, că dorința pentru ceva putea fi atât de intensă, atât de imediată. Iar când gura lui se întoarse la a ei, aproape izbucni în plâns în fața senzației.

Se rostogoli cu el, simțindu-și trupul fluid, energizat. Răsuflarea îi ieșea deja gâfâit când el o dezbrăcă de fustă. Gura ei, căutând carnea, era la fel de lacomă ca a lui.

Carnea ei era fină, fierbinte, irezistibilă. Părul ei, o perdea splendidă de mătase neagră, se încolăci în jurul lor în timp ce se zbăteau pe pat, chinuindu-se să se elibereze și de ultimele bariere. Aici moale, acolo ferm,

cedând, apoi cerând. Royce se umplu cu esența ei, prea cufundat în ceea ce îi oferea pentru a-și da seama că nu își dorise niciodată nimic sau pe nimeni cu atâta disperare.

Când își închise palma peste ea, Laura izbucni într-un geamăt prelung, grav și frânt. În lumina scăzută, îi văzu ochii deschizându-se brusc, apoi sticlind orbi, când se împinse peste ea. Îi rosti gâtuit numele, își strânse mâinile în pumni în părul lui. Și se dezlănțui.

Laura nu observă că alunecaseră pe podea, trăgând după ei și cearșafurile prinse între trupuri. Aerul era dens și greu, sufocându-i plămânii, mâinile lui erau rapide și brutale, învinețindu-i pielea. Întinse orbește un braț în aer, ca pentru a-și recăpăta echilibru. Ceva se sparse.

Apoi Royce o pătrunse, împingând-o din nou pe buza prăpastiei, unde nu se mai putea agăța de nimic în afară de el. Orbește, Laura se încolăci în jurul lui, mișcându-se în ritmul violent al penetrării lui, dorindu-și mai mult, răvășită de o furtună turbată.

Nu mai auzea nimic în afară de tumultul propriului ei sânge, nu mai simțea nimic în afară de plăcerea indescriptibilă pe care trupul lui o pompa într-al ei, nu mai vedea nimic în afară de chipul lui, de ochii lui albaștri ca un lac ce o priveau. Apoi, ca și cum ar fi știut că era fiorul final de care avea nevoie, Royce își coborî zdrobitor gura peste a ei și se descătușară împreună.

Royce își veni în fire suficient cât să se rostogolească împreună cu ea astfel încât să stea el întins pe podeaua rece, în timp ce ea era adăpostită de trupul lui încă încins. Apoi decise că ar fi murit fericit dacă ar fi putut să rămână așa, pur și simplu, pentru următorii douăzeci de ani, aproximativ.

– Suntem pe podea?

Rosti cuvintele lent și împleticit, ca și cum ar fi dat pe gât întreaga sticlă de vin, în loc de mai puțin de un pahar.

– Da. Sunt destul de sigur că suntem pe podea.

– Cum am ajuns aici?

– Habar nu am. Se mișcă, se crispă simțind o împunsătură de durere. Când găsi energia de a ridica o mână și a-și trece degetele peste spatele umărului, văzu că erau ușor mânjite de sânge. Sunt cioburi de sticlă pe podea.

– Aha.

– Iar acum am cioburi de sticlă pe spate.

– Oh. Oftă, își frecă fericită fața de pieptul lui, apoi se ridică brusc în capul oaselor. Oh! S-a spart ceva? Suntem goi. Vom fi sfârtecați.

– Orice s-ar întâmpla, voi susține întotdeauna că a meritat. Cu o forță ce o făcu să clipească, o prinse de talie și o trase în sus până se trezi așezată pe pat. Stai aici până strâng.

– Nu cred că ar trebui – la naiba! Închise strâns ochii și îi acoperi cu mâinile când se aprinse lumina. E sticlă? Nu călca pe ea.

– Am călcat deja.

Înjură zdravăn, făcând-o să chicotească.

– Scuze, spuse ea imediat. Nu am mai auzit niciodată cuvintele astea combinate chiar așa. Deschise un ochi și fu imediat cuprinsă de remușcări. Royce, sângerezi.

– Din câteva locuri. Era doar un pahar. Trebuie să merg după o mătură.

– O să-ți îngrijesc eu rănile, spuse ea cu un zâmbet care deveni visător când îl privi îndreptându-se spre ușă. Doamne, ce bine făcut ești!

Deconcertat, Royce se opri și îi aruncă o privire peste umăr. Laura era așezată pe patul lui, toată brațe și picioare lungi și zvelte și păr zbârlit.

– La fel și tu, Subțirico, murmură el și ieși.

Ea se aplecă peste pat și deja scuturase cioburile de pe cearșaf când se întoarse el cu o mătură și un făraș.

– Va trebui să bagi ăsta la spălat. S-ar putea să mai aibă cioburi.

– Tu doar aruncă-l în colț. O să mă ocup eu de asta.

Laura ridică o sprânceană și își plimbă privirea prin încăpere. Conținea un pat, o masă de toaletă și un scaun. Sau cel puțin presupunea că scaun era ceea ce se afla sub grămada de haine. Exista și o oglindă care avea nevoie să fie reargintată și un birou care cu greu

făcea față unui computer de ultimă generație și unei imprimante.

- Tot ce ai nevoie pentru o locuință confortabilă.

- Ți-am spus, nu petrec prea mult timp aici.

Aruncă cioburile într-un coș de gunoi, apoi lăsă mătura și fărașul sprijinite de perete.

- Ajungi vreodată cu adevărat să speli rufe? îl întrebă ea.

- Nu până când efectiv nu mai am încotro.

Ea zâmbi și bătu cu palma locul de pe pat de lângă ea.

- Stai jos. Lasă-mă să arunc o privire la tăietura aia. Când el o făcu, Laura plescăi, apoi își lipi buzele de umărul lui. E doar o zgârietură.

- Dacă am fi căzut de pe pat invers, acum m-ai fi sărutat pe fund.

Râzând, Laura își sprijini obrazul de spatele lui.

- Cum ți-e piciorul?

- E doar o înțepătură. Am trecut și prin mai rele de atât.

- Hm. Se mută, își trecu un deget peste cicatricea din partea de sus a umărului lui. De exemplu, asta.

- Nu am așteptat întăririle. O greșeală de începător. Nu am mai repetat-o.

- Și asta?

Atinse mica urmă de pe bărbia lui.

- O bătaie într-un bar. Eram suficient de beat cât să nu o simt și suficient de prost cât să mi-o fi căutat cu lumânarea. Și greșeala aia am încetat să o mai fac.

- Ești un om reformat, deci, Royce?

Se lăsă în față pentru a-și atinge ușor buzele de bărbia lui.

- Mai mult sau mai puțin.

- Îmi place că e mai mult sau mai puțin. Încurajată de dorința ce îi întuneca ochii, îngenunche și își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Nu mi-ar plăcea dacă ai fi un cetățean perfect respectabil.

- Tu asta ești?

Ea râse și îi mușcă buza de jos.

- Mai mult sau mai puțin.

– Eu aș zice că mai mult mai degrabă decât mai puțin. Laura MacGregor, din clanul MacGregor al orașului Boston. Mâna lui îi urcă pe coaste pentru a-i mângâia ușor sânul. Ce cauți în patul meu?

– S-ar putea spune că mi-a trecut prin cap că exact aici și voiam să fiu. Să înfruptă din gura lui. Îmi stă în fire să dau curs dorințelor mele. E o trăsătură de familie. Buzele ei coborâră pe conturul obrazului lui. Și te-am dorit pe tine. Te doresc pe tine. Ia-mă, Royce. Gura ei se închise peste a lui și îi distruse și ultimele speranțe de a mai gândi limpede. Ia-mă și du-mă unde m-ai dus și înainte.

El o trase cu forță în brațele lui și o duse.

capitolul 8

Coasta de Est era îngropată sub zăpadă, ceea ce-i făcea pe copiii de vârstă școlară să țopăie de bucurie. Dinspre Canada băteau vânturi aspre, ce aducea un ger crunt. Țevile crăpau, mașinile refuzau să pornească, iar străzile se transformau în patinoare. Cei curajoși sau cei hotărâți se îmbulzeau în centre comerciale și malluri în goana după cadouri de Crăciun, selectând ambalaje și panglici viu colorate. Corespondența începea să includă felicitări de sezon, iar bucătăriile miroseau a prăjituri. Bostonul tremura, curăța zăpada și privea ninsoarea care avea să aducă alți cincisprezece centimetri de zăpadă.

Înfofolită în mai multe rânduri de haine pentru a se proteja de frig și înarmată cu o lopată de zăpadă, Laura ieși să curețe aleea de la intrare. Lumina soarelui se reflecta de pe solul alb, făcând să o usture ochii, așa că își scoase din buzunar o pereche de ochelari de soare. Aerul înghețat îi mușcă obrajii și îi arse gâtul. Dar nici că ar fi putut fi mai fericită.

Pe sub căciula roșie de schi purta căști. Muzica îi susura în urechi. Muzică de Crăciun, la fel de vioaie și de veselă ca starea ei de spirit. Viața ei, își spuse ea, ridicând prima lopată de zăpadă, nici nu ar fi putut fi mai perfectă.

Cu o săptămână înainte câștigase primul ei caz. Doar un mic proces de distrugere a proprietății, prea puțin important în lumea dreptului, reflectă ea. Dar fusese nevoită să stea în fața judecătorului, să își argumenteze opiniile. Și câștigase. Avea doi clienți noi care voiau să le redacteze testamentele.

De-abia începea.

Crăciunul era aproape, și nu ținea minte să îl mai fi așteptat vreodată cu atâta nerăbdare. Adora să privească becurile colorate ce scânteiau pe case, marionetele caraghioase ce îl reprezentau pe Moș Crăciun și reni zburând peste peluze, să întrezărească brazii încărcați cu podoabe de dincolo de ferestre.

Ba chiar aștepta cu nerăbdare să înfrunte curajoasă îmbulzeala și nebunia pentru a-și face propriile cumpărături de Crăciun. Nu îi păsa dacă Julia și Gwen își dădeau ochii peste cap când începea brusc să cânte sau se uita visătoare pe fereastră. Putea să râdă indiferentă la comentariile lor cum că ar fi fost îndrăgostită.

Nu era îndrăgostită, ci pur și simplu se bucura de aventura încântătoare a unei povești de amor cu un bărbat interesant. Ceea ce era cu totul altceva. Dacă ar fi fost îndrăgostită, și-ar fi făcut griji. Ar fi stat lângă telefon și și-ar fi rost unghiile, așteptând telefonul lui. S-ar fi gândit la el fiecare secundă din zi, și-ar fi planificat fiecare noapte în jurul lui. Și-ar fi pierdut pofta de mâncare, s-ar fi foit agitată în pat și ar fi suferit schimbări bruște de dispoziție.

Nimic din toate acestea nu era valabil, decise ea, dedicându-se conștiincioasă muncii pe care o avea de făcut. Ei bine, poate că se gândea mult la el, în momente bizare. Aproape tot timpul. Dar nu stătea lângă telefon, nu renunțase la mâncare, iar dispoziția ei era pozitivă și stabilă.

Se posomorâse atunci când el refuzase invitația de a lua cina cu ea la Hyannis Port? Firește că nu. Îi simțise lipsa și cu siguranță i-ar fi plăcut să fie acolo, dar nu insistase, nici nu îl cicălise, nici nu se lingușise pe lângă el.

Prin urmare, concluzionă Laura, aruncând zăpadă peste umărul ei, nu era îndrăgostită.

Când două mâini se închiseră peste şoldurile ei, scăpă lopata. Se trezi răsucită pe călcâie înainte să apuce să scoată mai mult de un strigăt gâtuit, apoi privirea ei se aţinti în doi ochi albaştri foarte iritaţi. Observă că Royce avea capul acoperit de zăpadă, de unde îi cădea şi pe umeri. Şi că gura i se mişca.

- Ce?

El clătină din cap, inspiră adânc, apoi îi împinse una dintre căşti de pe ureche.

- Te-am întrebat ce naiba faci.

- Curăţ aleea.

El îşi trecu o mână prin părul întunecat pentru a se scutura de zăpadă.

- Am observat.

- Te-am lovit cu ultima lopată? Îşi muşcă tare interiorul obrazului şi se chinui să îşi păstreze vocea sobră. Îmi pare rău. Un hohot de râs reuşi să se strecoare afară, prost deghizat într-un acces de tuse, iar Royce îşi îngustă ochii. Serios, n-am ştiut că eşti în spatele meu. Se dădu bătută, îşi încolăci braţele peste burtă şi dădu frâu liber râsului. Îmi pare sincer rău, dar tot apari pe neaşteptate lângă mine.

- Dacă nu ţi-ar bubui muzica în urechi, ai putea să auzi şi restul lumii. Şi ce naiba cauţi aici, cu lopata în mână?

- Fiindcă zăpada e aici şi la fel e şi maşina mea, iar eu trebuie să ajung la birou.

Royce îi luă ochelarii de soare de pe nas şi îi strecură în buzunarul paltonului ei.

- Presupun că nu există în tot cartierul absolut nici un băiat care s-ar bucura să primească zece dolari să îţi cureţe zăpada de pe alee.

- Sunt perfect capabilă să o fac singură. Suspicioasă, îşi strânse mâinile în pumni pe şolduri. Dacă îţi trece cumva prin minte să spui ceva insultător, de genul că ar fi muncă de bărbat, voi fi nevoită să iau lopata aia şi să-ţi trag una în cap cu ea.

El îi prinse bărbia în mână și îi ridică fața spre a lui. Și zâmbi sfidător.

– E muncă de bărbat.

Laura șuieră ca un ceainic și îi întoarse spatele. Dar Royce ajunse înaintea ei la lopată.

– Du-te în casă, îi porunci el. Încălzește-te. Mă ocup eu.

– E treaba mea. Își încleștă mâinile pe mânerul lopeții și se frustră singură încercând în zadar să i-o smulgă. E mașina mea și aleea mea.

– Refuz să stau și să te privesc curățând zăpada.

– O, și presupun că ar trebui să merg la bucătărie și să-ți prepar o ciocolată caldă.

– Bună idee. Știa exact ce făcea, știa exact ce riscuri își asuma când înfipse lopata sub zăpadă. Dar fără bezele. Nici măcar nu tresări când un bulgăre de zăpada i se sparse în ceafă. Ne jucăm mai târziu, imediat ce termin aici.

– Nu-ți fac ciocolată caldă.

– E bine și o cafea.

– Tu nu ai nimic de făcut. Nu lucrezi?

– E doar șapte și jumătate. Am timp.

Și simțise nevoia să o vadă. Nimic mai simplu. Își spusese că intenționa să meargă devreme la birou. Apoi mașina lui ajunsese pur și simplu în fața casei ei. Stătuse acolo și o privise, se mulțumise să o privească. Arăta ca o coloană de foc pe fundalul zăpezii, îmbrăcată într-un palton roșu și lung și o căciulă roșie strânsă bine pe cap.

Așa că stătuse în mașină și o privise, dorind-o. Ceea ce îl îngrijora.

Următorul proiectil îl nimeri în șale. Îl ignoră, continuă să curețe zăpada. De la fereastra de la etaj, Julia și Gwen studiau scena, cu nasurile turtite de sticlă.

– Cât o să mai dureze până pune mâna pe ea și o pune la pământ? se întrebă Gwen cu voce tare.

– Alte trei lovituri, maximum.

– De acord. La zece secunde, în cel mai rău caz, după ce ajunge la pământ, o s-o sărute până o va lăsa mută.

– Cinci secunde maximum, declară Julia. Se mișcă repede.

– Cât va mai dura până să-și dea seama că e îndrăgostită de el?

– O, bine țintit, Laura! Cred că e foarte rece cum i se scurge acum pe gât. Eu aș zice că s-ar putea să reușească să se mai amăgească singură până la Crăciun, dar cam asta e limita.

– Eu cred că știe deja. Gwen zâmbi melancolic. Doar că e prea încăpățânată pentru a recunoaște.

– Dar el?

– O, i-a căzut în plasă. Ai văzut cum o privea? Cum o privește întotdeauna?

– Ca și cum ar continua să o privească și dacă tot Bostonul s-ar scufunda în golf? Da.

Gwen oftă.

– Da. Acum e acum.

Rânjiră amândouă spre fereastră când Royce se răsuci pe călcâie, iar Laura făcu un pas în spate, retrăgându-se.

– Va fi un sărut fantastic, prezise Julia.

Afară, Laura se opri din retragere și rămase fermă pe poziții.

– Vreau lopata aia.

– Vrei lopata? Lopata asta?

O aruncă în aer, distrăgându-i atenția suficient cât să o facă să îi urmărească zborul. Apoi o puse la pământ, rostogolindu-se în ultimul moment pentru a-i amortiza căderea când aterizară pe peluza acoperită de zăpadă.

– Idiotule! Întinse un braț în lateral și luă o mână zdravănă de zăpadă. Înainte să apuce să i-o frece pe față, el o răsturnă. Laurei i se tăie răsuflarea și se cutremură când zăpada alunecă, rece și umedă, în interiorul gulerului ei. Apoi se trezi cu gura mult prea ocupată pentru insulte.

Royce o sărută până îi alungă frigul din trup, gândurile din minte, forța din brațe și din picioare. Ea încercă un protest înăbușit, de dragul aparențelor, apoi își încolăci brațele în jurul lui. Se miră cum de nu se topea zăpada de pe peluză pentru a forma un lac, ca apoi lacul să sfârâie precum un gheizer.

– Dacă crezi că poți să treci peste mine în felul ăsta, începu ea, când fu din nou în stare să respire.

– Tocmai am făcut-o. Rânji și o sărută ușor. Începe să ți se înroșească nasul.

- Ce drăguț din partea ta să menționezi asta.

De data aceasta chiar îi frecă zăpadă pe față. Apoi, chicotind nebunește, încercă să se strecoare de lângă el când el o înjură.

- Acum ți-e toată fața roșie. Foarte atrăgător.

Royce se luptă cu ea, îi împinse fața în zăpadă. Ea îi răspunse cu la fel de multă forță astfel încât, după trei minute de zvârcoleală, erau amândoi uzi leoarcă, acoperiți de zăpadă și cu răsuflarea tăiată.

- Lasă-mă să mă ridic, bătăușule.

Vocea i se cutremură de râs când îl îmbrânci.

- Mai întâi mă faci idiot, acum bătăuș.

Luă puțină zăpadă și formă un bulgăre cu o singură mână. Ochii ei alunecară într-o parte, concentrându-se pe bulgărele strâmb, apoi se întoarseră din nou spre ochii lui.

- Fă-o și vei plăti.

El aruncă bulgărele în aer, îl prinse perfect.

- Ei, acum tremur.

Jucăuș, trecu bulgărele de zăpadă peste bărbia ei, urcându-i pe obraz. Ea rămase nemișcată, cu bărbia înclinată și ochii îngustați și pregătită pentru tot ce putea fi mai rău. Rânjetul lui păli lent. Pulsul ei începu să o ia la goană când râsul se stinse din ochii lui, când privirea lui îi cutreieră chipul, când degetele lui începură să îi deseneze conturul.

- Royce?

- Taci o clipă.

O spuse absent, încă trecându-și un deget peste pometii tăioși ca gheața. Apoi își coborî gura, își trecu fin buzele peste ei. Laura nu ar fi putut vorbi în clipa aceea nici dacă în joc ar fi fost viața ei.

Voia să creadă că era din cauza frumuseții ei, din cauză că fața ei era exotică, unică, trupul ei zvelt și excitant. Dar știa că nu dorința îl mâna în clipa aceea. Înțelegea pasiunea, nevoile, foamea. Acum era vorba de mai mult. Acum era vorba de tot.

Gura lui o atinse pe a ei o singură dată, ușor, ca și cum ar fi gustat o aromă nouă. Apoi din nou, apoi zăbovi acolo. Nu o mai sărutase niciodată astfel. Nu o mai

făcuse nimeni vreodată. Se obișnuise cu lăcomia, cu poruncile urgente, chiar tânjea după ele. Dar această tandrețe nețărmurită era ceva nou și o distruse.

Mâna ei alunecă fără vlagă la pământ. Tot ceea ce era, tot ceea ce avea, cedă în fața lui, a lor, a ceea ce creaseră împreună.

Când Royce își dădu seama că Laura tremura, se dădu înapoi. Zguduit, începu să îi curețe zăpada din păr.

– Ți-e frig, spuse el pe un ton vioi. Nici nu-i de mirare.

– Royce...

– Ar fi bine să mergi înăuntru și să te usuci. Trebuia să fugă naibii cât mai departe de ea, își spuse el, aproape panicat. Trebuia să își vină în fire. Se ridică rapid și o trase și pe ea în picioare. Ai un metru de păr și e tot ud. Termin eu pe alee.

Stomacul ei se zbătea strâns în noduri, iar capul pur și simplu refuza să se oprească din cercurile lente în care se învârtea.

– Da, în regulă. Voia să se întoarcă în casă, voia să stea jos până avea să-și poată simți din nou picioarele sub ea. Am să... ăăă... am să fac ciocolata caldă.

– O s-o las pe altă dată. Trecu pe lângă ea pentru a lua din nou lopata. Aleea ta e aproape terminată, oricum, iar eu am chestii de făcut.

Nu aveau să discute despre ceea ce se întâmplase, își dădu ea seama, și lăsă să-i scape un oftat mut. Era mai bine să nu discute până nu se lămurea exact ce se întâmplase.

– Bine. Începu să se retragă. Ești bine-venit să vii și tu în casă și să te încălzești.

– Sunt bine. Ne vedem mai târziu.

– Pe mai târziu.

Se retrase până se ciocni de mașina ei, se strecură pe lângă ea și fugi. Deja nu mai putea respira pe când ajunse în casă și își făcu de lucru dezbrăcându-se de palton, desfășurându-și fularul din jurul gâtului, scoțându-și căciula și cățile. Era prea cald, decise ea, și își smulse vesta pe care o purta peste un pulover pe gât din cașmir.

Se așeză pe jos pentru a se descălța, își smuci prima dintre cele două perechi de șosete.

Tot îi era prea cald, își spuse. Se încinsese prea tare. Se simțea cuprinsă de febră. Poate contractase ceva. Era epidemie de gripă, nu-i așa? Era în permanență epidemie de gripă. Probabil culesese și ea vreun microb. Aceasta era motivul pentru care se simțea amețită și excesiv de încălzită, motivul pentru care o dureau mușchii, iar brațele și picioarele voiau să îi tremure.

Avea să ia o pastilă. Avea să învingă boala. Apoi ridică o mână, își duse degetele la buzele care încă pulsau de la atingerea lui, care încă aveau gustul lui. Închizând ochii, își sprijini capul pe genunchi și admise cel mai negru scenariu. Se îndrăgostise fără a simți smucitura, fără a avea prudența de a se opri din mers. Pur și simplu se îndrăgostise până peste cap de Royce Cameron.

capitolul 9

- Te-ai descurcat foarte bine azi la tribunal.

Diana îi zâmbi fiicei ei în timp ce lucrau împreună în biblioteca de drept.

- Mulțumesc. Laura se încruntă la exprimarea dintr-un dosar, făcu o adnotare pe margine. Mi-a făcut plăcere. Îți sunt sincer recunoscătoare că m-ai lăsat pe mine să fac interogarea directă a medicului legist.

- E o mărturie elementară, dar dificilă oricum. Ai făcut figură frumoasă. Juriul a fost atent la tine și, la fel de important, clienta noastră are încredere în tine.

Laura se forță să zâmbească.

- Doar pentru că ai tu. Amanda e clienta ta.

- M-ai ajutat enorm în cazul ăsta. Diana își trecu privirea peste teancurile de cărți îngrămădite pe masă. Dar încă nu am ieșit la liman.

- Ești îngrijorată?

- Preocupată, spuse Diana. Nu vreau să își petreacă nici măcar o zi în închisoare, pentru că sunt convinsă că își apăra viața. Și, Laura, sunt ușor preocupată pentru tine.

– De ce? Sunt bine.

– Ești?

– Fără îndoială. Fac exact ceea ce mi-am dorit dintotdeauna să fac. Viața mea e palpitantă și bogată. Mai sunt două săptămâni până la Crăciun și, pentru prima dată în istoria lumii, chiar mi-am terminat cumpărăturile. În cea mai mare parte. Ce ar putea fi în neregulă?

– Nu l-ai pomenit deloc pe Royce.

– Și el e bine. Laura coborî din nou privirea spre hârtii. Ne-am văzut chiar ieri-seară. Am ieșit la cină.

– Și?

– Și a fost în regulă. Îmi face plăcere să ies cu el. Cred într-adevăr că poate ar fi bine să o luăm ceva mai încet. Ne-am mișcat teribil de rapid până în momentul de față, iar acum că vin sărbătorile sunt atâtea lucruri care se întâmplă deodată. E un moment potrivit să mă detașez puțin și să evaluez situația.

Diana lăsă să-i scape un oftat.

– Semeni atât de mult cu mine încât este aproape înspăimântător.

– Ce vrei să spui?

– Scumpo, nu ai menționat nici măcar o dată ce simți pentru el. Ce simți față de el.

– Ba sigur am făcut-o. Am spus că îmi place să mă văd cu el, că ne bucurăm unul de celălalt. E un bărbat foarte interesant, complex, iar eu... Se întrerupse, frângându-se sub privirea răbdătoare a mamei ei. Iar eu sunt îndrăgostită de el. Am distrus totul și m-am îndrăgostit de el. Nu ar fi trebuit să se întâmple. Am intrat în relația asta cu ochii larg deschiși. Sunt responsabilă pentru propriile mele reacții, propriile mele emoții. Ar fi trebuit să fie o relație fizică între doi oameni care se plac reciproc și se respectă reciproc.

Se opri și închise strâns ochii.

– Aș putea să îl omor pe bunicul pentru că m-a vârât în asta.

Înțelegătoare, Diana acoperi mâna fiicei sale cu a ei.

– E chiar atât de rău să fii îndrăgostită de un bărbat interesant și complex pe care îl placi, îl respecți și de care te poți bucura?

– Este atunci când ai stabilit niște reguli de bază la început.

– Și le-ați stabilit?

– Nu explicit. Erau de la sine înțelese. Nu căutăm iubire și o căsnicie, și să ne întemeiem o familie. Royce a fost la fel de oripilat ca mine că bunicul a pus la cale o asemenea schemă țicnită. Răsuflă zgomotos. Sunt bine, pe cuvânt. Sunt iritată pe mine însămi, în cea mai mare parte. Și mă descurc. Pur și simplu trebuie să încetinesc puțin lucrurile, să îmi regăsesc concentrarea.

– Sau poate ești prea încăpățânată sau ți-e prea teamă să îți riști sentimentele.

– Poate. Laura dădu din cap, recunoscând această posibilitate. Dar nu vreau să îl pierd, și asta s-ar întâmpla dacă aș complica lucrurile. Prefer să mă bucur de ceea ce există acum între noi decât să îl privesc întorcându-mi spatele.

– Și ești sigură că ar face-o.

– Nu sunt sigură de nimic. Dar am decis să păstrez situația în mare măsură așa cum e acum, eventual cu o oarecare distanțare. Odată ce obțin o perspectivă mai clară, voi decide în cunoștință de cauză. Iar distanțarea nu ar trebui să-mi pună probleme, având în vedere cât de mult am de lucru și faptul că vin sărbătorile. Făcu un efort pentru a-și curba buzele într-un zâmbet. Deci, ca să ne întoarcem de unde am plecat, sunt cât se poate de bine.

Binedispus și ținând în mână o mică pungă lucioasă, Caine porni agale înapoi spre birou. Se furișase de la birou să ridice un colier care fusese conceput anume pentru soția lui. Deja și-o imagina deschizându-și cadoul de Crăciun și se vedea punându-i la gât cercul de aur și pietre colorate.

Avea să fie foarte fericită, își spuse el.

Când îl văzu pe bărbatul care tocmai urca scările spre birourile MacGregor & MacGregor, dispoziția lui Caine se întunecă instant. Royce Cameron, își spuse el, bărbatul care își făcea de cap cu fetița lui.

– Cameron.

Royce aruncă o privire în jurul lui și propria lui dispoziție, deloc veselă de la bun început, se înrăutăți brusc cu câteva grade. Al naibii MacGregor erau peste tot.

- Domnule MacGregor.

- Programul de lucru e de la nouă la cinci, spuse acesta rece. Laura lucrează la un caz foarte important. Dacă vrei să o vezi, ar fi bine să aștepți până termină pe ziua de azi.

- Nu am venit să o văd pe Laura. Am venit să o văd pe soția dumneavoastră.

Privirea lui Caine deveni tăioasă și fierbinte.

- A, da? Și ai programare?

- Nu, dar cred că va dori să mă vadă. E o chestiune legală, domnule MacGregor, nu una personală.

- Diana are deja în lucru mai multe cazuri decât poate duce. Dar eu am câteva minute libere.

Pentru prima dată, Royce zâmbi.

- Domnule MacGregor, dacă aș avea o problemă legală, ați fi primul avocat din Boston la care aș apela. Nimic nu v-ar plăcea mai mult decât să mă vedeți aruncat în pușcărie pentru zece până la douăzeci de ani, eventual în regim de izolator.

- Câtuși de puțin. Mă gândeam mai degrabă la ceva de genul muncă silnică într-o închisoare de maximă securitate. Însă Caine aprecia un bărbat care știa cum stătea treaba, prin urmare îi deschise ușa. Îl conduse într-o zonă de recepție, mobilată cu antichități și lemn lustruit. Bagă asta la categoria „Crăciun", Mollie, îi ceru el femeii aflate la birou.

- O, domnule MacGregor, e colierul, nu-i așa? Pot să arunc o privire?

- Ai doar grijă să nu-l vadă soția mea, apoi sun-o, te rog, și vezi dacă are un minut pentru domnul Cameron?

- Imediat. Dar începuse deja să scoată cutiuța de catifea din pungă și să îi deschidă capacul. Oh! Își apăsă o mână pe sacoul scrobit pe care îl purta. O, e cel mai frumos colier pe care l-am văzut vreodată. O să-i placă la nebunie.

Distras, Caine se sprijini cu un șold pe biroul ei și aruncă și el o privire.

– Crezi?

– Orice femeie care ar găsi așa ceva sub bradul de Crăciun ar ști că e adorată. Uitați-vă cum se reflectă lumina soarelui în pietrele astea.

Nedumerit, Royce îl privi pe respectabilul fost procuror general al Statelor Unite rânjind la o bijuterie cum ar fi rânjit un băiețandru entuziasmat la un borcan plin cu licurici. Și îi trecu prin minte că avea în fața lui un bărbat complet topit după o femeie cu care era căsătorit de un sfert de secol.

Cum se ajungea la așa ceva? se întrebă Royce. Cum dura? Cum era posibil ca doi oameni să trăiască împreună o viață întreagă și încă să se iubească?

– Nu ai nimic de spus, Cameron?

Royce se întoarse tresărind în prezent și aruncă o privire spre colier. Era exotic, din pietre intens colorate ce scânteiau în montura de aur. Își închipuia că i s-ar fi potrivit perfect Dianei MacGregor. Și, fără îndoială, și fiicei ei.

Se foi, simțindu-se remarcabil de neghiob.

– E impresionant, spuse el. Nu știu prea multe despre bijuterii.

– Femeile știu. Caine îi făcu cu ochiul lui Mollie. Așa-i?

– Ba bine că nu. Strecură punga într-un sertar de jos și roti o cheiță. O sun pe doamna MacGregor acum, domnule Cameron. Luați loc, vă rog.

– Poate să vină cu mine. Sună-mă în biroul meu când și dacă se eliberează Diana. Rânjetul de lup al lui Caine se lăți când se întoarse spre Royce. Ești de acord?

– Sigur.

Afișând intenționat o atitudine arogantă, își îndesă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor în timp ce urcă după Caine pe scările drepte, fără mochetă, cu o balustradă de alamă și lemn ce strălucea de te puteai oglindi în ea. Întreaga clădire mirosea a bogăție, fu singurul lui gând. Parfumuri subtile, covoare groase, piele, lac. Lambriurile din holul pe care îl traversară nu puteau fi decât mahon. Dar, mai mult, atmosfera generală era una de casă, mai degrabă decât de birou de afaceri.

Îl impresionă faptul că cineva putuse realiza așa ceva, sau măcar se străduise să o facă. Caine intră în biroul lui, domeniul lui. Dorindu-și să dea el tonul conversației, tonul ales de el, se așeză în spatele mesei de lucru.

- Ia loc, Cameron. Dorești ceva? Cafea?

Royce își alese un scaun cu speteze laterale, îmbrăcat în piele bleumarin.

- Nu mai sunt polițist de ceva vreme deja, dar țin minte cum să pregătesc terenul pentru un interogatoriu. Probabil sunt la fel de bun ca dumneavoastră.

- Eu o fac de mult mai multă vreme. Hai să trecem direct la subiect, bine? Care sunt intențiile tale în ceea ce o privește pe fiica mea?

- Nu am nici una. Nu am nici intenții, nici planuri, nici proiecte.

- Ieși cu ea de aproape trei luni deja.

- Corect. Îmi închipui că a ieșit în trecut și cu alți bărbați.

Însă Royce era singurul bărbat care îi stârnise îngrijorarea lui Caine.

- Viața ei socială nu a început cu tine. Laura e o tânără superbă și foarte deschisă. O tânără bogată, adăugă el, păstrându-și privirea ațintită în ochii lui Royce.

Scânteierea de furie, tresărirea de insultă îl încântară enorm.

- N-ar fi de dorit să insistați pe aspectul acesta.

- E o realitate ce nu poate fi negată.

- Credeți că mă interesează câtuși de puțin ce are în cont? Mânia lui Royce dădu în clocot, făcându-l să sară în picioare. Credeți că un bărbat ar putea să fie cu ea pentru cinci minute și să se gândească la orice altceva în afară de ea? Nu-mi pasă ce credeți despre mine, dar ar trebui să aveți o părere mai bună despre ea.

- Am. Relaxându-se acum, Caine se lăsă pe spate în scaun. Iar acum știu că și tu ai.

- Ticălosule!

- După cum spuneai, ceea ce credem noi doi unul despre celălalt nu prea contează. Îmi iubesc fiica. Și am încredere în judecata ei de cele mai multe ori și am constatat întotdeauna că se pricepe să judece oamenii.

Ea vede ceva la tine, și am să încerc să accept asta. Dar dacă o rănești...

Se aplecă în față cu ochii scânteindu-i.

– Dacă o faci nefericită chiar și pentru o clipă, am să mă năpustesc asupra ta ca sabia lui Dumnezeu. Când îi sună telefonul, răspunse fără a-și desprinde privirea din ochii lui Royce. Da, Mollie. Mulțumesc. Închise și își înclină capul. Soția mea te va primi acum. Biroul ei e vizavi.

Fiindcă nu îndrăznea să vorbească, știa că orice i-ar fi ieșit din gură în momentul acela ar fi fost un comentariu veninos și amar, Royce se răsuci pe călcâie și ieși.

– Control, murmură Caine, și simți o primă tresărire de simpatie față de Royce. Admirabil.

– Royce. Diana îi deschise personal ușa, cu un zâmbet care contrasta izbitor cu răceala de gheață a soțului ei. Ce mult mă bucur să te văd. Intră, te rog, și ia loc. Vrei niște cafea?

– Nu, nu vreau nimic. Scrâșni din dinți. Nu vreau nimic.

Furie, reflectă Diana, cu greu stăpânită. Aruncă o privire spre biroul de vizavi și își înăbuși un oftat.

– Bun, atunci, ce pot să fac pentru tine?

– Nimic. Nu vreau nimic de la nici unul dintre voi și nici nu am vrut vreodată. Am însă informații pe care s-ar putea să le găsiți utile în cazul Holloway.

– Oh? Te rog, ia loc.

– Nu vreau să iau loc, se răsti Royce. Vreau doar să termin o dată cu asta și să plec naibii de aici. Se controlă și se forță să inspire prelung pentru a se calma. Îmi cer scuze.

– Nu e nici o problemă. Îmi imaginez că tatăl Laurei s-a dovedit dificil.

– Nu cred că e cazul să discutăm despre tatăl Laurei. Sau despre Laura, sau despre oricine altcineva cu numele de MacGregor, în momentul de față.

– Atunci ce-ar fi să discutăm despre Amanda Holloway?

– Nu o cunosc, nu am întâlnit-o niciodată. L-am cunoscut puțin pe soțul ei, când lucram în același loc. La secție, explică el.

– Ai lucrat direct cu el?

– O singură dată. Am intervenit împreună la un apel. Urăsc să fac asta, spuse el, și se așeză în sfârșit. Ascultați, polițiștii se susțin între ei pentru că atunci când ieși pe ușă cu partenerul tău trebuie să fii sigur că persoana care te însoțește îți e alături. Până la capăt. Am preluat un apel, un conflict casnic. Cel mai urât posibil. Tipul își snopise soția în bătaie, copiii țipau. Eu l-am imobilizat pe bărbat, Holloway s-a ocupat de femeie. Fața ei era stâlcită, sângera, și deja trecuse în cealaltă tabără. În sensul că acum încerca ea să își lovească soțul. Nu era dispusă să mai rabde. Țin minte că a țipat asta când a imobilizat-o Holloway.

El a lovit-o, continuă Royce. Eu îl țineam pe bărbat la podea și tocmai îi puneam cătușele când am auzit-o pe femeie țipând. L-am văzut pe Holloway smucindu-i brațul în spate – mare minune că nu i-a rupt vreun os – și a izbit-o cu spatele de un perete. Eu i-am spus s-o lase mai ușor, iar răspunsul lui a fost ceva de genul „Cățeaua și-o căuta cu lumânarea". Mi-a zis că soțul ei avea dreptul să îi dea o lecție. Și i-a tras o palmă, cu dosul mâinii. Am fost nevoit să îl las pe soțul ei pe podea pentru a o salva pe femeie din mâinile lui Holloway.

Royce făcu o scurtă pauză, încercă să își adune gândurile.

– Avea o reputație de polițist bun, de încredere. Ceilalți polițiști îl plăceau. Își făcea treaba. Mi-am spus că în ziua aceea pur și simplu cedase nervos, își pierduse sângele-rece pentru o clipă. Dar îmi tot apărea în fața ochilor expresia lui când o lovise pe femeia aceea și știam că îi făcuse plăcere. Și știam că dacă nu aș fi fost eu acolo, i-ar fi făcut ceva și mai rău. Așa că am raportat incidentul locotenentului.

– E vorba de locotenentul Masterson?

– Da.

– Dosarul lui Holloway nu menționează nicăieri nici un incident precum cel pe care l-ai descris tu.

– Asta pentru că locotenentul mi-a ordonat să uit ce se întâmplase. Holloway fusese în legitimă apărare în fața unei femei violent isterică. Ideea e că m-a ignorat și, câteva săptămâni mai târziu, eu am fost transferat. Povestea m-a iritat suficient cât să mă pun să fac săpături. În perioada de șase luni de dinaintea transferului meu, evidențele indicau trei apeluri la 112 din reședința Holloway. Conflicte casnice. Poliția se prezentase la fața locului. Nu se depuseseră plângeri, iar rapoartele fuseseră băgate sub preș.

– I-au luat apărarea, murmură Diana.

– Da. Iar Holloway a continuat să avanseze, bătându-și soția de fiecare dată când îi venea cheful.

– Vei depune mărturie la tribunal în privința incidentului la care ai fost martor?

– Dacă trebuie. Asta nu schimbă faptul că ea i-a făcut de petrecanie. Va trebui să mergeți pe ideea de capacitate mentală redusă, iar asta nu adaugă prea multe la evidențele medicale care arată că a fost abuzată permanent timp de câțiva ani.

– E ceva care descrie caracterul individului, disperarea femeii și complicitatea poliției. Ea ceruse ajutor și nu i-l oferise nimeni. A făcut ce a putut pentru a supraviețui. Nu avea pe nimeni altcineva să-i ia apărarea.

– Ați făcut-o dumneavoastră. Și a făcut-o Laura.

– Da, iar acum ai făcut-o și tu. De ce?

– Pentru că s-ar putea să ajute puțin, și renunțasem la speranța de a mai putea să ajut. Și pentru că e important pentru Laura.

– Iar ea e importantă pentru tine.

– Ea... contează, spuse el după o clipă. Dacă veți dori să reluăm discuția, vă voi sta la dispoziție. Acum am ceva de făcut.

– Îți sunt recunoscătoare că ai venit. Îi întinse mâna. Îți sunt foarte recunoscătoare.

Îl privi plecând și știu exact clipa în care se deschise ușa de vizavi.

– Ei bine? vru să știe Caine.

– Nu a făcut decât să îmi ofere muniție suplimentară în apărarea cazului Holloway. Îl privi pe Caine. Și e îndrăgostit de Laura. Iar ea e îndrăgostită de el.

– Diana, e de-abia... e doar...

Se sprijini de ușă. Înțelegând perfect, Diana traversă holul și prinse fața lui Caine în mâinile ei.

– Va rămâne tot fetița noastră. Nimic nu va schimba asta.

– Știu, știu. Lăsă să-i scape un oftat prelung. De la Laura mă puteam aștepta să își aleagă un tip pe care nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să îl expediez tocmai până în Canada, cu un șut în fund.

Ea râse și îl sărută.

– Și ăsta, domnule avocat, e unul dintre motivele pentru care îți place de el.

capitolul 10

Cu două zile înainte de Crăciun, Laura urcă în fugă scările spre biroul Cameron Security. Ca de obicei, secretara lui lipsea de la birou. Laura aproape ajunse în pași de dans la ușa biroului lui Royce și bătu scurt.

– Ai o clipă, domnule Cameron?

Băgă capul înăuntru, îl văzu vorbind la telefon. El își îndoi degetul în semn de invitație de a intra.

– Dacă sunteți sigur de data asta, pot să încep imediat după 1 ianuarie. Nu, spuse el din nou, apoi repetă, cu o ușoară notă de exasperare: Nu, domnule MacGregor, nu pot să fac asta. Apreciez – nu, spuse el din nou și se frecționă între ochi, unde începea să i se instaleze o migrenă. Înțeleg, mulțumesc. Da. Crăciun fericit.

– Nu putea fi decât bunicul meu, spuse Laura când Royce trânti receptorul înapoi în furcă. Dintre toți membrii clanului MacGregor, el e cel mai probabil să stârnească o asemenea reacție.

– S-a hotărât în sfârșit asupra sistemului pe care îl dorește. Cel puțin s-a hotărât, din nou, pentru moment. Cred că individul vrea să mă țină în suspans pentru tot

restul vieții. Ridică privirea și îi văzu zâmbetul radios. De ce ești atât de fericită?

– O, din mai multe motive. Ziua de azi a marcat un adevărat punct de cotitură în proces, Royce. Depoziția ta de ieri a contat enorm.

– Bun.

– Știu că pentru tine nu a fost o zi fericită, dar a ajutat. Și aud zvonuri că atât comisia disciplinară din cadrul poliției, cât și biroul procurorului districtual îl vor investiga pe Masterson. Amandei Holloway i se va face dreptate. Se aplecă peste masa de lucru și îl sărută. Mulțumesc.

– Nu am făcut nimic deosebit. Credeam că ești în drum spre Hyannis.

– Tocmai mă îndreptam spre casă să îmi iau bagajele. Mi-aș dori să te răzgândești și să mă însoțești. Știi că ești bine-venit. Ridică o sprânceană. Și știu că bunicul te cicălește de câteva săptămâni să vii la noi de sărbători.

– Sunt recunoscător, dar nu pot. În plus, nu sunt genul care să participe la adunări de familie. Crăciunul e pentru copii și pentru familii.

Ea clătină din cap.

– Nici măcar nu ți-ai făcut brad.

– Mi l-ai cumpărat tu pe ăla mic și urât din ceramică.

– Nu e urât, e de prost gust. Asta e cu totul altceva. Își dorea atât de mult să îl invite din nou, să găsească acele cuvinte care să îl convingă să își petreacă sărbătoarea Crăciunului alături de ea, să facă parte din viața ei. Dar hotărâse să se descurce oricum și să accepte ceea ce avea. O să-ți simt lipsa.

– Vei fi înconjurată de oameni. Zâmbi ușor în timp ce se ridică în picioare. Hoarde de MacGregor, la care doar când mă gândesc mă apucă tremuratul. Nu vei avea timp să îmi simți lipsa.

– Am să-ți simt lipsa oricum.

Îl sărută ușor și scoase din buzunar o cutie învelită în hârtie viu colorată, pe care i-o întinse.

– Ce-i asta?

– Un cadou. Așa e tradiția. Vreau să îl deschizi în dimineața de Crăciun.

– Ascultă, nu am...

– Royce, spune mulțumesc.

Deși era mai nefericit decât fusese vreodată în viața lui, își forță buzele să se curbeze într-un zâmbet.

– Mulțumesc.

– Acum urează-mi Crăciun fericit.

– Crăciun fericit, Subțirico.

– Ne vedem peste câteva zile.

Se grăbi să iasă, spunându-și că emoția sărbătorilor era ceea ce îi făcuse ochii să se umple de lacrimi. Royce se așeză la loc, rămase așezat și în timp ce soarele coborî pieziș prin fereastra lui mică, în timp ce lumina scăzu și se lăsă întunericul.

Nu putea să mai evite realitatea, își spuse el. Nu putea să nege în continuare ceea ce i se întâmplase, ce se petrecuse cu el. Probabil se întâmplase din prima clipă când îi văzuse chipul, când ea stătuse acolo îmbrăcată în te miri ce și pregătită să îl înfrunte cu un cuțit de bucătărie.

Cum ar fi putut un bărbat să nu iubească o femeie ca ea?

Dar ceea ce simțea față de ea nu conta. Nu își petrecuse deja câteva zile dezbătând în sinea lui acest aspect? Ea nu doar provenea dintr-o lume diferită, ci și trăia în ea. Avea drept unchi un fost președinte, iar bunicul ei era o legendă în lumea finanțelor. Era moștenitoarea unei averi impresionante, după cum remarcase atât de tăios tatăl ei – care nu putea să-l vadă în ochi.

Chiar și în cazul în care i-ar fi scăpat acele aspecte, era suficient să observe că purta cercei cu diamante la urechi, locuia într-o casă din Back Bay plină de opere de artă și antichități și conducea o mașină dichisită care l-ar fi costat venitul lui pe un an. Dintr-un an bun.

Ea era absolventă de drept la Harvard, în timp ce el urmase cursurile unui colegiu de doi ani și nici măcar pe acela nu îl terminase. O relație între ei efectiv nu ar fi avut cum să funcționeze. Se amăgea singur chiar și visând la așa ceva.

Însă descoperise ceva în ultimele câteva săptămâni. Înțelegea acum de ce apărea acea expresie vrăjită

în ochii lui Caine MacGregor atunci când vorbea despre soția lui. Știa acum ce determina un bărbat să se îndrăgostească atât de profund încât iubirea să nu se mai sfârșească niciodată.

Se întâmpla atunci când găseai acea femeie unică, când descopereai ce putea să facă din inima ta. „Las-o baltă", își porunci singur. „Uit-o și mergi mai departe."

Se întoarse, spunându-și că avea să încuie biroul și să plece acasă. Încăperea arăta atât de goală, iar apartamentul lui avea să fie și mai gol. Cum se făcea că acest lucru nu îl mai deranjase niciodată până atunci? Îi plăcuse statutul lui de lup singuratic. Își dorise să poată veni și pleca după pofta inimii, oricând dorea. Acum chiar și gândul de a dormi singur îl deprima.

Își frecă fața cu mâinile și se întrebă când devenise atât de laș, atât de înspăimântat de asumarea unui risc. Îi făcuse totuși curte, nu-i așa? Făcuse tot ceea ce era de făcut. Iar acum avea de gând să renunțe la ea doar fiindcă îi era teamă că ea nu l-ar fi dorit, nu ar fi putut să îl dorească, la fel de mult cum o dorea el.

Ceea ce era o măgărie. Își lăsă mâniile să cadă. Nu avea de gând să stea posomorât cu o bere în față și să-și plângă de milă. Încă mai avea câteva cărți în mânecă. Își luă haina când ieși.

Royce avusese dreptate într-o privință. Casa din Hyannis era plină ochii de MacGregor. Iar clanul MacGregor făcea gălăgie și încă multă. Muzica bubuia din sistemul audio din salon. În camera de muzică de la capătul holului lung, Amelia Blade, cea mai tânără verișoară a Laurei, zdrăngănea colinde la pian, adăugându-și vocea puternică și bogată la baritonul răsunător al lui Daniel.

De undeva de la etaj se auzeau până jos voci de bărbați. O ceartă în plină desfășurare, reflectă Laura. Părea a fi între cel mai mare nepot, Mac, și fie D.C., fie Duncan. Nu prea conta, decise ea. Indiferent cine erau cei doi care se certau, aveau să se ciondănească până nu mai puteau, apoi aveau să găsească alt motiv de gâlceavă.

Intră în ceea ce familia numea cu afecțiune sala tronului, în onoarea uriașului jilț cu spătar înalt din care

prezida Daniel la evenimentele de familie. Acolo, în fața ferestrelor largi ce dădeau spre priveliștea stâncilor, se înălța bradul de Crăciun - patru metri jumătate de conifer lucios, cu fiecare ramură și rămurea încărcată de ornamente și scânteind de lumini.

Avea să rămână aprins, zi și noapte, până la Bobotează.

Sub acesta se afla un munte de cadouri. La miezul nopții, conform tradiției de familie, avea să izbucnească o mică bătălie de sfâșiat ambalaje și râsete și iubire. În special iubire, își spuse ea. Indiferent cât s-ar fi certat, indiferent cât de multă gălăgie și confuzie s-ar fi stârnit, casa era întotdeauna plină de iubire.

Și cât de tare o întrista să se gândească la Royce singur cuc în Ajun de Crăciun.

- Nu știu cum reușesc, spuse Caine din spatele ei. Se apropie și își puse mâinile pe umerii ei pentru a i-i masa. În fiecare an reușesc să găsească bradul perfect. Încă de când eram eu copil, de Crăciun a existat întotdeauna un brad chiar aici. Și întotdeauna a fost bradul perfect.

- Când eram noi mici, înainte să fim suficient de mari să putem sta treze până la miezul nopții, veneam întotdeauna pe furiș până jos, ne piteam pe scări și așteptam să îl vedem pe Moș Crăciun coborând pe hornul acela. Laura se sprijini cu spatele de el. Nu am absolut nici o amintire neplăcută din casa asta, și de-abia recent mi-a trecut prin minte cât sunt de norocoasă. Te iubesc atât de mult.

Se răsuci în brațele lui și își sprijini capul de umărul lui.

Tonul ușor gâtuit al vocii ei fu ceea ce-l făcu pe Caine să îi ridice bărbia și să îi mângâie părul pe spate când văzu lacrimile ce îi înecau ochii.

- Ce e, fetițo? Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Sunt într-o dispoziție siropoasă și sentimentală. E și sezonul potrivit. Am decis că nu mă dedau suficient de des trăirilor siropoase și sentimentale. Tu ai fost primul bărbat din viața mea, primul bărbat care m-a pus pe picioare vreodată. Și voiam să îți spun că nici măcar o dată, absolut niciodată, nu m-ai dezamăgit.

– Acum o să mă faci pe mine să fiu sentimental, murmură Caine, și o strânse în brațe. Se auzi un tropot asurzitor de pași din spatele lor când o mulțime de oameni se năpusti în jos pe scări. Strigăte, amenințări, insulte, râsete. Ian și Julia au provocat o bătaie cu zăpadă.

Laura își închise strâns brațele în jurul tatălui ei.

– O altă tradiție excelentă a familiei MacGregor.

– Ești interesată?

– Da. Își dădu capul pe spate și rânji. Putem să îi învingem. Ce-ar fi să mergi tu să le declari război și ies și eu imediat?

– De acord. O sărută pe vârful nasului. Nici tu nu m-ai dezamăgit niciodată, Laura. Sunt foarte mândru de cine ești.

– Sânge bun, spuse ea cu un zâmbet. Viță nobilă.

Zâmbi când tatăl ei se îndepărtă, ridicând vocea peste vacarm pentru a provoca un fost președinte al Statelor Unite la o bătaie cu zăpadă. Chicotind, Laura se așeză pe brațul scaunului bunicului ei. Avea să iasă și să li se alăture, dar voia mai întâi o clipă doar pentru ea.

Avea să își pună o dorință în fața bradului, își spuse ea, așa cum făcuse adesea în copilărie. Acum urma să fie o dorință de femeie matură, speranța ca într-o bună zi, într-un Ajun de Crăciun îngropat sub zăpadă, bărbatul pe care îl iubea să se afle în aceea încăpere cu ea.

– Laura.

Tresări și întoarse brusc capul și, preț de o clipă nebunească, avu impresia că visa. Apoi un zâmbet îi înflori pe chip.

– Royce! Te-ai răzgândit. E minunat. Traversă în fugă încăperea pentru a-l prinde de mână. Doamne, ai mâinile înghețate. Unde îți sunt mânușile? Haide, dă-mi voie să îți iau paltonul și poți să te încălzești lângă foc.

– Trebuie să discut cu tine.

– Firește. Continuă să zâmbească, dar ochii îi deveniră reci când își aruncă privirea dincolo de el. Holul nu era cu nimic mai puțin aglomerat decât fusese cu doar câteva clipe în urmă, dar acum era cufundat într-o tăcere de moarte. Familia mea, începu ea.

- Nu am de gând să fac cunoștință cu o jumătate de milion de MacGregor, sau cel puțin nu până nu discut cu tine.

- Mi se pare corect. Își plimbă rapid privirea peste mai multe chipuri curioase. Ștergeți-o, le porunci ea. Fără a mai aștepta să vadă dacă ordinul ei avea să fie urmat sau ignorat, închise ușa și îl trase pe Royce în sala tronului. Nu-ți face griji, deja i-ai cunoscut pe o parte dintre ei, iar cu restul o să te dumirești pe parcursul zilelor următoare.

- Nu știu dacă voi rămâne.

- O, dar...

- S-ar putea să nu vrei tu să rămân după ce voi termina.

Ceva tresări în stomacul ei, dar Laura ignoră senzația.

- Ei bine, cel puțin lasă-mă să-ți dau jos haina și să-ți aduc un pahar de spirit de Crăciun. Îți convine niște brandy?

- Da, sigur. Orice. Se dezbrăcă de haină în timp ce ea se duse să ia o carafă. Impresionant brad.

- Ei bine, nu se compară cu unul ceramic de pus pe masă, dar își face treaba. Se întoarse la el, apoi își ciocni paharul de cel pe care i-l întinsese lui. Mă bucur că ai venit.

- Asta rămâne de văzut.

Laura avu o bănuială că ar fi fost bine să stea jos și, fără a se gândi, alese jilțul lui Daniel. Ar fi trebuit să pară minusculă prin comparație, își spuse Royce. În schimb avea un aer regal, de regină pregătită să domnească. Dar al naibii să fie dacă avea să-i dea voie să-l scurteze de cap fără să îi opună rezistență.

- Dacă e ceva ce te preocupă, spuse ea cu prudență, ar trebui s-o spui pur și simplu.

- Da, ție ți-e ușor să vorbești. Începu să se învârtă agitat, își aduse aminte că nu îi plăcea brandy-ul și puse jos paharul. Eu sunt cel care a fost nevoit să vină până aici, pe teritoriu inamic.

Laura nu se putu abține să nu râdă.

- Teritoriu inamic?

– Tatăl tău mă urăște.

– O, Royce, nu te urăște. El doar...

– Nu contează. Flutură din mână, alungând deoparte protestele ei amuzate, și își continuă plimbarea agitată. Și de ce nu m-ar urî? Nu mi-am făcut studiile la Harvard, nu sunt proprietar de locuință, sunt un fost polițist cu o afacere care se chinuie să supraviețuiască și mă culc cu fiica lui. Să fi fost în locul lui aș fi aranjat un asasinat rapid și discret.

– Tatăl meu nu e un snob.

– Nici nu e nevoie să fie. Realitatea e sub ochii mei. Asta e realitatea. Și chiar dacă lași toate astea deoparte, nu asta a fost înțelegerea. Nu așa am bătut palma.

– Ce înțelegere?

El clătină din cap, se mai învârti puțin, se opri, o fixă cu privirea.

– Vreau să... trebuie să... am nevoie de un minut pentru asta. Se duse la una dintre ferestre. Afară, pe peluza întinsă, cel puțin o jumătate de duzină de persoane se băteau cu bulgări de zăpadă. Nu știu nimic despre genul ăsta de familie. Eu nu mă trag dintr-una ca asta.

– Aș zice că familia asta e unică după aproape orice standard.

– Nu sunt sărac. O spuse aproape ca pentru sine. Afacerea e pe linia de plutire. Știu ce fac. Întoarse spatele ferestrei, dar decise că era mai ușor dacă se plimba în continuare. Nu mă interesează banii tăi. Mă doare în cot dacă ai cinci dolari sau cinci milioane.

Acum era complet nedumerită. Cuvintele în sine erau destul de derutante, dar și el arăta nefericit, furios și, deși părea puțin probabil, emoționat.

– Nici nu am crezut vreodată altceva.

– Voiam doar să știi. Bombăni ceva în barbă, apoi clătină din cap. Sunt capabil să mă întrețin singur. Am făcut-o aproape toată viața. Tu ești obișnuită cu mai mult, iar asta nu e o problemă pentru mine. Ar trebui să te bucuri de ceea ce ești obișnuită să ai.

– Bun, mă bucur că așa gândești, fiindcă în mod cert intenționez să o fac. Se ridică în picioare. Royce, mi-aș dori să treci la subiect.

– Spre asta mă îndrept. Ochii i se încinseră și scânteiară periculos. Îmi fac curaj. Crezi că e floare la ureche pentru mine? Nu m-am așteptat niciodată la asta. Nu mi-am dorit niciodată asta. Porni cu pași mari spre ea, cu furia clocotindu-i în ochi. Să-ți fie clar, Subțirico. Nu mi-am dorit niciodată asta.

– Ce anume să îți dorești?

– Să nu pot petrece nici o nenorocită de zi fără să te am în gând. Să încep să te caut în patul meu noaptea când tu nici măcar nu ești acolo. Să simt nevoia să-ți aud vocea, doar să ți-o aud. Să fiu îndrăgostit de tine.

– Îndrăgostit de mine? repetă ea, și se lăsă să cadă încet înapoi în scaun. Ești îndrăgostit de mine.

– Acum ascultă-mă până la capăt. Știu că ai și tu anumite sentimente față de mine, altfel nu m-ai fi lăsat să te ating. Poate că a început ca simplă atracție fizică, dar este mai mult. E al naibii de mult mai mult, și dacă i-ai da o șansă...

– Royce...

– La naiba, Laura, ai să mă asculți până la capăt! Fu nevoit să se îndepărteze, să își recapete controlul. Se simțea ca și cum s-ar fi aflat la etajul trei, înaintând în vârful picioarelor pe o sârmă foarte subțire și instabilă. Ne e bine împreună și știu că te pot face fericită. Se răsuci din nou pe călcâie. Bunicul tău e de partea mea în povestea asta.

Valul de căldură ce îi inundase inima fu zăgăzuit instant.

– Nu e o idee bună să îl invoci.

– Ba îl invoc. El consideră că sunt suficient de bun pentru tine, așa că de ce nu aș crede și eu la fel?

– Suficient de bun pentru mine, repetă ea, aproape spumegând.

– Așa e. Am o spinare zdravănă, am o minte sănătoasă și nu trișez. Și te iubesc, iubesc totul la tine. Și aș fi chiar dispus să fac un efort să învăț să trăiesc cu familia ta. Asta ar trebui să fie suficient pentru oricine.

Băgă o mână în buzunar și scoase o cutiuță.

– Poftim, spuse el, și i-o întinse cu brutalitate.

Laura se întinse după ea, aproape o scăpă pentru o clipă, apoi, ținându-și respirația, o deschise. Inima ei tâșni pe o nouă culme în caruselul nebunesc pe care Royce îl stârnise prin venirea sa, de data asta înălțându-se în zbor și țipând de bucurie. Rubinul roșu-închis scânteia seducător pe inelul de aur.

– M-am gândit că un diamant ar fi fost prea previzibil pentru tine, murmură el. Pentru noi.

– Îmi ceri mâna, Royce?

Fu încântată să constate că vocea îi părea atât de calmă, atât de blândă, când inima ei era încă undeva prin stratosferă.

– E un inel, nu-i așa?

– Da, cu siguranță asta e. Și e unul foarte frumos.

Își ridică privirea de la el, și-o ațintì în ochii lui.

– Ce-i? Nu e suficient de mare?

– Idiotule! Aștept.

– Aștepți? Eu aștept.

Ea oftă.

– În regulă, hai să încercăm așa. Nu m-am așteptat la asta, nu mi-am dorit asta. Nu așa ne-a fost înțelegerea. Dar sunt îndrăgostită de tine.

El deschisese gura, pregătit să argumenteze.

– Poftim?

– Ascultă-mă până la capăt. Distrându-se acum, se lăsă pe spate în scaun și întinse un braț. Ești un bărbat extraordinar de atrăgător. Ai propria ta afacere și, deși pari ocazional să te subestimezi, ai un orgoliu sănătos și o minte zdravănă. Strânse din buze și dădu din cap cu un aer calculat. Și provii dintr-o familie de soi. Cred – dacă e să folosim exprimarea ta idioată – că ești suficient de bun pentru mine.

– Ești îndrăgostită de mine, fu tot ce reuși el să spună.

Laura se întrebă dacă avea să mai existe vreodată un moment, în lunga viață pe care o plănuia pentru ei doi, în care Royce să se afle într-o poziție atât de dezavantajată în fața ei.

– Da, sunt îndrăgostită cu disperare de tine, Royce. Și țin să te informez că am fost foarte curajoasă și stoică

să accept că tu nu ești îndrăgostit de mine. Dar din moment ce ești, e altceva. Și dacă te-ar fi dus capul să mă ceri în căsătorie în loc să îmi îndeși o cutiuță în mână, aș fi spus da.

Royce continuă să se holbeze la ea, dar mintea începea să i se limpezească. Iar inima... inima lui era pierdută.

– Îmi plănuisem argumente foarte temeinice pentru a te convinge.

– Vrei să le ascult acum?

– Nu. Trase din nou aer în piept. Nu am de gând să mă pun în genunchi.

– Sper și eu. Se ridică și îi dădu înapoi cutiuța. Mai încearcă o dată.

Nu era greu de spus, își dădu el seama, când inima îți era plină de cuvinte.

– Te iubesc, Laura. Îmi doresc o viață cu tine, o familie cu tine. Vreau să îmi petrec următoarele șaizeci de dimineți de Crăciun alături de tine. Te căsătorești cu mine?

– O, ți-a ieșit foarte bine. Pentru prima dată, vederea i se tulbură de lacrimi. Vreau să-mi dai inelul și vreau să mă săruți. Atunci va fi perfect.

– Spune da mai întâi.

– Da, fără îndoială da. Sări în brațele lui, îi găsi gura cu a ei. Era mai mult decât perfect. Mă bucur atât de mult că te-am găsit. Mă bucur atât de mult că te-am găsit când nici măcar nu te căutam. Mi-am dorit să apari. Lăsă prima lacrimă să cadă când el îi puse inelul pe deget. Mi-am dorit să apari cu foarte puțin timp în urmă. Și iată-te.

– Și iată-ne, murmură el.

Ușa de la intrare se trânti zgomotos și cineva strigă, în timp ce holul fu inundat de tropăit de pași.

– Suntem înconjurați.

– O să te iubească. Râse, ridică o mână spre obrazul lui. Eu te iubesc. Și îl ai pe Daniel MacGregor de partea ta. Ochii îi sticliră veseli când se sprijini de el. Să mergem să îi spunem. În mod normal mi-ar plăcea să-l las

Laura se întinse după ea, aproape o scăpă pentru o clipă, apoi, ținându-și respirația, o deschise. Inima ei țâșni pe o nouă culme în caruselul nebunesc pe care Royce îl stârnise prin venirea sa, de data asta înălțându-se în zbor și țipând de bucurie. Rubinul roșu-închis scânteia seducător pe inelul de aur.

– M-am gândit că un diamant ar fi fost prea previzibil pentru tine, murmură el. Pentru noi.

– Îmi ceri mâna, Royce?

Fu încântată să constate că vocea îi părea atât de calmă, atât de blândă, când inima ei era încă undeva prin stratosferă.

– E un inel, nu-i așa?

– Da, cu siguranță asta e. Și e unul foarte frumos.

Își ridică privirea de la el, și-o ațintì în ochii lui.

– Ce-i? Nu e suficient de mare?

– Idiotule! Aștept.

– Aștepți? Eu aștept.

Ea oftă.

– În regulă, hai să încercăm așa. Nu m-am așteptat la asta, nu mi-am dorit asta. Nu așa ne-a fost înțelegerea. Dar sunt îndrăgostită de tine.

El deschisese gura, pregătit să argumenteze.

– Poftim?

– Ascultă-mă până la capăt. Distrându-se acum, se lăsă pe spate în scaun și întinse un braț. Ești un bărbat extraordinar de atrăgător. Ai propria ta afacere și, deși pari ocazional să te subestimezi, ai un orgoliu sănătos și o minte zdravănă. Strânse din buze și dădu din cap cu un aer calculat. Și provii dintr-o familie de soi. Cred – dacă e să folosim exprimarea ta idioată – că ești suficient de bun pentru mine.

– Ești îndrăgostită de mine, fu tot ce reuși el să spună.

Laura se întrebă dacă avea să mai existe vreodată un moment, în lunga viață pe care o plănuia pentru ei doi, în care Royce să se afle într-o poziție atât de dezavantajată în fața ei.

– Da, sunt îndrăgostită cu disperare de tine, Royce. Și țin să te informez că am fost foarte curajoasă și stoică

să accept că tu nu ești îndrăgostit de mine. Dar din moment ce ești, e altceva. Și dacă te-ar fi dus capul să mă ceri în căsătorie în loc să îmi îndesi o cutiuță în mână, aș fi spus da.

Royce continuă să se holbeze la ea, dar mintea începea să i se limpezească. Iar inima... inima lui era pierdută.

– Îmi plănuisem argumente foarte temeinice pentru a te convinge.

– Vrei să le ascult acum?

– Nu. Trase din nou aer în piept. Nu am de gând să mă pun în genunchi.

– Sper și eu. Se ridică și îi dădu înapoi cutiuța. Mai încearcă o dată.

Nu era greu de spus, își dădu el seama, când inima îți era plină de cuvinte.

– Te iubesc, Laura. Îmi doresc o viață cu tine, o familie cu tine. Vreau să îmi petrec următoarele șaizeci de dimineți de Crăciun alături de tine. Te căsătorești cu mine?

– O, ți-a ieșit foarte bine. Pentru prima dată, vederea i se tulbură de lacrimi. Vreau să-mi dai inelul și vreau să mă săruți. Atunci va fi perfect.

– Spune da mai întâi.

– Da, fără îndoială da. Sări în brațele lui, îi găsi gura cu a ei. Era mai mult decât perfect. Mă bucur atât de mult că te-am găsit. Mă bucur atât de mult că te-am găsit când nici măcar nu te căutam. Mi-am dorit să apari. Lăsă prima lacrimă să cadă când el îi puse inelul pe deget. Mi-am dorit să apari cu foarte puțin timp în urmă. Și iată-te.

– Și iată-ne, murmură el.

Ușa de la intrare se trânti zgomotos și cineva strigă, în timp ce holul fu inundat de tropăit de pași.

– Suntem înconjurați.

– O să te iubească. Râse, ridică o mână spre obrazul lui. Eu te iubesc. Și îl ai pe Daniel MacGregor de partea ta. Ochii îi sticliră veseli când se sprijini de el. Să mergem să îi spunem. În mod normal mi-ar plăcea să-l las

să sufere o vreme, dar e Crăciunul. L-ar îmbăta de fericire darul de a ști că a avut dreptate.

Din *Memoriile private ale lui Daniel Duncan MacGregor*

Familia unui bărbat e cea mai de preț posesiune a acestuia. Și este, totodată, cea mai solemnă responsabilitate a sa. Eu nu mă eschivez niciodată de la responsabilitățile mele și mă ocup temeinic de tot ce e al meu. Mi-am văzut prima nepoată căsătorită. Ce mireasă frumoasă a fost, radioasă, luminoasă în rochia ei albă și lungă, cu voalul purtat de bunica ei peste părul negru și lucios. A fost atât de superbă Laura noastră încât a trebuit să o țin pe Anna în brațe și să o alin. Femeia asta devine emotivă în astfel de momente.

A fost, pentru mine, un moment de bucurie nespusă și o satisfacție personală. O, l-am privit pe fiul meu Caine luminându-se de fericire – ca un tată mândru – când a condus-o pe Laura până la altar, la bărbatul care avea să îi devină soț. Bărbatul pe care eu personal l-am selectat. Dar vom păstra tăcerea în privința asta.

Copiii tind să se zburlească atunci când consideră în mod greșit că mă bag în viața lor. De fapt, doar mă ocup de ei, nici vorbă să fie altceva.

Și în acea zi perfectă de primăvară am stat și l-am privit pe Caine rânjind și am chicotit în sinea mea când l-am văzut dându-și palme pe spate cu proaspătul lui ginere, ba chiar mi-am șters o lacrimă sau două atunci când Ian, în calitate de frate al miresei, a ținut un toast în cinstea tinerilor căsătoriți.

O, ce zi fericită a fost pentru clanul MacGregor. Munca mea în ceea ce o privește s-a sfârșit. Laura și Royce vor fi fericiți, și ar fi bine să se apuce de treabă, să îi ofere bunicii lor copilași pe care să-i legene pe genunchi. Anna deja așteaptă cu nerăbdare un strănepot.

Acum îmi pot îndrepta atenția spre dulcea mea Gwen. E frumoasă ca o prințesă, Gwen a mea, cu o coloană vertebrală puternică, o fire serioasă și o inimă romantică. Cât despre creier? Dumnezeu s-o binecuvânteze, copila e scânteietoare ca soarele însuși. Chiar și așa, e la fel ca bunica ei și nu consideră că are nevoie de un bărbat lângă ea și de copii care să îi înveselească viața.

Așa că mie îmi revine sarcina de a mă asigura că își găsește bărbatul potrivit, un bărbat tare. I l-am ales deja. Din familie de soi. Are o minte zdravănă și o inimă bună. Nu m-aș mulțumi cu nimic mai puțin pentru Gwen – și al naibii să fiu dacă aș lăsa-o să se mulțumească ea cu vreun bărbat care să nu se ridice la înălțimea ei.

Asta va dura ceva timp, dar timp încă mai am. Un bărbat care a trăit atât de mult știe totul despre alegerea momentului potrivit. Pot să am răbdare. Va dura câteva luni să pregătesc terenul. Sunt genul de bărbat care cunoaște importanța unei fundații zdravene și solide atunci când intenționezi să construiești ceva care să dureze.

Pun rămășag că Gwen a mea își va face planuri de nuntă până să vină Crăciunul. Și nici de la ea nu am să aștept mulțumiri. Nu, nu va fi cazul de mulțumiri. Eu am grijă de ai mei. Dar nu aș fi nevoit să o fac dacă ar avea ei singuri grijă de ei.

Partea a doua

Gwendolyn

capitolul 11

– La trei. Unu, doi, trei.

Gwen și echipa de la Urgențe îl ridicară pe bărbatul de nouăzeci de kilograme de pe targă și îl mutară pe masă. Bine pregătiți, se mișcau sincronizat, cu o rapiditate ce îi făcea aproape imposibil de urmărit, în timp ce ea împărțea ordine.

– Intubează-l, domnișoară Clipper.

Gwen știa că studenta aflată în anul patru al facultății de medicină era entuziastă și avea mâni abile. Dar urmări acele mâini ce încă învățau în timp ce își făceau treaba, timp în care asistenta-șefă a Secției de traumatologie tăia cu foarfecile blugii însângerați și rupți ai bărbatului inconștient.

Privi scena și evaluă pacientul, notându-și în minte semnele vitale ale acestuia, împărțind ordine celorlalți, în timp ce propriile ei mâini se mișcau cu viteză.

– Motociclete, bombăni ea. Moarte pe două roți.

– Cel puțin purta cască. Audrey Clipper răsuflă scurt când tubul alunecă înăuntru. E intubat.

– Ar fi trebuit să poarte protecții pentru tot corpul. Să îi verificăm nivelul gazelor din sânge, plus analiza toxicologică. După miros pare să fi fost la o petrecere.

Gwen își ajustă ochelarii de protecție și se apucă de lucru la piciorul rănit.

Trebuia să se miște repede, dar mâinile și mintea îi erau reci și calme. Rana adâncă de pe piciorul stâng se întindea de la gleznă la genunchi, dezgolind osul. Iar osul se rupsese complet. Era treaba ei să pună pacientul la loc și să îl pregătească pentru Chirurgie. Rapid, eficient. Și ținându-l în viață.

Din încăperea alăturată o femeie țipa și plângea încontinuu, strigându-l la nesfârșit pe Johnny, pe un ton atât de strident încât ar fi putut sparge timpane.

– Acest Johnny? întrebă Gwen, aruncând o privire scurtă prin sticla care separa cele două săli de tratament.

– John Petreski, în vârstă de douăzeci și doi de ani, o informă unul dintre infirmieri.

– În regulă, vom avea grijă să poată dansa la următoarea lui zi de naștere. Lynn, sună sus la Chirurgie, anunță-i ce le vine. Fyne, ține-mi locul aici până merg să văd ce e cu urlătoarea din salonul doi.

Se năpusti pe ușa de legătură, scoțându-și halatul și mânușile.

– Statut, aruncă scurt, în timp ce își îmbrăcă un set nou de echipament de protecție.

– Contuzii, lacerații. Un umăr dislocat. Așteptăm imaginile.

Rezidentul fu nevoit să ridice vocea peste țipetele isterice ale femeii.

– Cum o cheamă?

– Tina Bell.

– Tina. Gwen se aplecă peste ea până când chipul ei domină câmpul vizual al femeii isterice. Tina, trebuie să te calmezi. Trebuie să ne lași să te ajutăm.

– Johnny. Johnny e mort.

– Ba nu e. Nu se crispă când tânăra o prinse de mână și o strânse, oasele femeii apăsându-se peste ale ei. Dar ar fi vrut să o facă. Va fi dus sus la Chirurgie. Ne ocupăm de el.

– E rănit, e rănit foarte grav.

– E rănit, iar noi o să ne ocupăm de el. Trebuie să mă ajuți la asta, Tina. Cât de mult a băut?

– Doar câteva beri. Lacrimile șiroiau din ochii Tinei, amestecându-se cu murdăria de pe stradă și cu transpirația ei. Johnny!

– Doar câteva? Trebuie să știm ca să îl putem trata corespunzător.

– Poate șase sau șapte, nu știu. Cine le-a ținut socoteala?

Gwen nu se obosi să ofteze.

– Droguri? Haide, Tina.

– Am fumat împreună câteva țigări de marijuana. Doar câteva. Johnny!

*

Prin panoul de sticlă al ușii, Branson Maguire privi spectacolul pe care îl considera un fel de balet. Mișcare, muncă în echipă, costume și lumini. Iar cel mai puternic reflector, decise el, era îndreptat asupra blondei delicate îmbrăcate într-un halat medical verde incredibil de urât și cu o pelerină din plastic transparent.

Nu îi putea vedea ochii. Erau acoperiți de ochelarii lați de protecție care se întindeau și peste jumătate din fața ei. Însă știa cum arăta. Era vorba de doctor Gwendolyn Blade, moștenitoare, copil minune, fiică a unui cartofor pe jumătate comanș și a unei alte moștenitoare minune. O MacGregor.

Văzuse poza lui Gwen în ziare, în publicațiile de scandal, la televizor, pe durata campaniei electorale a unchiului ei și în cei opt ani în care locuise în cea mai importantă casă din țară. Îi văzuse fotografia, îngrămădită lângă alte fețe, pe uriașul birou al bunicului ei, Daniel MacGregor, constructor de imperii.

Deși Branson se considera un fin observator, nu se așteptase ca aceasta să fie atât de... delicată, decise el. Arăta ca și cum ar fi trebuit să fie îmbrăcată în borangic subțire și să îndeplinească dorințe, ca o zână, nu să fie închisă într-un cort mânjit de sânge, luptându-se să salveze vieți.

Se mișca precum o dansatoare, reflectă el. Gesturile ei emanau grație personală, efort și eficiență. Părul ei, ceva între roșcat și auriu sub luminile intense, era scurt ca al unei pușcoaice, cu un breton țepos peste frunte. De dragul stilului, se întrebă el, sau din rațiuni practice?

Ar fi fost interesant să afle.

Rămase unde se afla, cu mâinile îndesate confortabil în buzunarele pantalonilor de tercot gri ca piatra, și o privi, privi totul. Era una dintre cele mai rafinate abilități ale lui, acest privit. Și nu îl deranja să aștepte pentru a vedea ce avea să se întâmple mai departe.

Gwen îl observă - chipul de dincolo de sticlă. Păr blond-închis ce cădea până la gulerul rotunjit al unui

pulover bleumarin. Ochi cenușii reci care rareori păreau să clipească și o gură care nu zâmbea.

Simpla lui prezență făcea o impresie puternică, dar Gwen nu avu timp să își pună întrebări în privința lui, nici să se gândească la el mai mult decât în trecere. Însă și după ce ambii ei pacienți fură stabilizați, scoși pe ușă și trimiși spre tratament, îl găsi tot acolo. Fu nevoită să se oprească brusc când el îi blocă trecerea.

- Doctor Blade? Gwendolyn Blade.

Zâmbi acum, doar o tresărire strâmbă și rapidă a buzelor. Iar Gwen văzu că se înșelase. Ochii nu îi erau reci, ci calzi și fumurii, la fel ca vocea.

- Da, pot să te ajut?

- Asta și era ideea. Sunt Branson Maguire.

Ea prinse automat mâna pe care i-o întinse el, și se trezi cu propria mână strânsă și captivă în strânsoare.

- Da?

- Au. Îi rânji cu o expresie în același timp fermecătoare și autoironică. S-a ales praful de mândria mea. Presupun că nu prea ai timp să citești.

Gwen era obosită și își dorea cinci minute în care să stea jos și să își refacă energia cu o porție de cafea. Și voia să i se elibereze mâna.

- Îmi pare rău, domnule Maguire, nu... Chiar în timp ce își smulse mâna dintr-a lui, reuși să îi identifice numele. A, da, detectivul Matt Scully, Departamentul de Poliție Boston. Ți-am citit cărțile. Ai creat un personaj interesant.

- Scully face treabă bună pentru mine.

- Sunt sigură că așa e. Nu am timp să discut ficțiune populară chiar în momentul de față. Așa că fii bun și...

- Sunt de culoarea lavandei.

- Poftim?

- Ochii tăi. Ai lui rămaseră calmi și concentrați în ceea ce ar fi fost un holbat grosolan dacă ar fi fost vorba de alt bărbat. La el părea pur și simplu o stare firească. M-am întrebat dacă e doar un truc al luminii. Dar nu sunt albaștri, sunt de culoarea lavandei.

Fiori de iritare o zgâriau pe ceafă.

– Scrie albastru în permisul meu de conducere. Acum, după cum ziceam, sunt cam presată de timp.

– Nu la două ți se termină tura? E aproape trei.

Temperatura aerului scăzu brusc când ea se dădu în spate – o reacție automată de apărare pentru o femeie care, datorită circumstanțelor familiale, își trăise cea mai mare parte din viață în lumina reflectoarelor.

– Cum se face că îmi cunoști programul?

Nu doar că era capabilă să devină de gheață, își spuse el, impresionat. Ci o gheață tăioasă, cu muchiile neregulate. Zâna aceasta putea să aibă și colți.

– Ah, să înțeleg că nu te așteptai să mă vezi?

– Nu, ar fi trebuit?

Aruncă o privire în spate când Tina fu scoasă pe o targă pe roți.

– Doctore. Doctore. Vreau să îl văd pe Johnny. Trebuie să îl văd pe Johnny.

– Scuză-mă.

Îi întoarse spatele lui Branson și se duse la Tina. El nu auzi decât tonul, felul în care vocea ei de gheață se încălzi instantaneu pentru a alina. Tânăra de pe targă izbucni în hohote de plâns înăbușite.

– Te descurci frumos cu pacienții, doctore, comentă Branson când Gwen se apropie din nou de el.

– Ziceai că ar fi trebuit să mă aștept la sosirea ta în dimineața asta?

– Bunicul tău mi-a spus că a aranjat el întâlnirea.

– A aranjat-o? Și pentru că era obosită, închise ochii. Am nevoie de cafea, bombăni ea. Vino cu mine.

Cu o fluturare a halatului, se întoarse și porni hotărâtă pe coridor. Coti la stânga, trecu în forță printr-o ușă și ajunse în hol. Branson își plimbă privirea în toate direcțiile, notându-și în minte culorile șterse, scaunele ieftine, dulăpioarele înguste, frigiderul ce bâzâia zgomotos, mirosul de cafea stătută care nu reușea să ascundă complet duhoarea de spital.

– Foarte confortabil.

– Dorești cafea?

– Sigur. Neagră.

Gwen luă un ibric de pe încălzitor, umplu două căni termoizolante. Și pentru că știa exact ce gust avea mizeria aceea cu pretenții de cafea, adăugă o linguriță cu vârf de zahăr în cana ei. Branson gustă din cana pe care i-o oferise ea și se înfioră.

- E bine că mă aflu într-un spital. Te ocupi de golitul stomacurilor cu pompa, nu-i așa?

- E una dintre cele mai mari bucurii ale mele. Trebuie să stau jos. Se așează, își încrucișă picioarele și încercă să își dezmorțească degetele în interiorul pantofilor practici, fără toc. Ascultă, domnule Maguire.

- Bran.

- Ascultă, repetă ea. Îmi pare rău că ai fost indus în eroare. Bunicul meu este... ei bine, el e ceea ce e.

- E cel mai incredibil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Gwen nu putu să nu zâmbească la acele cuvinte, iar zâmbetul îi făcu ochii să se încălzească puțin când se așeză și el pe canapeaua ponosită lângă ea.

- Da, e un bărbat incredibil. În același timp, ține la principiile și metodele lui, și la obiectivele lui. Sunt sigură că ești foarte drăguț și, după cum spuneam, îmi plac cărțile tale. Dar pur și simplu nu sunt interesată.

- Aha. Riscă să mai ia o înghițitură de cafea. De ce anume nu ești interesată?

- În a mi se aranja întâlniri. Își trecu prin păr degetele lungi, subțiri și cu unghii nelăcuite. Bunicul nu crede că acord suficientă atenție vieții mele sociale, dar eu îi acord atâta atenție cât consider eu că merită. Întâlnirile amoroase pur și simplu nu se află pe lista mea de priorități în momentul de față.

- Oh? Intrigat, Branson ridică o sprânceană și se instală confortabil pe colțul de canapea. Cearcănele de sub ochii ei aveau aproape aceeași culoare ca irișii ei fascinanți și o făceau să pară delicată și atrăgătoare ca sticla fină. De ce?

- Fiindcă sunt în anul doi de rezidențiat la Chirurgie și am alte priorități. Și pentru că, adăugă ea pe un ton tăios, nu aleg să ies la întâlniri cu bărbați pe care mi i-a selectat personal bunicul meu. Iar tu nu pari genul

care să aibă nevoie ca un bărbat de nouăzeci de ani să îi aranjeze întâlniri cu femei.

– Poate că ăsta a fost un compliment, spuse Branson după o clipă. Cred că a fost un compliment, deci mulțumesc. Apoi rânji, o tresărire fulgerătoare de umor care făcu să îi apară o gropiță în colțul gurii. Nu intenționam să te invit în oraș, dar acum va trebui neapărat să o fac. Doar pentru a-mi alina orgoliul.

– Nu inten... Inspiră adânc, se străduia să proceseze informația. Creierul ei începea să își reducă activitatea, își dădu ea seama. Tura dublă pe care o făcuse își spunea cuvântul. Ce cauți aici?

– Mă documentez. Îi zâmbi din nou, fermecător. Cel puțin, așa intenționez. Încep o carte – am nevoie de date medicale și din spital, puțin context, puțină atmosferă. Culoare, expresii și ritm, genul ăsta de lucruri. Daniel zicea că vei fi dispusă să mă ajuți, că o să-mi dai voie să îți stau prin preajmă câteva săptămâni, să profit de tine, să te enervez cu întrebări.

– Înțeleg. Își sprijini capul de spătarul canapelei, închise ochii. Ei bine, jenantă situație.

– Eu cred că e grozav. Deci ce zici? Vrei să ieși la întâlnire cu mine, să bem o cafea decentă, să facem sex, să ne căsătorim, să avem trei copii, să ne cumpărăm o casă mare și un câine urât?

Ea deschise un ochi și aproape zâmbi din nou.

– Nu, mulțumesc.

– În regulă, nu vrei cafea. Sunt flexibil. Dar tot voi dori sex înainte să ne căsătorim. În privința asta sunt ferm.

Ea zâmbi cu adevărat acum, oftă istovită.

– Încerci să mă faci să mă simt mai bine sau mai ridicol?

– Oricare. Puse jos cana de cafea. Decise că energia dată de cofeină pur și simplu nu merita să își sacrifice mucoasa stomacului. Ești superbă, Gwendolyn. Îți spun asta ca în cazul în care ajung să mă dau la tine să nu crezi că e din cauză că încerc să intru în grațiile bătrânului.

Gwen își păstră zâmbetul pe chip, dar îl transformă într-unul tăios ca un bisturiu.

– De multe ori bărbații care se dau la mine sfârșesc prin a avea nevoie de tratament medical. Îți spun asta în caz că trebuie să-ți reînnoiești asigurarea medicală.

El își umflă obrajii.

– În regulă. Cum rămâne cu ajutorul la documentare? Stau și iau notițe în camera de gardă câteva săptămâni, având grijă să nu încurc pe nimeni. Pun întrebări când e în regulă pentru tine și pentru angajați. Îți cer părerea la diverse aspecte pe care sper să le includ în carte. Ești liberă să le respingi, să îmi sugerezi cum le-aș putea ajusta pentru a le face mai verosimile.

Gwen își dorea o pernă, o pătură și o cameră plăcută, cufundată în întuneric.

– N-ai decât să stai și să observi. Chiar dacă eu aș obiecta, ai putea să treci peste mine – în esență ai și făcut-o. Bunicii mei au foarte multă influență pe lângă administrația spitalului.

– Dacă tu nu dorești să cooperezi, pot să merg la un alt spital. Există destule în Boston.

– Am fost urâcioasă acum. Ridică mâinile pentru a-și masa tâmplele și se strădui să își schimbe starea de spirit. Nu era vina lui că o prinsese la capătul unei zile deosebit de oribile. Nu mă deranjează să îți dau o mână de ajutor la documentare – câtă vreme nu mă încurci nici pe mine, nici pe nimeni altcineva de la Urgențe. Am să-ți răspund la întrebări când am timp și am să le cer angajaților care se nimeresc în tură cu mine să coopereze și ei – atunci când au timp.

– Îți rămân recunoscător. Și dacă, după ce terminăm, te invit la cină sau îți cumpăr un cadou mic, de bun gust, pentru a-mi arăta recunoștința, o să mă rănești?

– O să încerc să mă stăpânesc. Lucrez în schimbul de noapte în următoarele trei săptămâni.

– Nici o problemă. Îmi place noaptea. Ești extenuată, murmură el, surprins de impulsul de a o trage în jos pentru a putea să-și sprijine capul în poala lui și să doarmă. Ce-ar fi să te duc acasă?

– Am venit cu mașina.

El își înclină capul.

– Câți oameni ai peticit după ce au adormit la volan?

– Ai dreptate. O să dorm aici.

– Cum dorești. Se ridică, coborî privirea spre ea. Ochii îi erau grei, aproape închiși. Umbrele delicate de sub ei păreau să se adâncească sub ochii lui. Încearcă să dormi opt ore la rând, doctore. Mă întorc mâine. Porni spre ușă, se opri, se întoarse. Încă ceva – asigurarea mea medicală are acoperire completă.

Ieși pe coridor, observând că, cel puțin în noaptea aceea, unitatea de primiri urgențe era cufundată în liniște la ora trei noaptea. Ieși, notându-și în minte poziția biroului de recepție, numărul de calculatoare, sunetul făcut de propriii lui adidași pe dalele podelei.

Vântul de noiembrie îl izbi puternic în față când ieși. Părul îi intră în ochi în timp ce își scoase zdrăngănind cheile din buzunar. „Încă ceva, Doctore Nuri", reflectă el. „Un bărbat ar trebui să fie idiot ca să nu se dea la tine. Iar Branson, fiul lui Meg Maguire, nu e un idiot." Urcă în decapotabila lui clasică Triumph, al cărei scaun era deja reglat astfel încât să îi încapă cât mai bine picioarele lungi. Învârti cheia în contact și zâmbi când auzi torsul motorului. Era genul de bărbat care adora un motor bine reglat. Și oricât de mult ar fi semănat cu o prințesă din basme, Branson deja decisese că Gwendolyn Blade era un motor bine reglat. Porni CD-playerul, care începu să cânte în surdină pe compoziția de Verdi. Și, pornind la drum, începu să urzească planuri într-un stil care l-ar fi făcut mândru pe Daniel MacGregor.

capitolul 12

Era trecut de zece dimineața când Gwen descuie ușa casei din Back Bay. Cădea o ploaie înghețată, subțire, ce o făcu să se grăbească să intre pentru a tremura la căldură.

Nu se obosi să își anunțe sosirea. Știa că verișoara ei, Julia, era cel mai probabil plecată, ocupându-se de vreo tranzacție imobiliară. Iar cea de-a treia colegă a lor,

Laura MacGregor, le părăsise cu luni bune în urmă, când se căsătorise cu Royce Cameron.

Gwen încă îi simțea lipsa. Cele trei verișoare locuiseră împreună ani întregi și crescuseră practic împreună și înainte. Stătuseră tot împreună, toate trei, când se mutaseră din campusul universitar în diverse apartamente, apoi în casele pe care începuse Julia să le cumpere.

Să o știe pe Laura nebunește de fericită era tot ceea ce își dorea, dar Gwen încă se surprindea ridicând privirea spre scările curbate din holul de la intrare și așteptându-se să o vadă pe Laura coborându-le în grabă.

Gwen își aruncă paltonul peste stâlpul scării. Avea toată după-amiaza liberă, își dădu ea seama, și erau zeci de chestii lăsate deoparte de care ar fi putut să se ocupe. Inclusiv o baie lungă, fierbinte, cu multă spumă. Dar aceasta avea să fie a doua pe ordinea de zi, decise ea. Mâncarea avea întâietate.

Se întoarse spre bucătărie, frecționându-și locul dureros de pe gât cu care se alesese după ce petrecuse patru ore dormind pe canapeaua din hol în loc să se cuibărească într-unul dintre paturile pliante. Avea să îl roage pe unul dintre fizioterapeuți să îi facă un masaj la gât și umeri înainte să își înceapă următoarea tură.

Simți parfumul trandafirilor înainte să îi vadă. Erau vreo trei duzini, albi ca zăpada, cu tulpinile lungi băgate într-o superbă vază de cristal, apoi înălțându-se semeț în boboci strâns cârlionțați. Unul dintre admiratorii Juliei, presupuse, și se desfătă mirosindu-i, apoi oftă la marea de flori. Inima ei romantică avea o slăbiciune pentru trandafiri și pentru gesturile stupid de extravagante.

Se apropie de frigider fără a-și face mari speranțe. De când plecase Laura, opțiunile erau invariabil puține. Spuseseră adesea că Julia nu mânca niciodată, Laura mânca mereu, iar Gwen mânca doar atunci când cineva îi împingea mâncare în față.

Fără prea mult entuziasm, scoase o cutie de iaurt, verifică data de expirare de pe fundul acesteia. Ei bine, ce conta o săptămână când era vorba de lapte acrit, oricum? decise ea, și desfăcu atent capacul. Închise ușa

frigiderului, apoi luă bilețelul lipit pe acesta pentru a-l citi până mânca.

Gwen, supertare treaba cu trandafirii. Ce alte secrete îmi ascunzi? Te voi interoga mai târziu. Ai mesaje pe robotul telefonic. Bunicul. Nu mă întreba. Și un tip cu voce sexy pe nume Bran. Tipul cu florile? Hm. Ei bine, în calitate de doctor probabil știi că puțină companie ți-ar face bine. Mă întorc până la șase. Poate. Jules.

Încruntându-se, Gwen citi din nou bilețelul, apoi aruncă o nouă privire spre flori. Se holbă la pliculețul ascuns printre tulpini. Îl smulse din suportul de plastic transparent și-l bătu în palmă de câteva ori, reflectând. Apoi, ridicând din umeri, îl deschise.

„Păreau a fi stilul tău. Mulțumesc anticipat pentru ajutor. Bran."

- Oh. Nu reuși să își înăbușe fiorul ametitor de plăcere când privi trandafirii. Ai mei, murmură ea și, aplecându-se peste ei, inspiră adânc. Apoi se dezmetici și se dădu în spate. Trei duzini de trandafiri albi, cu tulpini lungi, în noiembrie, era în mod cert o exagerare. Una minunată, dar oricum...

Avea să fie nevoită să fie mai directă în a-l descuraja pe Branson Maguire. „Bunicule, reflectă ea, oare ce pui la cale și ce ai făcut?" Se întoarse spre robotul telefonic, apăsă butonul pentru mesaje și nu se putu abține să nu rânjească auzind vocea tunătoare a lui Daniel.

- Detest chestiile astea nenorocite. Nu vorbești cu nimeni, doar turui în fața unei mașinării. De ce nu sunteți niciodată acasă, fetelor? Gwen, am un tânăr prieten care are nevoie de puțin ajutor. E scriitor, născocește povești frumoase. Pe de altă parte, e irlandez, deci la ce te-ai aștepta? Se descurcă bine omorând oameni în dreapta și în stânga și vânând ucigași nebuni. O să-i dai o mână de ajutor, nu-i așa, scumpo? O favoare pentru bătrânul tău bunic. E un băiat de treabă. Mama lui a fost colegă de facultate cu a ta, deci nu e tocmai un străin cules din stradă. Julia, am vorbit cu tatăl tău. Zicea că îți mai cumperi o casă. Bună fată. Și v-ar fi greu oricăreia dintre

voi dacă ați suna-o pe bunica voastră din când în când? Își face griji.

Gwen chicoti, își trecu degetele prin păr. Un mesaj tipic pentru Daniel MacGregor, își spuse ea, transmis clar și răspicat. Dar părea destul de inocent. Fiul unei prietene de-a mamei ei. În regulă, atunci, nu părea să existe nici o intrigă sau schemă în spatele întregii povești. Doar o favoare, una ușor de acordat.

Satisfăcută, Gwen își luă din nou iaurtul, scoase o lingură, apoi apăsă butonul pentru a asculta mesajul lui Branson.

– Gwendolyn.

Se opri, cu lingura ridicată aproape la buze. Era ceva în felul în care îi rostise numele, își spuse ea. Era romantic faptul că îi folosise numele întreg, în locul variantei rapide și ușoare, Gwen.

– Sunt Branson Maguire. Sper că ai dormit puțin. Și sper că îți plac trandafirii albi. Mă gândeam, dacă ai ceva timp liber, ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai putea acorda o oră, oricând azi. M-aș oferi să te scot la prânz sau cină, dar nu vreau să te împing din nou în defensivă. Aș vrea doar să mă consult cu tine în privința unor aspecte – legate de intriga cărții. Intenționez să stau acasă toată ziua. Dacă nu, ne vedem diseară.

Gwen nu se obosi să noteze numărul. Avea să-l țină minte. Gânditoare, băgă lingura în iaurt. Era o cerere rezonabilă, își spuse. Nu fusese nimic care să aducă a flirt în conținutul sau tonul mesajului. Râzând de ea însăși, mai luă o lingură. „Fii atentă ce faci, iar analizezi fiecare nuanță." Era exact aceeași atitudine care o pusese într-o situație atât de jenantă cu o seară în urmă.

Individul era profesionist, iar ea la fel. Cu siguranță putea să îi ofere o oră din timpul ei – dacă nu din alte motive, măcar pentru a-și cere scuze în secret, și de la el și de la bunicul ei, pentru că fusese atât de bănuitoare. Luă telefonul și îi formă numărul. Branson răspunse la al treilea ton de apel.

– Maguire.

– Bună, sunt Gwen Blade. Mulțumesc pentru trandafiri, sunt foarte frumoși.

– Mă bucur. Au funcționat?

– Dacă au funcționat?

– Te-au înmuiat suficient cât să îmi acorzi o oră?

– Nu. Dar efectul ăsta l-a avut mesajul pe care mi l-a lăsat bunicul meu. Nu știam că mamele noastre au fost colege la facultate.

– Câteva semestre, mi s-a spus. Mama s-a orientat spre design interior, iar a ta, aparent, s-a orientat spre diverse alte specializări. Mama susține că Serena MacGregor era interesată de toate.

– În continuare este. Putem să ne întâlnim la două. În centru ar fi cel mai bine. Am de făcut niște cumpărături.

„La două", reflectă Branson. „După prânz, înainte de cină. Vicleană femeie."

– La două e bine. Ce-ai zice să ne întâlnim la Boston Harbor Hotel? Acolo se servește un ceai destul de grozav.

– Da, știu. Coborî privirea spre iaurt și se gândi la produse de patiserie cremoase, savuroase. Stomacul ei neglijat chiorăi. Bun. La două, în holul de la intrare.

Gwen ajunse exact la timp, un obicei pe care verișoara ei, Julia, îl considera cât se poate de iritant. Făcuse acea baie lungă și fierbinte, cu multă spumă, care făcuse minuni pentru gâtul ei înțepenit. Și răsfoise o ediție de buzunar a cărții O *moarte frumoasă* de Branson Maguire. O mai citise o dată, dar urmărise să se familiarizeze cu stilul lui literar înainte de întâlnire.

Exact aceeași trecere în revistă și pregătire atentă ar fi aplicat-o și dacă ar fi fost vorba de istoricul medical al unui pacient înainte de tratament sau de personalitatea unei cunoștințe înainte de a-i cumpăra un cadou. Era o femeie conștiincioasă și meticuloasă, care absolvise facultatea de medicină cu ani buni mai devreme decât era regula, iar acum era cel mai tânăr medic rezident la Chirurgie care făcuse parte vreodată din personalul spitalului Boston Memorial.

Muncise din greu pentru a ajunge aici și știa că își câștigase pe drept poziția. Nu putea neglija avantajele de care se bucurase încă din copilărie. Familia ei era iubitoare,

generoasă și încurajatoare. O susținuseră în toate deciziile pe care le luase pe parcurs. Înțelegea totodată că averea – genul de avere pe care o avea familia MacGregor – îndepărta multe obstacole mărunte de pe drum.

Însă destinul ei fusese pecetluit de dragostea față de medicină, de misterul, arta și știința presupuse de aceasta. Se plimbă prin holul hotelului, apreciind grandoarea și grația tavanului casetat, bogat decorat, urnele uriașe umplute cu flori exotice înalte, marmura și poleiala.

Iar ea arăta, își spuse Branson, când coborî din lift și o văzu, ca fiica la facultate a unui bogătaș venită în oraș. Se schimbase într-un sacou gri cambrat și pantaloni largi, iar peste braț avea drapat un palton negru. Bijuteriile erau clasice și discrete, observă el. Un ac de rever în stil medalion, care părea a fi bijuterie de familie, mici scoici de aur la urechi, un ceas îngust cu o curea de piele neagră.

Arăta totodată foarte vioaie, energizată, și nici pe departe la fel de fragilă cum păruse noaptea trecută.

– Ești punctuală, spuse el, venind spre ea.

– Da, e un obicei enervant de-al meu.

– Mie îmi plac femeile punctuale. O luă de braț și porni cu ea spre lifturi. Irosirea timpului ar trebui rezervată pentru acele situații în care te poți bucura cel mai mult de ea. Folosi o cheie mică pentru a accesa un etaj, apoi se întoarse să îi zâmbească în timp ce se închiseră ușile. Arăți grozav. Aș zice că te-ai odihnit puțin.

El era îmbrăcat într-o bluză bleumarin moale, cu mânecile suflecate până la coate, peste o pereche de blugi de culoare închisă. Tenișii înalți din picioarele lui păreau să fi străbătut kilometri buni.

– Îți mulțumesc, da. Unde mergem?

– Sus în apartamentul meu.

Culoarea ochilor ei se întunecă, iar pleoapele îi coborâră ușor.

– Oh?

Branson nu se putu abține să nu râdă.

– Gwendolyn, chiar nu ar trebui să fii atât de încrezătoare și naivă. Oamenii vor profita de tine. Relaxează-te, adăugă el, înainte ca ea să apuce să vorbească.

Am comandat ceai. Vom sta în salon. E foarte convențional și e mai convenabil pentru mine pentru a lua notițe și a evita întreruperile chelnerilor care se tot învârt pe lângă mese. Nu am nici un scop ascuns.

- În regulă, având în vedere că întâmplarea face să îmi fie foarte foame. Credeam că locuiești în Boston.

- Așa e. O luă din nou de braț pentru a o conduce după ce coborâră din lift. Aici locuiesc. Presa consideră că e o excentricitate, ideea de scriitor care locuiește la un hotel. În realitate e o clădire de apartamente de lux care îmi oferă servicii de curățenie zilnice, servirea mesei în cameră, și locatari care se schimbă foarte frecvent. Ai un zâmbet minunat. Cum se face că mi-l oferi în sfârșit?

- Părinții mei practic au locuit într-un hotel până după ce s-a născut Mac, fratele meu cel mai mare. Și în continuare o fac frecvent. Ambii frați ai mei locuiesc în hoteluri, pe tot parcursul anului, iar sora mea cea mică, Amelia, ar face-o și ea dacă i s-ar permite. Nu consider alegerea câtuși de puțin excentrică.

- Corect, uitasem. Cazinouri. Las Vegas, Atlantic City, New Orleans, Europa. Familia ta m-a costat ceva bani - indirect.

- Nimic nu ne place mai mult.

Așteptă ca Branson să descuie una dintre cele două uși duble late, apoi intră în salonul spațios și mobilat inteligent. Observă micul laptop elegant, legat la un monitor de mărime standard, aflat la capătul unei mese din lemn de nuc. Era plin de teancuri de cărți, hârtii și căni de cafea.

- Aș zice că e un loc foarte liniștit și convenabil în care să lucrezi.

- E în regulă deocamdată. Ocazional mă mai apucă vag tentația de a-mi cumpăra o casă, de a tunde o peluză, de a vopsi niște obloane. De regulă îmi trece, dar presupun că într-o bună zi, curând, nu o să se mai dea dusă.

- Dacă se întâmplă asta, ar trebui să o suni pe verișoara mea, Julia. E expertă în imobiliare.

- Ah, Prima Jule.

Gwen își înclină capul.

– Da, așa a poreclit-o presa în perioada când unchiul Alan era președinte. Ei i s-a părut amuzant.

Chiar și la șapte ani, Julia avea un simț al ridicolului foarte bine dezvoltat.

– Probabil a fost foarte interesant pentru ea să crească la Casa Albă. Să vedem, fratele ei D.C. e artist. Apoi are verișorii care sunt avocați. Una dintre ele tocmai a făcut o nuntă grandioasă și spectaculoasă primăvara trecută.

– Așa e. Am venit să discutăm despre familia mea sau despre cartea ta?

– Făceam doar conversație.

Era țâfnoasă, își spuse el. Protectoare.

– Lui Daniel îi place să se laude. Am auzit destule despre copiii și nepoții lui cât să am impresia că îi cunosc. E foarte mândru de tine.

– Știu. Privirea lui Gwen se îmblânzi din nou. Tind să fiu defensivă în privința familiei mele. Un alt obicei.

– Unul atrăgător. Au sosit mâncarea și băutura, spuse el, când sună clopoțelul. Te rog, simte-te ca acasă.

Gwen decise că cel mai eficient loc în care ar fi putut să se așeze era la masa mare, la capătul opus celui în care își amenajase el spațiul de lucru. Îi zâmbi chelnerului care le adusese mâncarea în cameră, îl ascultă pe Branson glumind cu acesta, dezbătând vesel un meci de fotbal, apoi văzu o bancnotă îndoită alunecând discret din palma lui Branson în cea a chelnerului.

– Cum poate băiatul ăsta să locuiască într-o asemenea metropolă și să fie fan Dallas Cowboy e ceva ce depășește capacitatea mea de înțelegere. Branson scoase o sticlă dintr-o frapieră. Șampanie?

– Nu.

– Încercam doar să respect toți pașii. O bagă din nou în găleata cu gheață. O punem înapoi pentru altă dată. Servește-te. Făcu un gest larg peste platourile cu sendvișuri, fursecuri și foietaje. Ziceai că ți-e foame.

– Iar tu ziceai că vrei să discuți despre cartea ta cu mine.

Luă ceainicul și turnă în două cești.

– Da, în regulă, deci ce-am până acum, începu el, așezându-se și îngrămădindu-și pe o farfurie câte puțin din toate, e un doctor psihopat.

– Minunat.

– Chiar e. Genul de femeie năucitor de frumoasă.

– E femeie?

– Da. Mă gândesc că în ziua de azi nu vezi prea multe femei psihopat de calitate. Ceea ce vreau eu să fac e un fel de interpretare a temei Jekyll și Hyde, cu o trimitere spre Văduva Neagră și Lizzie Borden. Mușcă dintr-un sendviș minuscul. Tu ești chiar perfectă.

– Sunt?

– Fără îndoială. Ai și aspectul necesar – nu doar frumusețea, mă refer la aerul de fragilitate, la osatura delicată. Grația și eficiența. Mă gândeam să o fac înaltă, voluptoasă și fatală, continuă el, ochii lui de culoarea gresiei rămânând ațintiți, îngustați și intenși, pe chipul lui Gwen, dar acum îmi dau seama că, de fapt, contrastul e mai bun. Mult mai bun. Nici să vreau n-aș fi putut găsi un prototip mai bun.

Gwen decise să se simtă amuzată, mai degrabă decât insultată.

– Pentru o psihopată?

– Da. Rânji, iar ochii lui reci se colorară într-un fumuriu cald. Te deranjează?

– Cred că mă simt în mod bizar flatată. Deci personajul tău negativ e un doctor, o femeie, care cu o mână vindecă, cu cealaltă ucide.

– Exact. Te prinzi repede. Se trase puțin mai în față pe scaun, bătând leneș cu degetele în marginea farfuriei. Ea deține controlul, fără drept de apel, și știe exact ce face. Îi face plăcere. Puterea de a vindeca, senzația extremă de a distruge. Desigur, e nebună de legat, dar asta e la un alt nivel. Deci dacă aș concepe-o ca fiind chirurg, cum ar fi viața ei? Ar fi mai în vârstă decât tine. Nu vreau să complic personajul făcând din ea și un geniu, pe lângă toate celelalte.

– Eu nu sunt un geniu. Sunt doar o studentă bună.

– Gwendolyn, când ajungi la facultatea de medicină de la Harvard înainte să ai vârsta legală pentru

a consuma alcool în majoritatea statelor americane, se cheamă că ești un geniu. Acceptă asta. Se întinse să mai ia un sendviș, în timp ce ea clipi surprinsă. Deci, cu cât de multă presiune se va confrunta în calitate de chirurg femeie? Chirurgia e în continuare un teritoriu preponderent rezervat bărbaților, nu-i așa? Clubul băieților. Și mai există și complexul de a se crede Dumnezeu, aroganța și orgoliul care apar atunci când poți să-ți bagi mâinile în interiorul corpului uman.

– Aroganță și orgoliu?

– Le ai și tu. Am văzut asta când te-am urmărit ieri ocupându-te de cei doi tineri. Arunci tăios un ordin și nici nu-ți trece vreo clipă prin minte că nu va fi executat – și încă executat imediat. Revăzu scena în minte, o secvență de film interpretată perfect. Treci cu pași mari dintr-un salon într-altul, iar oamenii devin brusc atenți. Tu nu observi asta, fiindcă te-ai obișnuit. Te aștepți la asta. Îmi doresc asta și pentru ea, acea presupunere că se va bucura automat de respect și autoritate, acea încredere în ea însăși. În timp ce, pe de altă parte, clocotește de furie și de frustrare. Tu ai multă furie și frustrare, Gwendolyn?

Dumnezeule, dar repede se mai mișca.

– Acum sau în general?

El îi zâmbi radios.

– Îmi place foarte mult vocea ta. Evocă sex rafinat și rece, ca de gheață. În fine, ceea ce mă interesează este perspectiva feminină despre ceea ce ești nevoită să faci pentru a-ți croi drum în acest domeniu. Cum te descurci atât cu avansurile sexuale subtile, cât și cu cele fățișe și cu hărțuirea de la locul de muncă. Vezi tu, mă gândesc că îi place să mutileze în secret bărbații pentru că îi consideră inferiori, enervanți, deranjanți și dezgustători.

Zâmbetul ei înflori din nou, rece și amuzat.

– Începe să-mi placă de ea.

– Bun, asta și vreau. Vreau ca și cititorul să o placă, chiar dacă îl îngrozesc faptele ei. Îngrămădi din nou mâncare pe farfuria ei în timp ce vorbea. E inteligentă, e ambițioasă, e neînduplecată. Câțiva tipi pe care îi execută la început sunt niște gunoaie, ceea ce îi va atrage

mai multă simpatie. Apoi își intră în mână, începe să îi placă prea mult. Acela va fi momentul de cotitură. Iar solicitările, presiunea, stresul de a se confrunta constant cu probleme și decizii de viață și de moarte - mă gândesc că acela va fi factorul care va face să cedeze definitiv legătura ei cu propria umanitate.

Gwen decise că era mai productiv să fie amuzată și intrigată decât să fie iritată. Selectă un sendviș cu măcriș din talmeș-balmeșul pe care i-l servise el.

- Ei bine, presiunea e incredibil de mare. Mulți doctori buni se retrag pentru că nu fac față muncii în spital, programului brutal de lucru, birocrației mizerabile. Urgențe, tăieri de buget, vieți personale întrerupte. Nu prea va avea timp de distracție, decât dacă e foarte flexibilă. Presupun că lucrează în cadrul unui spital important din Boston.

- Exact. Scoase un carnețel și începu să mâzgălească în el. Câte ore ar lucra într-o săptămână?

- O, între patruzeci și un milion.

El îi zâmbi și puse un superb ecler cu ciocolată lucios pe farfuria ei, în locul unde tocmai se aflase sendvișul.

- Continuă.

Ora se transformase în nouăzeci de minute pe când se gândi ea să se uite la ceas.

- Sunt în întârziere. Trebuie să plec, dacă vreau să îmi termin cumpărăturile de Crăciun înainte să intru în tură.

- Să ți le termini? Suntem în noiembrie.

- Sunt obsedată să obțin rezultate excepționale.

Se ridică și își luă paltonul.

- Ascultă, vin cu tine.

- La cumpărături?

Se ridică și o ajută să își îmbrace paltonul înainte să apuce ea să o facă singură. Iar dacă profită de ocazie pentru a-i mirosi părul și a-și da aprobator ochii peste cap, peste creștetul ei, ea nu avu cum să afle.

- Am gusturi excelente în materie de alegere a cadourilor. Și pot să te mai întreb una-alta între timp. Apoi pot să fug la spital cu tine.

– Altul care e obsedat de rezultate excepționale.

– M-ai prins. Îmi iubesc munca. Își luă paltonul și o prinse din nou pe Gwen de braț. Știi, mă gândeam să o fac să se îndrăgostească de Scully. Ar putea să se bucure de niște partide de sex destul de grozave, să își complice viețile, să își frângă reciproc inimile.

Se opri și își lăsă o clipă de răgaz pentru a studia chipul lui Gwen, pentru a se desfăta cu el.

– Deci, crezi că ar fi genul ei?

Gwen își înclină capul. Era capabilă să recunoască o replică de agățat atunci când o auzea, indiferent cât de inteligent ar fi fost exprimată.

– Dur, brutal și iubitor de poezie? S-ar putea să i se potrivească... și fără îndoială îi va face plăcere să încerce să îl ucidă.

– Așa mă gândeam și eu.

Își lăsă mâna să alunece până la a ei, își împleti degetele cu ale ei și o trase afară pe ușă.

capitolul 13

– Deci eu când am să-l cunosc?

Pentru că era ocupată să taie hârtie cu precizie chirurgicală, Gwen nu ridică privirea.

– Pe cine?

Julia luă o fundă argintie din grămezile sortate pe culori pe care Gwen le aranjase pe masa mare.

– Tipul care e bun pentru tine.

Se gândi pentru o clipă să își scoată propriile cadouri și să se apuce de lucru la ele. Însă era de-abia duminica de după Ziua Recunoștinței. Și se simțea leneșă.

– Bun pentru mine.

Gwen puse pe hârtie cămașa în cutie, îndoi frumos marginea ambalajului pe dedesubtul acesteia, apoi ridică părțile laterale astfel încât să se suprapună exact doi centimetri și jumătate.

– Tipul cu florile.

Julia căscă și sorbi din cafea.

– Branson? După ce puse banda adezivă, Gwen începu să împăturească primul capăt. Vrei să îl cunoști?

– Ei bine, te vezi cu el de aproape trei săptămâni deja, iar eu nu l-am zărit nici măcar pentru o clipă.

– Nu mă văd cu el. Gwen răsuci cutia pe dos pentru a se ocupa și de celălalt capăt. Doar îl ajut la documentare.

Julia se lăsă pe spate în scaun. O adora pe Gwen, simțul înnăscut al ordinii, manifestat atât în obiceiurile ei, cât și în gândirea ei, generozitatea cu care se oferea oamenilor, umorul ei discret, loialitatea ei de neclintit – și uluitoarea ei lipsă de conștiință de sine.

– E foarte atrăgător.

– Hm.

– Asta nu era o întrebare. I-am văzut fotografia pe spatele cărților, am surprins câteva interviuri în emisiuni de dimineață. E foarte atrăgător.

– Nu aveam de gând să te contrazic.

După o scurtă dezbatere, Gwen se opri asupra panglicii roșii și începu să calculeze lungimea potrivită.

– Deci nu ești interesată de el la nivel personal, de relație bărbat-femeie?

– Nu m-am gândit la asta.

– Gwen.

Cu un oftat de nerăbdare, Gwen puse panglica deoparte.

– Nu mă interesează să fiu interesată. Iar tu începi să-mi amintești de Daniel MacGregor.

Julia rânji, ochii ei întunecați dansând veseli.

– Ăsta e un compliment sau o insultă?

– Știi foarte bine că nimic nu i-ar plăcea mai mult bunicului decât să ne vadă pe toate căsătorite și crescând o duzină de copii. Avea impresia că e viclean, la cina de Ziua Recunoștinței, când ne-a pus toate acele întrebări despre băieții cu care ne vedem. Băieți! Își dădu ochii peste cap, apoi se dădu bătută și râse. Nu se va schimba niciodată.

– Cine și-ar dori să se schimbe? A fost ceva mai concret cu tine. „Ah, Gwennie, iubito, tu cum te înțelegi cu tânărul meu prieten scriitor? Bun băiat acel Branson,

o minte sclipitoare. Iar irlandezii cunosc valoarea familiei."

Gwen clătină din cap și legă frumos panglica peste cutie.

- E evident că ține la Branson.

- Ți-a aranjat întâlnirea cu el.

- Nu, asta a fost și prima mea reacție, dar mi-am dat seama că judecasem greșit situația. E inofensiv.

Julia deschise gura, apoi o închise brusc.

- În regulă, dacă așa vrei tu să privești lucrurile. După părerea mea, te-ar fi potopit cu un torent de întrebări pe tema asta Laura și Royce dacă nu ar fi anunțat că urmează să li se nască primul copil. Apoi a fost prea ocupat ștergându-se la ochi, ținând toasturi, plesnindu-l pe Royce peste spate și umflându-se în pene pentru a-și mai aduce aminte de intrigile lui.

Gwen luă o uriașă fundă roșie și oftă.

- Vom fi mătuși. Laura arăta atât de fericită, nu-i așa?

- Da. Simțindu-se și ea ușor înlăcrimată, Julia își trase nasul. Acum un an își spunea singură - și ne spunea și nou - că nu e câtuși de puțin interesată de o relație. Exact cum îmi spui tu acum că nu ești.

- Pentru numele lui Dumnezeu...

- E cineva la ușă. Julia sări în picioare rânjind. Termină pacientul, doctore. Deschid eu.

„Habar nu are ce se petrece", decise Julia, traversând casa. Femeia era capabilă să taie și să coasă oamenii la loc de dimineața până seara, să enumere toate oasele din corp în ordine alfabetică, să diagnosticheze o mulțime de boli, afecțiuni și traumatisme, dar nu își dădea seama când începea să se implice într-o relație.

Julia deschise ușa și văzu cealaltă jumătate a relației ținând o cutie albă lucioasă de la o brutărie.

- Gogoși sau foietaje? vru ea să știe.

- Ambele.

- Bun, atunci poftește înăuntru.

Branson intră, studiind cu interes femeia cu forme voluptuoase, păr roșu aprins, ochii de culoarea ciocolatei fine și pielea pură și fină ca frișca. Purta un halat

gros, în dungi ametitoare, și papuci de casă pufoși, în formă de iepurași.

- Branson Maguire, mă bucur să te cunosc. Julia zâmbi și îi întinse o mână scânteind de inele. Te-am recunoscut.

- Julia MacGregor, mă bucur să te cunosc. Branson prinse mâna lungă și îngustă într-a lui. Te-am recunoscut.

- Nu-i așa că este distractiv? Deja îmi placi. Orice bărbat care apare la ușă la unsprezece dimineața într-o duminică și aduce produse de patiserie devine instant prietenul meu.

- Cum te împaci cu crema bavareză cu glazură de ciocolată?

- E cea mai bună prietenă a mea. Dă-mi-o. Înșfăcă imediat cutia din mâinile lui. Dă-ți jos paltonul, stai o vreme. Cred că pot găsi niște cafea de servit la astea.

- Așa și intenționam. Mă gândeam că poate Doctorul Nuri este... Se întrerupse, strâmbându-se. Scuze! Mi-a scăpat!

- Doctorul Nuri? Ochii Juliei țopăiră de încântare. Îmi place. Și dacă tot mi-ai adus câteva milioane de calorii, poate rămâne micul nostru secret.

- Ți-aș fi recunoscător.

- Operează în sufragerie. Pe aici.

- Grozavă casă, comentă el, pornind cu ea pe coridor.

- E favorita mea. De asta locuim aici.

- Așa-i. Ție îți place să cumperi case.

- Cumpăr, vând, renovez, refac. Ție îți place să spui povești.

- Aha.

Trecură printr-o cameră cu un mic șemineu de piatră și mai multe canapele confortabile. Privirea îi fu atrasă de un uriaș bol cu marginile încrețite, în nuanțe de albastru și verde ce se pierdeau unele într-altele, care îl făcu să se oprească și să îl studieze mai atent.

- Opera mamei mele.

- Fabulos. Va ocupa un loc interesant în istorie, nu-i așa? Atât ca artistă de geniu, cât și ca o Primă Doamnă foarte dinamică.

- Îmi placi mult.

– Am scris un eseu despre tatăl tău când eram în liceu. Îi aruncă un zâmbet fulgerător. Mi-a ieșit perfect.

– Fostul președinte Alan MacGregor a avut întotdeauna o poziție foarte fermă referitor la educație. Va fi foarte încântat.

Și fiindcă și ea era, Julia îl prinse pe Branson de mână și îl conduse în sufragerie.

– Uite cine a venit cu daruri, anunță ea.

Gwen ridică brusc capul. Foarfeca pe care o ținea în mână se închise zgomotos.

– Oh. Mica tresărire din stomac o surprinse, la fel și impulsul imediat de a-și aranja părul. Bună, Branson.

– Ne-a adus prăjituri, așa că am decis că sunt îndrăgostită de el. Mă duc să fac niște cafea și să pun astea pe o farfurie. Nu îl lăsa să plece, Gwen. Cred că s-ar putea să vreau să îl păstrez.

Julia îi făcu cu ochiul lui Branson și porni spre bucătărie, ducând cutia de dulciuri.

– La drept vorbind, cred că s-ar putea ca și eu să fiu îndrăgostit de verișoara ta.

Fără a aștepta o invitație, își trase un scaun și se așeză lângă Gwen.

– Ei bine, te-ai mișcat repede.

Detectase oare o vagă notă de iritare în tonul ei? se întrebă Branson. Speră el.

– Nu crezi în dragoste la prima vedere, doctore?

– Nu. Era o minciună. Credea în tot felul de lucruri prostești când era vorba de inimă. De ce ne-ai adus prăjituri?

– Tu nu mănânci decât dacă îți aduce cineva de mâncare. Luă leneș o fundă albastră și o studie. Și așa înțeleg eu, printr-un gest mărunt, să îți mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat până acum.

– Foarte drăguț. Când el puse funda în grămada de accesorii aurii, ea o luă automat și o mută la locul ei. Și deloc necesar. Nu m-ai deranjat cu nimic.

Buzele lui tresăriră într-un zâmbet. Intenționat de data aceasta, luă o fundă roșie.

– Deranj sau nu, e timpul tău și m-ai ajutat mult.

Puse funda roșie în grămada de verde.

– Cartea avansează bine?

Gwen mută fundă.

– Destul de bine.

Rânji când Julia se întoarse aducând un ibric de cafea, cești și o farfurie plină ochi cu produsele de patiserie cumpărate de el. Îi făcu semn ridicând jucăuș din sprâncene, apoi mută o panglică argintie în grămada de roșii.

– Arată grozav.

Julia își îndesă limba în obraz, în timp ce verișoara ei rearanjă meticulos panglicile.

– Mie-mi spui? Sper să nu vă supărați, dar eu mi-am selectat deja partea mea de dus în camera mea. Am câteva telefoane de dat. Mai vino oricând dorești, Bran. Adu ciocolată.

Din spatele lui Gwen, Julia ridică un deget mare în semn de încurajare și ieși.

– Deci pot să-ți dau o mână de ajutor cu împachetarea?

– Nu, am un sistem.

– Ba bine că nu. Turnă el o cană de cafea și puse o gogoașă răsucită lucioasă pe o farfurie. Mănâncă puțin zahăr.

– Am să mănânc. O secundă.

Era concentrată să obțină alinierea perfectă în timp ce îndoia colțurile hârtiei.

– Cum ți-ai petrecut Ziua Recunoștinței?

– Cu gălăgie, confuzie și lăcomie. Minunat. Tu?

– Cam la fel. Îi privi degetul mare alunecând peste hârtie, formând o muchie dreaptă și tăioasă ca o lamă. Și găsi concentrarea ei intensă asupra detaliilor absolut adorabilă. Îmi pare rău pentru asta, Gwendolyn, dar pur și simplu trebuie făcut.

Își închise o mână peste ceafa ei, îi înclină capul și își coborî gura peste a ei. Ea nu tresări, de-abia dacă deveni puțin mai rigidă, însă el îi simți surprinderea. Hotărând să folosească acest lucru în avantajul lui, coborî cealaltă mână pe marginea obrazului ei și o lăsă să îi alunece pe după ureche în auriul moale și scurt al părului ei.

Avea un gust proaspăt, își spuse el, ca prima briză caldă la început de primăvară. Fusese chinuit de curiozitate, își petrecuse trei săptămâni chinuit de curiozitate, și fu nevoit să se întrebe de ce așteptase atât de mult

când ea era pur și simplu atât de... perfectă. Îi încurajă buzele să se întredeschidă și se strecură înăuntru. Sunetul care îi vibră în gât fu unul de aprobare pură.

Trebuia să înceteze, își spuse Gwen. Imediat. O, Doamne, se simțea amețită, încinsă, neputincioasă. Tensiunea ei arterială probabil era... Pulsul ei fără îndoială... Apoi dinții lui o zgâriară blând pe buza de jos și nu mai gândi deloc.

- Dulce, murmură el, pierzându-se. Dulce și superbă Gwendolyn. Mâna lui alunecă în jos pentru a-i putea dezmierda ceafa, pentru a o face să se înfioare. Ce avem aici?

- Stai. Își puse o mână pe pieptul lui, surprinsă că inima lui bătea la fel de rapid ca a ei, când el părea mult mai stăpân pe sine. Doar stai.

- Nu vreau.

Branson duse sărutul mai departe înainte ca vreunul din ei să apuce să se pregătească. Își dorea să o tragă în poala lui, să își mute buzele de pe gura ei pe gâtul ei, de pe gât pe umăr, și să tot coboare cu săruturi până îi ajungea la degetele de la picioare.

- Am spus să stai. Se eliberă, se strădui să își recapete suflul, calmul, gândirea rațională. Avem o înțelegere.

- Ești într-o relație cu altcineva?

- Nu, nu asta contează.

El se mulțumi să ridice din sprâncene.

- Ai ceva împotriva scriitorilor de romane polițiste cu origini irlandeze?

Ea își trecu o mână prin păr, făcându-l să se răsfire ca petalele unui disc de floarea-soarelui.

- Nu fi ridicol.

- Consideri că sărutul e un obicei nesănătos?

Bănuitoare, ea îi aruncă o privire piezișă.

- Râzi de mine.

- Poate de noi amândoi. Și cum voi interpreta răspunsul tău ca fiind negativ, îți mărturisesc că simt că a te săruta ar putea deveni un obicei. Ridică un deget pentru a-i desena conturul gurii, în timp ce își plimbă ochii cenușii și reci peste chipul ei. Încep să nutresc ceva față de tine.

– Ceva?

– Încă nu m-am dumirit exact ce și cum. Dar lucrez la asta. Sau poate ar trebui să o numesc afecțiune. Ai înțelege așa ceva. Degetele lui coborâră și desenară conturul bărbiei ei. Poate m-ai ajuta să o explorez, să o studiez.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei și văzu curiozitatea sclipind în ei.

– Ești speriată, își dădu el seama cu o tresărire de surprindere și plăcere. Aș fi putut jura că nu ai în tot corpul o singură fibră de teamă, la câte lucruri te-am privit făcând în ultimele câteva săptămâni. Nu te crispezi niciodată, nu eziți, nu îți pierzi vlaga. Dar în momentul ăsta ești speriată pentru că te ating. Iar asta, Gwendolyn, e teribil de excitant.

– Ajunge! Își împinse brusc scaunul în spate și sări în picioare. Încetează odată! Nu sunt speriată. Doar că nu sunt interesată de asta.

– Acum minți. Chicoti când ochii ei se întunecară de mânie. Asta te-a scos din sărite și nu pot să nu te înțeleg. Dar adevărul este că atunci când o femeie se topește în brațele mele așa cum te-ai topit tu, pretențiile de indiferență pur și simplu nu sunt verosimile.

– Nu m-am pretins indiferentă, spuse Gwen cu răceală și îl făcu să râdă.

– Nu, ai dreptate, nu ai făcut-o. Am greșit eu. Îi prinse mâna, ignorând eforturile ei de a și-o smulge dintr-a lui. Gura care atât de recent o sedusese acum îi zâmbea arogant. Nu-ți face griji, nu am de gând să te sărut din nou până... ei bine, până.

– Branson, sunt ocupată.

– Gwendolyn, sunt insistent. Și te doresc. Nu poate fi prima dată când auzi asta.

Era prima dată când auzea acest lucru spus cu un rânjet impertinent și un exces de încredere. Detesta faptul că acea combinație o încânta.

– Dacă vrei să te ajut în continuare, va trebui să înțelegi și să accepți condițiile și restricțiile.

– Ba nu. Nu-mi plac condițiile și restricțiile.

– Ești arogant, nesuferit...

– Recunosc. Ți-e teamă că te voi seduce, declară el. Fiindcă acum știm amândoi că pot. Doar că o să mai amânăm asta puțin.

Dacă vocea ei fusese rece înainte, acum coborî la sub-zero.

– Dacă îți închipui că sunt ușor de manipulat, o țintă facilă, te înșeli amarnic.

– Nu îmi închipui nimic de genul ăsta. Consider că ești incredibil de puternică, chiar vitează. Mă uluiești în fiecare zi. Ai o părere proastă despre tine dacă îți închipui că singurul motiv pentru care te doresc e fiindcă ai ochi superbi și un corp minunat.

– Sunt... Ridică mâinile, le lăsă să cadă. Ai reușit să mă bagi în ceață.

– E și ăsta un început. Ce-ar fi să te las să reflectezi o vreme, având în vedere că oricum asta ai să faci? Ne vedem la spital mai târziu.

Gwen își permise să se relaxeze din nou, și încuviință din cap.

– Da, în regulă.

El îi prinse fața în mâini și depuse un sărut scurt și ferm pe gura ei.

– Presupun că asta va trebui să îmi ajungă până atunci, îi spuse el, și ieși agale.

capitolul 14

Reveni la tura de zi în prima săptămână din decembrie. De-a lungul anilor, Gwen învățase să își ajusteze ceasul intern al organismului în funcție de cerințele programului ei. Când era de dormit, dormea, și atunci dormea adânc. Când era timpul să se trezească, se trezea, iar atunci se trezea rapid.

De când hotărâse să urmeze exemplul bunicii sale și să îmbrățișeze medicina, chirurgia, nu lăsase nimic să îi distragă atenția. Familia și munca erau punctele centrale ale vieții ei. Orice altceva era secundar. Inclusiv bărbații. Inclusiv, își spuse ea ferm, Branson Maguire.

Fusese absent în ultimele trei zile, iar ea observase. Hotărâse că strânsese suficiente informații și nuanțe de atmosferă cât să considere că nu mai avea nevoie de ajutorul ei. Și concluzionase că lipsa ei de încurajare în sensul unei relații personale intrase în sfârșit și în capul lui fără îndoială tare.

Era hotărâtă să nu se simtă dezamăgită de acest lucru. Continuă să sutureze cu grijă o tăietură de opt centimetri pe gamba unui pacient care avusese o ciocnire neplăcută cu un copac.

- Mergeam foarte bine în jos, îi spuse el, uitându-se oriunde în afară de câmpul steril și acul ei. M-am gândit doar să iau săniuța la o probă înainte să se năpustească pruncii mei pe ea. Tresări când simți smucitura în piele. Presupun că sunt cam bătrân pentru dat cu sania.

- Trebuie doar să fiți atent la copacii care vă sar în față.

Când se deschise ușa și intră Branson, stomacul ei se înfioră. Termină următoarea sutură fără să îi tremure mâna.

- Nu ai voie aici, spuse ea blând.

- Nu am să-ți stau în cale. Se apropie să arunce o privire la rană. Au, spuse el, zâmbind compătimitor.

- Mie îmi spui. A sângerat ceva de groază.

- Nu vă mișcați, domnule Renekee. Aproape am terminat aici.

- Scuze. Știi, îmi pari cunoscut, îi spuse acesta lui Branson, profitând că îi distrăgea atenția.

- Oamenii îmi spun mereu asta. Își trase un scaun de metal pliabil și se așeză cu o atitudine prietenoasă. Deci cum ați ajuns să fiți cusut de cea mai frumoasă doctoriță chirurg din Boston?

- Ah... Renekee îi aruncă o privire lui Gwen, observă că rămăsese concentrată asupra lui. O întâlnire între mine, o sanie Flexible Flyer și un copac. Copacul a câștigat.

- Este o zi grozavă pentru dat cu sania. Și dacă tot trebuia să pierdeți în fața unui copac, nici c-ați fi putut avea noroc mai mare decât să ajungeți la doctorul Blade. Spuneți-mi, din moment ce păreți să o cunoașteți

puțin, ce credeți că va trebui să fac pentru a o convinge să ia cina cu mine diseară?

- Ei bine, eu...

- Branson, pleacă.

Nu roși, însă simți jena ca un mic nod incandescent în adâncul stomacului.

- Doar o cină liniștită și plăcută, continuă el. Uită să mănânce, așa că eu doar mă gândesc la sănătatea ei.

- Asta s-ar putea să țină, decise Renekee, distrându-se. Știi tu, doctor, nutriție adecvată, genul ăsta de lucruri.

- Exact. Vin - în cantități moderate, desigur. Lumină de la lumânări - pentru a-și odihni ochii. O masă relaxantă după o zi lungă. E doar o problemă de grijă față de propria persoană.

- Nu mă face să chem paza, Branson. Domnule Renekee, am să pansez rana acum. E de dorit să păstrați locul uscat. Am să vă dau o listă de instrucțiuni și va trebui să vă întoarceți într-o săptămână, maximum zece zile, pentru a vi se scoate firele.

- Are niște mâini minunate, nu-i așa? comentă Branson. Vă spun, dacă aș avea nevoie de copci, nu aș lăsa pe nimeni altcineva să mă atingă. Știți, mă gândeam la localul acela franțuzesc - unde se fac niște deserturi flambate cu adevărat impresionante. Credeți că doctorului Blade i-ar plăcea așa ceva?

- Soției mele sigur i-ar plăcea.

- Și sunt sigur că dânsa e o femeie cu mare discernământ. Ce zici, doctore?

- Ați terminat aici, domnule Renekee. Gwen se împinse în spate în scaun, ducându-l pe roți până la o masă și selectând o listă de instrucțiuni privind îngrijirea suturilor. Eu aș sta deoparte de sănii o vreme.

- Da, mulțumesc. Luă hârtia, îi zâmbi. Ar trebui să-i dați o șansă, îi spuse el și ieși.

- Nu am să-ți permit să îmi distragi atenția, nici mie, nici pacienților mei, cât timp lucrez. Scoasă din sărite și pe punctul de a se lăsa pradă furiei, Gwen își scoase mănușile și halatul. Nu ai ce să intri în camerele de tratament sau cele de consultație decât dacă ai nevoie

de tratament sau de consultație. Și în mod cert nu îmi vei face avansuri cât timp sunt la muncă.

Branson nu ar fi putut să își înăbușe rânjetul nici dacă ar fi vrut. Vocea ei reflecta la perfecție răceala din New England.

– E oare de mirare că nu reușesc să mi te scot din minte?

Ea scoase un sunet gâtuit și își aruncă mânușile.

– Ai nevoie de tratament sau de consultație?

– Draga mea, dacă vrei să te joci de-a doctorul... De data aceasta se stăpâni. În fond, Gwen avea la îndemână o grămadă de instrumente ascuțite. În regulă, a fost o glumă proastă. Am lucrat de dimineața până seara în ultimele câteva zile. Când am ieșit la suprafață, tu ai fost primul gând care mi-a apărut în minte. Mă gândesc că există un motiv pentru asta și mi-ar plăcea să te scot la cină.

– Am planuri.

– Flexibile sau inflexibile?

– Un eveniment caritabil organizat de spital, inflexibil.

– Vin cu tine.

– Am însoțitor.

– Însoțitor. Nu știu dacă să râdă de acel cuvânt sau să mârâie la ideea ca Gwen să iasă cu un alt bărbat. Se anunță plictisitor.

– Greg îmi e prieten, asociat și un bărbat foarte fermecător. Care – putea să recunoască în sinea ei – era definiția perfectă a plictisului. Acum te rog să mă scuzi, am de lucru.

– Ce-ai zice de micul dejun?

Gwen nu se putu abține să nu închidă ochii.

– Branson.

– Chiar crezi că am să mă dau bătut din cauză că un tip pe nume Greg te însoțește la un eveniment caritabil organizat de spital?

Gwen încercă o nouă abordare, oferindu-i un zâmbet lent, sfidător.

– Poate că intenționez să iau micul dejun cu Greg.

Branson simți o ușoară străfulgerare de ceva vag chiar sub inimă, dar se stăpâni rapid.

– Acum încerci să mă enervezi. În regulă, uită de micul dejun. Când ai pauză?

– De ce?

– Putem da o fugă până la hotelul meu, să ne oferim o partidă rapidă de sex incendiar, apoi pot să mi te scot din minte. Mă faci să-mi pierd mințile.

Spre surprinderea lui, dar și a ei, Gwen izbucni în râs.

– Ia două pastile de Prozac, sună-mă dimineață și șterge-o de aici.

Porni spre ușă.

– Ai vorbit serios cu sunatul dimineață?

Ea îi aruncă o privire peste umăr și lăsă ușa să i se trântească în față.

„În regulă, Gwendolyn", își spuse Branson, legănându-se pe călcâie. Avea să fie nevoit să înceapă să joace murdar, să folosească artileria grea. Și știa exact unde să găsească acea artilerie.

În Hyannis Port cădea o ninsoare ușoară, apoasă. Zăpada îmbrăca măreții copaci bătrâni care străjuiau peluza în pantă a castelului pe care îl construise Daniel MacGregor.

Branson adora clădirea aceea, cu zidăria ei scânteietoare, cu ferestrele elegante și turnulețele cochete. Se întrebase de atâtea ori cum ar fi putut să îi găsească loc într-o carte. Ce crimă sau măcel ar fi purtat pașii blazatului Scully până într-un astfel de loc? se întrebă el. Sau ar fi fost mânat aici de o femeie, la fel cum i se întâmpla acum celui care îl crease?

O femeie, recunoscu Branson, care în mod cert îi intrase sub piele, în minte, și începea să i se furișeze și în inimă.

Se așteptase întotdeauna ca, dacă avea să se îndrăgostească, să se întâmple totul într-o explozie de recunoaștere, de certitudine, de pasiune, de dorință carnală și de nebunie. Dar ceea ce simțea acum era o zvâcnire sâcâitoare, un ghiont blând care îl împingea încet de la simplă atracție înspre un teritoriu neexplorat.

Un mister, își spuse el, urcând scările ce dădeau spre grandioasa ușă de la intrare, pe care trona maiestuos blazonul clanului MacGregor. Nu putea rezista tentației unui mister, simțea nevoia să îl deslușească, pas cu pas, până ajungea în miezul lui. Dacă într-adevăr începuse să se îndrăgostească de Gwen, trebuia să fie sigur, să treacă în revistă faptele, precum și emoțiile. Și, pe toți dracii, avea nevoie de puțină cooperare.

Nu fu surprins când Anna îi deschise personal, nici când văzu cât era de frumoasă și de zveltă. Ochii ei întunecați se luminară de plăcere, mâinile ei fine se întinseră spre el.

- Branson, ce minunat! Daniel va fi pur și simplu încântat.

- Speram că nu e acasă, ca să vă pot convinge să îl părăsiți și să fugiți cu mine la Barcelona.

Ea râse și îl sărută pe obraz.

- Ia-ți mâinile de pe soția mea, derbedeu irlandez. Cu un rânjet aprig și mortal, Daniel MacGregor, un om cu o constituție masivă și o voce uriașă, coborî scările grandioase. Barcelona, zici? Crezi că sunt și surd și orb? Vii și flirtezi cu soția mea chiar sub nasul meu.

- M-ai prins. Ei bine, ești un bărbat mai abil decât mine, Daniel MacGregor, dacă ai reușit să pui mâna pe o astfel de femeie și să o păstrezi în toți acești ani.

- Ha! Încântat, Daniel îl prinse pe Branson într-o îmbrățișare strânsă, cu o energie, reuși Branson să își spună cu răsuflarea tăiată, care era greu de crezut la cineva aflat pe pământ de mai bine de nouăzeci de ani. Limba aia aurită a ta te-a salvat din nou. Hai înăuntru și ia loc, bem ceva împreună.

- Ceai, spuse Anna cu fermitate, înclinându-și capul spre soțul ei.

Acesta își dădu prefăcut peste cap ochii de un albastru intens.

- Anna, bietul băiat a bătut atâta drum din Boston într-o zi rece și plină de zăpadă. I-ar prinde bine niște whisky.

- Va primi ceai, iar tu la fel. Du-te în salon, Branson. Vin și eu imediat.

– Îți spun, în casa asta omul nu mai poate pune gura pe niște whisky până nu apune soarele, și chiar și atunci are noroc dacă primește mai mult de două degete, cu femeia asta prin preajmă.

Își petrecu brațul pe după umerii lui Branson, împingându-l spre salonul în care aștepta un foc vesel, antichități scânteietoare și pereți ticsiți cu opere de artă.

– Ceaiul e în regulă pentru mine, îi spuse Branson. Vreau să avem amândoi mintea limpede pentru problema pe care am venit să o discut.

– Ziua în care un pahar de whisky îmi întunecă mintea – sau pe cea a unui bun irlandez – va fi o zi cu adevărat neagră. Daniel se așeză, își întinse picioarele lungi, își mângâie barba albă și moale. Ai o problemă de discutat, zici?

Sclipirea din ochii albaștri jucăuși fu ceea ce îl convinse definitiv.

– Știi, mi-a luat ceva vreme până să-mi dau seama că Gwendolyn a avut dreptate în privința bănuielilor ei inițiale.

– Gwen? Afișând un aer perfect inocent, Daniel își prinse mâinile mari. Ah, ai dreptate, te ajută puțin la povestea ta. Și cum merge?

– Ajutorul sau povestea?

– Oricare. Amândouă.

– Povestea merge foarte bine, iar ea m-a ajutat enorm până în momentul de față.

– Bun, bun. E o fată foarte deșteaptă, Gwennie a mea, sclipitoare ca un diamant. Seamănă cu bunica ei – o femeie față de care pari să nutrești mai mult decât o afecțiune decentă.

– Băgăcios bătrân, murmură Branson. „Treci pe la spital, băiete. Gwen e exact persoana de care ai nevoie."

Daniel rânji larg. Nu îl crezuse niciodată pe Branson Maguire tolomac. Dacă l-ar fi crezut, Daniel nu l-ar fi ales niciodată pentru nepoata lui.

– Și nu a fost așa?

Branson se lăsă pe spate.

– Și ce părere crezi că ar avea ea privind intrigile tale? Crezi că ți-ar mulțumi că m-ai aruncat la picioarele ei?

– Aș zice că asta depinde de tine.

– Ce ai isprăvit, Daniel?

Anna aduse personal tava de ceai, aruncându-i soțului ei o privire exasperată.

– Nimic. Nu am făcut absolut nimic.

– M-a combinat cu nepoata voastră, spuse Branson, ridicându-se pentru a lua el tava. Gwendolyn.

– Daniel. Anna ridică bărbia. Nu am discutat despre așa ceva? Nu am convenit că nu te vei mai băga în viețile copiilor?

– Nu se cheamă că mă bag dacă am grijă ca Gwen să cunoască un tânăr excelent precum Branson aici de față. E vorba de interes, e...

– E băgat nasul în viețile altora, încheie Branson în locul lui și îi turnă ceai Annei. Și îți sunt recunoscător.

– Nu mi l-am băgat dacă... Daniel se întrerupse, iar privirea îi deveni vicleană. Uite, ai văzut. El îmi e recunoscător. Și de ce nu mi-ar fi? O fată atât de frumoasă ca Gwen a noastră. Deșteaptă, ordonată, iubitoare, de viță nobilă.

– Nu e necesar să îi enumeri virtuțile, spuse Branson sec, și îi turnă lui Daniel o ceașcă de ceai. Și sper că te vei abține să îi enumeri și ei oricare ar fi calitățile pe care consideri că le-aș avea eu, stricându-mi toate șansele chiar înainte de a începe.

– Înainte de a începe. Daniel izbi cu pumnul în brațul fotoliului. A trecut aproape o lună. Te miști ca melcul.

– Daniel. Răbdare, se avertiză Anna singură. Cu siguranță după ce petrecuse o viață întreagă lângă el acumulase un ocean de răbdare. Lasă-l în pace.

– Dacă îl las în pace o să intrăm în secolul următor până să își facă el treaba.

– De asta am venit aici.

– Vezi? Daniel izbi din nou cu pumnul, de data aceasta în semn de triumf. Apoi se încruntă. Ce vrei să spui?

– Nepoata ta nu cooperează.

– Nu cooperează. Daniel își dădu ochii peste cap. Ei bine, de ce nu o vrăjești, de ce nu îi furi inima? Ai nevoie de instrucțiuni în scris, băiete, privitor la ce are de făcut un bărbat pentru a curta o femeie?

Branson se foi în scaun.

– A curta nu este, poate, termenul potrivit.

– O, chiar așa? Ochii lui albaștri deveniră tăioși, mortali. Și care anume e termenul la care te-ai gândit în ceea ce-o privește pe nepoata mea?

– Nu am unul, nu foarte exact. Branson ridică împăciuitor o mână. Sunt foarte atras de ea, sunt foarte interesat de ea. Ce naiba, își spuse el, se afla printre prieteni. Sunt pe jumătate îndrăgostit de ea.

– Ce e în neregulă cu cealaltă jumătate?

De data aceasta doar Anna râse.

– O, nu e niciodată satisfăcut.

– Ei bine, la ce naiba ajută să faci orice pe jumătate?

– Pentru mine e deja destul de mult până văd dacă mă va ajunge măcar din urmă. A trecut multă vreme de când nu mi-a mai fost frântă inima, îi spuse Branson lui Daniel. Și sper ca situația să nu se schimbe. Ce vreau să zic e că nu ai fi ajuns unde te afli acum fără a fi expert în arta încheierii unei tranzacții, fără a fi capabil să citești oamenii, să le deslușești punctele forte și slăbiciunile. Și știu că îți iubești familia. Deci fără îndoială ai pus în balanță și bune și rele până să decizi că aș fi potrivit pentru Gwendolyn.

– Uite ce deștept e băiatul, Anna. Te miri că îmi place atât de mult de el?

– Nu te entuziasma prea tare, îl avertiză Branson. Încă nu am decis eu dacă ne vom potrivi. Dar, adăugă el, înainte ca Daniel să apuce să explodeze, îmi doresc foarte mult să explorez această posibilitate. Cum tu o cunoști pe Gwendolyn...

– Îi spune Gwendolyn, zise Daniel, cu ochii ușor înlăcrimați. Vezi cum îi spune pe numele întreg, Anna, și cât e de romantic așa?

– Taci, Daniel, murmură Anna, căci într-adevăr văzuse.

– Tu o cunoști de-o viață, continuă Branson. Eu nu am avut decât câteva săptămâni la dispoziție. Deci ce-ar fi să-mi dai niște informații din interior, niște sugestii?

– Ea respectă sinceritatea, spuse Anna, plimbându-și o privire cu subînțeles de la un bărbat la altul.

– Nu intenționez să fiu nesincer. Branson zâmbi, făcând să-i apară o gropiță fermecătoare. Intenționez să profit de o situație deja creată.

– Fata are nevoie să fie impresionată în stil mare, declară Daniel. A fost dintotdeauna fascinată de basme.

– Ba are nevoie să i se respecte independența, îl corectă Anna. Gwen se mândrește cu tăria și cu independența ei.

– Are nevoie de trandafiri și de romantism sub lumina lunii.

– Are nevoie de integritate, de respect și de un partener solid.

Branson expiră zgomotos.

– Ei bine, toate astea mă ajută mult. Apoi clătină din cap confuz când atât Anna, cât și Daniel izbucniră în râs. Mi-a scăpat mie gluma?

– Nu erai nici măcar proiect în mintea tatălui tău, nici tatăl tău proiect în mintea tatălui său, spuse Daniel, întinzându-se să ia mâna Annei. Deci normal că ți-a scăpat. Ți-am spus că Gwen seamănă mult cu bunica ei, și așa și e. Lucrurile de care ți-am spus noi că are Gwen nevoie sunt exact ceea ce îi trebuie. Exact așa cum le-a cerut superba Anna Whitfield acum șaizeci de ani de la un scoțian stângaci care s-a îndrăgostit nebunește în clipa în care a văzut-o într-o rochie trandafirie la balul de vară al familiei Donahue.

– Și deși a fost destul de mult de muncă, murmură ea, am reușit să le obțin pe toate de la el. Și multe altele. Doar fii tu însuți, Branson, și las-o și pe ea să fie ceea ce e. De acolo începi.

Gwen, profund recunoscătoare că insistase să vină cu propria mașină, intră pe aleea din fața casei la miezul nopții. Dacă ar fi petrecut în viața ei vreo seară mai plictisitoare decât aceasta, ar fi trebuit să fie în comă. Nu avea nimic împotriva dineurilor organizate de spital și nu avea nimic împotriva lui Greg. Dar combinația dintre cele două pe parcursul unei seri interminabile fusese un adevărat studiu asupra plictisului. Iar dacă mâna lui Greg ar mai fi îndrăznit o singură dată

să urce pe piciorul ei pe sub masă, chirurgul ar fi ajuns să aibă el însuși nevoie de chirurgie. Își imagina că Branson ar fi făcut comentarii pline de tâlc, ar fi șoptit observații pe marginea discursurilor pompoase. Și ar fi făcut-o să se chinuie să nu râdă și să își piardă demnitatea. Ar fi avut o grămadă de spus despre rulourile din piept de pui, călduțe și cu o textură cauciucată, pe care se prefăcuse a le mânca. Și probabil că ar fi dansat în loc să discute proceduri chirurgicale laser timp de nouăzeci de minute înainte ca ea să se retragă politicos într-un final și să fugă de acolo.

De ce se gândea la Branson? Se scuturâ de gânduri și coborî din mașină. Nu voise să fie nici cu el. Ceea ce își dorise cu adevărat fusese să fie acasă, ghemuită în fața șemineului, cu un pahar de brandy fin și o carte bună. Deoarece era prea târziu pentru așa ceva, avea să se mulțumească să se bage într-un pat cald și să se cufunde într-un somn adânc.

Aproape ajunse la ușă până să observe copăcelul în ghiveci așezat pe scările de la intrare în lumina verandei. Nedumerită, se lăsă pe vine și se holbă la micuța pasăre de pluș prinsă de o crenguță de care atârnau două pere aurii de mătase.

Cum pe bilețelul atașat se afla numele ei, îl desprinse și îl deschise.

„Consideră asta prima zi a Crăciunului. Bran."

Îi trimisese o potârniche într-un păr, își spuse Gwen și, apăsându-și bilețelul la sân, scoase un oftat uriaș. Cât de incredibil de dulce. Își trecu ușor degetele peste una dintre perele lucioase și o făcu să se legene, zâmbi ca o neghioabă spre pasărea dolofană, viu colorată.

Și își dădu seama cu o bruschețe care o făcu să se trântească lângă copăcelul caraghios că dăduse de naiba la modul cel mai profund și serios.

capitolul 15

Gwen ieși din sala de operații frecționându-și degetele pentru a scăpa de crampe. Intervenția fusese lungă

și complicată, dar se bucurase că i se dăduse voie să asiste. Își petrecuse ultimele zece ore în picioare și își spuse că, dacă avea noroc, avea să își poată termina programul cât de repede și să plece de la spital bine dispusă.

Îl văzu pe Branson așteptând pe coridor și decise că șansele de a pleca bine dispusă tocmai se îmbunătățiseră.

– Mi s-a spus că ești aici și operezi un tip care trebuia refăcut din bucățele.

– Am asistat, îl corectă ea. Dar cam ai dreptate că l-am refăcut din bucățele. E vorba de un bărbat de treizeci și șase de ani care a fost foarte, foarte neatent cu un fierăstrău electric.

– Au!

– Cred că brațul i-a fost salvat. Își roti gâtul în timp ce apăsă butonul pentru a chema liftul. Doctorul Merit este cel mai bun din stat. Nu știu pe nimeni altcineva care ar fi putut face ceea ce a făcut el acolo. Hemoragie și traumă imense, distrugere masivă la nivelul mușchilor și al nervilor. Iar pacientul nu era chiar cel mai bun candidat pentru o intervenție chirurgicală lungă – era supraponderal cu cel puțin douăzeci de kilograme. Dar se prea poate ca în decembrie anul viitor să țină din nou în mână un fierăstrău electric pentru a-și tăia bradul de Crăciun.

– Tu ți l-ai luat deja pe al tău?

– Bradul nostru? Intră în unitatea de primiri urgențe și fu ușurată să constate că părea a fi liniște. Weekendul ăsta. Aruncă o privire scurtă spre avizier, văzu că nu era nevoie de ea. Mă duc să-mi iau niște cafea.

– Ți-ai terminat tura, nu-i așa?

– În zece minute. Trecu în hol, se îndreptă direct spre bolul cu cafea. Nu mă așteptam să treci pe aici azi.

– Am avut câteva chestii de rezolvat. Scoase o cutie din buzunar. Ăsta e unul dintre ele.

Cu bolul cu cafea în mână, Gwen se holbă la eleganta cutiuță de argint cu fundă.

– Branson, trebuie să încetezi cu astea.

– De ce?

– Nu se poate să îmi tot aduci cadouri.

– De ce? Îi rânji. Celelalte ţi-au plăcut, şi sunt toate pe aceeaşi temă.

Părul cu potârniche, îşi spuse ea, superba broşă cu două turturele, trioul caraghios de găini din porţelan şi cele patru păsări de plastic ridicole, cu cheiţă, care ciripeau. Le adora pe toate.

– Haide, deschide-l.

Îi luă bolul din mâini, îi întinse cutiuţa, apoi turnă personal două căni de cafea. Gwen era fermecată, şi o ştiau amândoi. Îi auzi micul oftat nestăpânit când dădu la o parte capacul şi văzu lănţişorul lung, cu cinci inele împletite complicat în el.

– Cum reuşeşti să faci asta?

– Răbdare, hotărâre. Insistenţă. Puse jos cănile. Haide, dă-mi voie să ţi-l pun la gât. Scoase lănţişorul şi i-l petrecu peste cap, de unde scânteie peste halatul ei medical verde şters. Un accesoriu de mare impact stilistic.

Gwen îşi trecu o mână peste lănţişor.

– Nu ar trebui să-l accept.

– Fireşte că da. Ţi-l doreşti.

– Fireşte că mi-l doresc, spuse ea, cu o vagă notă de exasperare. E frumos şi fermecător. Nu avea nici o logică. Aproape nu se cunoşteau deloc. Ea nu îl încurajase cu nimic. Branson pur şi simplu nu era următorul pas pe care şi-l planificase pentru viaţa ei. De ce faci asta? vru ea să ştie.

– Pentru că încă mai nutresc acel ceva pentru tine. Se aplecă, îşi trecu uşor buzele peste ale ei, adorând amestecul de confuzie şi iritare din ochii ei. Şi pare să se extindă. Ce-ar fi să te schimbi într-o ţinută ceva mai puţin intimidantă şi să ieşim în oraş? Îşi petrecu braţul pe după talia ei. Să încercăm acea cină la lumina lumânărilor de data asta.

– Nu sunt îmbrăcată pentru a ieşi la cină.

– Arăţi minunat. Superb. Perfect. O simţi ezitând, înmuindu-se, alunecând spre cedare. Vreau să fiu cu tine, Gwendolyn. Vreau să fac dragoste cu tine. Nu ţin minte să îmi mai fi dorit vreodată ceva atât de mult, şi sunt foarte multe lucruri pe care mi le-am dorit.

Gwen se simți pierzându-se în sărut, în el, înainte să apuce să se stăpânească.

– Nici nu am avut răgaz să mă dezmeticesc de când ai apărut în viața mea.

– Nu te dezmetici, spuse el brusc, aprins, nerăbdător. Renunță. Și vino cu mine.

Gura lui deveni tiranică acum, posesivă, răpindu-i orice gând de a protesta. Fiorul o biciui din cap până în picioare când Branson o trase în oceanul de fierbințeală și întuneric.

– Pentru numele lui Dumnezeul, Gwendolyn, lasă-mă să te ating.

– Vreau... Își puse mâinile pe fața lui, își împleti degetele prin părul lui blond-închis și le strânse acolo. Te doresc. Nu fac pe sfioasa, nici nu mă joc cu tine. Se dădu ușor în spate pentru a putea să îi susțină privirea. Era vital pentru ea să fie sinceră și să fie logică. Nu am mai dorit niciodată pe altcineva suficient cât să îl las să mă atingă.

Branson avu nevoie de o clipă până când capul lui se detașă de furtuna ce se stârnise în trupul lui. O clipă pentru a-și calma mintea și a înțelege ce îi spunea. Era neatinsă. Inocentă. Era, până la urmă, ca o prințesă din basme. Instinctiv, îmbrățișarea lui deveni mai blândă.

– Nu îți poți imagina cât de mult înseamnă asta pentru mine. Nu vreau să te rănesc.

– Nu mi-e frică de asta. Se dădu în spate și își trecu o mână prin păr. Sunt doctor, știu... Își îngustă ochii când el chicoti. De ce râzi?

– Poate că unele lucruri țin de anatomie, Doctore Nuri, dar nu au absolut nici o legătură cu medicina.

– Doctor cum?

– M-ai auzit. Dumnezeule, era o plăcere în sine să o șocheze. Și, crede-mă, nu vei gândi cu mintea unui doctor când voi face dragoste cu tine.

– Încă nu am zis că se va întâmpla asta, îi spuse ea calmă. Rânjetul lui arogant și mândria tipic masculină o iritară suficient cât să o facă să-și recapete parțial

echilibrul. Iar dacă în continuare te va amuza atât de tare lipsa mea de experiență în acest domeniu anume...

– Lipsa ta de experiență în domeniu nu mi se pare nicidecum amuzantă. Mi se pare erotică. Indescriptibil de erotică. Și aș vrea să înlocuim cina cu o masă ușoară servită mai târziu. Mult mai târziu. Vreau să îmi petrec foarte mult timp oferindu-ți – se întinse și prinse în mână lănțișorul, trăgând-o spre el – tot felul de experiențe în acest domeniu anume.

– Încă nu am decis, începu ea și simți un val de ușurare când îi sună pagerul. Scuză-mă.

Se dădu în spate, înclină pagerul pe care îl purta la șold pentru a putea să citească mai bine codul. Răsucindu-se pe călcâie, ieși furtunos pe ușă și îl căută pe rezidentul-șef care era de gardă.

– Bun, Blade, am văzut că încă n-ai plecat. Avem o victimă a unui atac din mașină. Plăgi împușcate, în piept și în abdomen. Bărbat, doisprezece ani. Se estimează că va ajunge în două minute.

Branson o privi transformându-se sub ochii lui dintr-o femeie excitată și iritată într-un monument de oțel rece și solid. Se mișcă rapid, îndreptându-se spre masivele uși duble chiar în timp ce liniștea fu sfâșiată de sunetul sirenelor.

Paramedicii aduseră băiatul pe o targă, iar Gwen aleargă pe lângă ei, notându-și în minte informațiile țipate despre semnele vitale și tratamentul administrat pe care i le comunicară scurt aceștia. Își puse mănușile și un halat steril în timp ce o asistentă îi închise o pereche de ochelari de protecție peste ochi. În câteva clipe avea mâinile acoperite de sânge.

Puștiul purta o jachetă a echipei Bruins, remarcă Branson, și tenișii înalți negri. Un bărbat și o femeie se năpustiră în încăpere în urma târgii, amândoi plângând, amândoi țipând rugăminți, ordine, întrebări.

– Nu puteți sta aici, se răsti Gwen, montând tubul endotraheal. Trebuie să îl ajutăm acum. Wallace, porunci ea, smucind din cap spre un infirmier. Dă-mi cinci unități de 0 negativ, urgent. Are nevoie de sânge integral.

– Va fi bine. Nu-i așa că va fi bine? Femeia se luptă cu infirmierul când acesta o împinse spre ușă. Nu făcea decât să se întoarcă acasă de la un prieten. Doar venea acasă. Copilașul meu. Scotty.

Mirosul de durere și de teroare plutea în aer, acoperindu-l chiar și pe cel de sânge.

– Scotty e pe mâini bune acum, spuse Wallace, încercând să îi îndepărteze pe părinți de ușă. Doctorul Blade e cel mai bun. Trebuie să o lăsați să-și facă treaba.

Mâinile ei se mișcară rapid, mintea îi rămase rece. Un șuvoi de sânge îi țâșni în față, întinzându-i-se peste piept.

– Avem o arteră spartă. Clemă.

– Tensiunea arterială scade. Pierd pulsul.

Ceru perfuzii, analize, tipul și compatibilitatea grupei sangvine a victimei. Cuvintele ei străpunseră aerul chiar în timp ce mâinile ei se luptau să vindece. Dar în mintea ei, în colțișorul ei rece, limpede și logic, știa deja că era totul în van.

– Irigă-mi aici, nu văd ce dracu'... am găsit plaga de ieșire. Să meargă cineva și să ceară mai insistent imaginile. Vreau să știu câte gloanțe au intrat în băiatul ăsta. Haide, Scotty, haide, rămâi cu mine.

Se luptă pentru el, sudoarea alunecându-i pe spate neobservată. Ochii îi erau încinși și luminoși ca ai unui războinic. Uneori, știa bine, moartea putea fi învinsă. Sau, dacă nu învinsă, păcălită. Atât de multă distrugere într-un trup atât de mic. Dar nu își dădu voie să se gândească la acest lucru, doar să se concentreze pe fiecare pas, pe fiecare necesitate, pe fiecare răspuns. Timpul trecu în goană, personalul în halate medicale intrând și ieșind în grabă pe ușă.

Când pacientul intră în stop cardio-respirator, Gwen nu își pierdu nici o clipă ritmul.

– Să-i dăm curent. Acum! Înșfăcă padelele pediatrice, așteptă tonul. La o parte! Corpul băiatului se zgudui, dar inima nu îi răspunse. Din nou. Haide, la naiba, haide!

La cel de-al doilea șoc, monitorul înregistră puls.

– Ritm sinusal lent.

– Dați-i epinefrină bolus. Îi trebuie. Acum nu mai existau decât ei doi în mintea ei, doar ei doi sfidând inevitabilul. Încă puțin. Sunt pregătiți în sala de operații?

– Îl așteaptă.

– Tensiunea scade. Nu mai am puls.

Înjură acum și sări pe masă pentru a se urca peste el.

– Dați-i sânge! Repede! ordonă ea, începând manevrele de resuscitare. Îl pierdem.

Părul lui era buclat, negru și lucios, și avea chipul unui înger adormit. Gwen își impuse să nu observe, să nu gândească, doar să acționeze.

– Îmi trebuie încă două unități de sânge. Băgați-i-l în vene. Să mergem, mișcați-vă, să-l ducem sus.

Targa mobilă fu scoasă pe ușă cu Gwen încă urcată pe ea, apăsând ritmic pieptul băiatului. Chiar și atunci când părinții dădură buzna înăuntru, încercând să se prindă de targa mobilă, Gwen nu își luă nici o clipă ochii de pe chipul băiatului. Ultimul lucru pe care îl văzu Branson fu hotărârea aprigă din ochii ei înainte să se închidă ușile liftului. Iar când acestea se deschiseră din nou, mai bine de două ore mai târziu, îi văzu din nou ochii și moartea băiatului în ele.

– Gwendolyn...

Ea nu făcu decât să clatine din cap. Trecu pe lângă el și se duse la masa de scris de la recepție. Cu mișcări studiate, își luă fișele, își completă notițele și semnă condica de plecare. Nu spuse nimic, doar porni spre hol și spre dulăpiorul ei.

– Îmi pare rău, spuse Branson din spatele ei.

– Se mai întâmplă. Era deja mort când ne-a fost adus. Era deja mort când i-a trecut glonțul prin inimă. Se dezbrăcă de halatul medical și scoase un pulover de lână. Nu ar fi trebuit să aștepți, Branson. Sunt prea obosită să socializez în seara asta. Mă duc acasă.

– Te duc eu.

– Am mașina mea.

Își scoase paltonul și poșeta.

– Nu te las singură când ești atât de dată peste cap.

– Nu sunt dată peste cap. Nu e nicidecum primul pacient pe care l-am pierdut, nici ultimul pe care îl voi

pierde. Își îmbrăcă paltonul, își găsi mânușile în buzunarul în care le băgase cu ore bune în urmă. Am făcut tot ce-am putut. Ne-am folosit toate resursele disponibile. E tot ce putem face.

Deschise ușa cu degete înțepenite și amorțite.

Branson așteptă până ajunseră afară, până când ninsoarea ușoară pluti în jurul lor, agățându-se în părul ei.

- Te duc acasă cu mașina mea.

- Lasă-mă în pace! Îi îmbrânci mâna de pe brațul ei, se năpusti asupra lui. Presiunea din pieptul ei era oribilă, insuportabilă. Sunt perfectă capabilă să merg singură cu mașina oriunde doresc. Nu te vreau, nu am nevoie de tine. Nu... Îngrozită de ea însăși, se opri, își apăsă degetele peste ochi. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Nu, te rog.

Clătină rapid din cap înainte ca el să apuce să o atingă din nou.

- Simt nevoia să merg pe jos.

Branson își strecură mâinile în buzunare.

- Atunci vom merge pe jos.

capitolul 16

Vântul era puternic, iar ninsoarea cădea într-un vârtej de fulgi albi. Fără un cuvânt, porniră spre râu, înconjurați în permanență de vâjâitul traficului. Felinarele stradale scânteiau, luminile de Crăciun radiau. La colțul străzii, în apropiere, un Moș Crăciun pe trotuar suna monoton din clopoțel, în timp ce pietonii treceau grăbiți pe lângă el.

Crăciunul, își spuse Gwen, era un moment dedicat râsului de copil, familiei, surprizelor și bucuriei. Însă pentru soartă - dacă erai genul care să creadă în ea - orice zi, orice anotimp, era la fel ca oricare altul.

- Nu poți să lași să îți ajungă în suflet, spuse Gwen în cele din urmă. Mâinile îi erau atât de înghețate și atât de obosite. Și le băgă în buzunare în loc să facă efortul de a-și trage mânușile. Dacă faci asta, îți pierzi claritatea, începi să te îndoiești de tine însuți, de instinctele tale,

de abilitățile tale. Apoi, data viitoare, la următorul pacient, nu mai ești concentrat. Nu poți să lași să îți ajungă în suflet. Sunt convinsă de asta.

- Dar dacă nu lași nimic din toate astea să îți ajungă în suflet, îți pierzi umanitatea, cea care te face să îți pese suficient cât să lupți și data viitoare, și pentru următorul pacient.

- E greu de păstrat echilibrul, murmură Gwen drept răspuns. Indiferent cât de mult te-ai strădui să rămâi între cele două extreme, ajungi la un moment dat să aluneci ori într-o parte, ori în cealaltă.

Se opri să privească apa.

Iubea locul acesta, orașul acesta, cu traficul său nebunesc, minunatele clădiri vechi, grațioasele canale de navigație. Iubea istoria și mândria orașului. Dar în acel moment nu reușea să găsească alinare în el. Făcea parte dintr-o lume care putea fi rece și crudă față de cei lipsiți de apărare.

- Nu voiam să îl pierd. Știam în mintea mea că așa va fi, mi-am dat seama din clipa în care am văzut cât de grav era rănit. Dar uneori ai parte de un miracol. Iar alteori nu.

Închise ochii, recunoscătoare că Branson nu spuse nimic, că înțelegea nevoia ei de a-și descărca sufletul.

- Fac față profesiei mele. Fac față programului, stresului, presiunii. Mi-am dorit asta. M-am pregătit pentru asta. Mă descurc cu hârțogăriile, cu birocrația. Cu pacienții grosolani, dependenții de droguri și cei care își fac rău singuri. Fac față vieților irosite. Vezi atât de multe încât aproape încetezi să le mai observi. Și apoi, brusc...

Vocea i se înfioră și își apăsă degetele peste ochi.

- Nu avea decât doisprezece ani.

Branson vorbi acum, spunând singurul lucru care era de spus.

- Ai făcut tot ce se putea face.

- Asta nu pare să conteze atunci când nu e de ajuns.

- Știi bine că nu este deloc așa. O întoarse cu fața spre el, neputând să se gândească la nimic în afară de ea când îi văzu o lacrimă revărsându-se din ochii ei calzi

de culoarea lavandei. Câte vieți ai salvat azi, săptămâna asta, anul ăsta?

– Știu, atunci când văd oameni chinuiți de durere sau de suferință, că pot să le-o alin, de cele mai multe ori – pot să le-o alin sau, cel puțin, să îi ajut.

– Și chiar o faci, spuse el încet. Oricât de mult te-ar consuma, asta faci.

– Asta e ceea ce trebuie să fac. Și știu că uneori, indiferent ce faci sau ce eforturi face echipa ta, vei pierde. Asta e rațional, asta e real, și totuși o parte din mine pur și simplu nu poate să accepte. Știu că nu mai demult de azi dimineață băiețelul acela s-a dat jos din pat, și-a luat micul dejun. Poate a alergat să prindă autobuzul spre școală și a visat cu ochii deschiși în timpul lecțiilor. Apoi, fiindcă a ajuns să se plimbe pe strada nepotrivită, la momentul nepotrivit, viața i-a fost curmată. Tot ceea ce ar fi putut să mai facă nu va mai fi făcut niciodată.

Se întoarse și începu din nou să meargă.

– Eu am fost cea care a trebuit să declar decesul. A fost pacientul meu, și am fost nevoit să îl declar mort. Trebuie să decizi să accepți momentul când nu se mai poate face nimic. Te uiți la ceas și notezi ora. Apoi se sfârșește. A trebuit să merg și să le spun părinților lui.

– Gwendolyn, ceea ce faci tu e foarte curajos. E miraculos. Îi prinse mâinile, frecându-le instinctiv între ale lui. Ceea ce simți tu e foarte curajos. Și miraculos. Îi ridică mâinile la buze. Mă lasă mut de uluire.

Oftând, Gwen se lăsă prinsă în brațe, își lăsă capul să se sprijine pe pieptul lui.

– Îmi pare rău că m-am răstit la tine mai devreme.

– Șșt.

Își coborî buzele pe părul ei. Aici, își spuse ea, putea găsi alinare. Un bărbat pe care să se sprijine. Având nevoie de el, își înălță capul și, găsindu-i gura cu a lui, își oferi alinare. Căldura emanată de el îi atenuă durerea, o făcu mai puțin tăioasă.

– Branson. Încercă să zâmbească timid când el îi șterse lacrimile de pe obraji cu degetele mari. Dacă mă dorești, o să vin cu tine acum.

Mușchii stomacului lui se strânseră în noduri. Mâna de pe obrazul ei încremeni și, cu un efort, o făcu să coboare pentru a o dezmierda pe umăr.

– Firește că te doresc. Dar nu pot să-ți cer să vii cu mine acum.

– Dar...

Închise ochii când el își apăsă buzele pe fruntea ei.

– Mă inspiri să joc după anumite reguli. Ești zdruncinată și ești vulnerabilă. Mi-ar fi ușor să mă conving singur că nu aș face decât să te alin, să îți distrag gândurile.

– Și nu asta ai face?

– Aș și profita de moment. Refuz să fac asta cu tine.

Nu putea să facă așa ceva cu ea, își dădu el seama, fiindcă își dorea mult mai mult decât momentul acela cu ea.

– Nu te înțeleg. Credeam că vei prefera să profiți.

– Nu în felul acesta. Prima noastră noapte împreună nu o să se întâmple din cauză că ești nefericită sau fiindcă îmi ești recunoscătoare că te-am ascultat. Când te voi atinge, când mă vei lăsa să te ating, nu va avea legătură cu nimic altceva în afară de noi doi.

– Dacă încerci doar să fii prudent din cauză că nu am mai fost niciodată cu un bărbat...

– Sunt prudent pentru că e vorba de tine. Ești importantă pentru mine, Gwendolyn. Își atinse din nou buzele de ale ei. Ești foarte importantă. De asta am de gând să mă asigur că iei cina, apoi am să te duc acasă și, dacă se va dovedi necesar, am să te bag personal în pat pentru a fi sigur că dormi.

De data aceasta Gwen chiar zâmbi.

– Nu am nevoie să fiu cocoloșită, Branson.

– Știu. Tocmai de asta sunt atât de tentat să te cocolosesc. În seara asta nu am să-ți dau de ales. Ți-e frig, adăugă el și își petrecu un braț pe după umărul ei înainte de a porni înapoi spre spital.

– Apreciez gestul, dar sunt bine acum. Și am propria mașină, deci...

– Trebuie să mănânci.

– Nu mi-e foame.

– Ai să mănânci, spuse el simplu, chiar în clipa în care observă micuțul restaurant aflat la jumătate de cvartal distanță de spital. Găsești aici exact ceea ce îți trebuie. Mâncare americană simplă și consistentă.

– Servirea lasă de dorit aici, iar calitatea mâncării e dubioasă.

– Bun. Asta va adăuga o notă de aventură experienței. Părul ei scânteie auriu în întuneric când o întoarse spre ușa restaurantului. Doctore Blade, cred că urmează să avem prima noastră întâlnire.

Ea ridică privirea spre el când îi deschise ușa grea, din sticlă fumurie. Fu imediat inundată de mirosuri și de căldură. Globuri de Crăciun stupid de stridente atârnau din tavan, înveselind-o.

– În regulă. De ce nu?

Erau în al treilea rând al mulțimii de la bar, vocile oamenilor revărsându-se într-un ocean de gălăgie în încăperea supraîncălzită. Nu auzi ce îi spuse Branson șefei de sală, însă văzu o bancnotă împăturită trecând din mâna lui într-a ei. Și fură așezați în spațiul rezervat pentru servirea mesei, într-un separeu pe colț, în mai puțin de nouăzeci de secunde.

– Ăsta nu e genul de local în care să poți mitui șeful de sală, îi spuse Gwen, așezându-se pe bancheta îmbrăcată în piele uzată.

– A funcționat, nu-i așa? Gropița lui se adânci. Aveai nevoie să stai jos și trebuia să o faci cât mai departe posibil de mulțimea de bărbați ieșiți la agățat.

– E un local popular pentru persoanele singure, spuse ea, și își sprijini capul de spătarul înalt. Mulți dintre angajații spitalului vin aici pentru a flirta sau în căutare de puțină acțiune. Râse când el ridică o sprânceană. Și nu, eu nu vin prea des pe aici, fiindcă rareori am energie să flirtez sau să caut acțiune.

– Nu m-aș simți ofensat dacă în seara asta ai face un oarecare efort în privința primei părți. Luă ferm mâna lui Gwen într-a lui și ridică privirea când se apropie chelnerița. Vom comanda de băut și de mâncat acum, îi spuse el, și își turui preferințele în materie de vin,

aperitive și felul întâi, în timp ce chelnerița se agită să își scoată în grabă carnețelul.

– Friptura să fie medie spre în sânge, repetă el, și vom avea nevoie de o sticlă de apă minerală pentru masă. Cum spuneai că te cheamă?

– Crystal, murmură încet chelnerița, cu sprâncenele strânse într-o expresie de încruntare, în timp ce îi notă comanda.

– Crystal, ți-am fi recunoscători dacă ai aduce și un coș de chifle de la bucătărie când vii cu băuturile. Doamna a avut o zi grea și e obosită. Tu probabil știi cum e cu zilele lungi și grele.

Îi zâmbi radios, atât de plin de înțelegere încât încruntarea iritată a lui Crystal se risipi.

– Sigur că știu. În regulă, mă ocup eu de asta.

Gwen aşteptă până se îndepărtă chelnerița, apoi trase adânc aer în piept.

– Branson, cumva ai comandat și pentru mine fără să mă întrebi?

– Nu va deveni un obicei, spuse el relaxat. Creierul tău e obosit și a fost prea mult solicitat pentru a-i cere acum să ia decizii. Ai nevoie de relaxare, carne roșie și timp să îți încarci bateriile. Eu ți le ofer. Și pentru a-ți arăta că intențiile mele sunt bune, data viitoare când luăm cina poți să comanzi tu și pentru mine.

– Serios? Îi zâmbi sec. Ce părere ai despre momițe?

El se strâmbă.

– Probabil aș putea să trăiesc fericit toată viața fără să gust din organe interne.

– Să ții minte asta data viitoare când decizi tu ce voi mânca eu la cină.

– De acord. Când ai următoarea zi liberă?

– Am o jumătate de zi sâmbăta și toată ziua duminica.

– Vrei să ieși cu mine sâmbătă seara? Tu alegi când, tu alegi unde.

Ea arcui o sprânceană.

– *Nunta lui Figaro*, care se joacă la Conservator. Ce părere ai despre operă?

– Am o părere foarte bună despre operă.

Ea clipi de două ori.

– Serios?

– E satisfăcător să te surprind ocazional. Îi zâmbi chelneriței. Mulțumesc, Crystal. Luă o chiflă din coș, o rupse în două și o unse cu unt înainte de a-i da jumătate lui Gwen. Și îmi place în mod deosebit Mozart. Vin după tine la șapte. Mâncăm ceva ușor după, dacă e în regulă și pentru tine.

– Da, cred că ar fi.

– Bun. Apoi mi-aș dori să rămâi cu mine, să mă lași să fac dragoste cu tine. Și mi-ar plăcea să dormi cu mine și să savurezi un mic dejun foarte târziu și foarte generos în patul meu, duminică dimineață. Dacă e în regulă și pentru tine.

Gwen înghiți o îmbucătură de pâine, o ajută să alunece sorbind din apa minerală pe care i-o turnase el în pahar.

– Da, reuși ea să spună, cred că ar fi.

– Vreau s-o văd, ceru Julia în clipa în care intră Gwen în casă. O, ce mi-ar fi plăcut să fi putut merge la cumpărături cu tine. Laura, s-a întors Gwen și are plase de cumpărături.

– E și Laura aici?

– Dă iama în frigider. Firește. Julia luă o plasă și se grăbi să se întoarcă în salon. Susține că Royce a târât-o afară din casă în dimineața asta ca să meargă la cumpărături de lucruri pentru bebeluș și că în cele din urmă s-a retras dându-se extenuată.

– Ce au cumpărat?

– Nimic deocamdată. Aparent doar au stat și au gângurit încântați. Mi-ar plăcea la nebunie să îl văd pe Royce gângurind încântat în fața unor coșulețe împletite.

– Am reușit să reducem selecția la doar trei opțiuni. Laura apăru înfulecând spaghete dint-un bol. Dar a apărut un conflict major între stilurile noastre în materie de pătuț.

Gwen se lăsă să cadă pe un scaun în fața bradului de Crăciun bogat decorat și își strânse picioarele sub ea.

- Nu arăți câtuși de puțin extenuată, spuse ea pe un ton acuzator.

Ba chiar, își spuse în gând, verișoara ei radia vitalitate și de sănătate. Ochii întunecați ai Laurei scânteiau, iar pielea aurie îi strălucea.

- Nu sunt, dar Royce începuse să pomenească de cumpărat electronice, așa că am evadat.

- Ei bine, eu sunt extenuată. Gwen își masă talpa unui picior. Inspirând adânc, cu satisfacție, simți miros de brad, scorțișoară și lemn de măr. Simți miros de casă. Așa și merit dacă am așteptat până în ultimul moment ca să îmi caut o rochie nouă. Nu aveam nevoie de o rochie nouă.

- Ba cu siguranță aveai, după cum ți-am și zis. Julia scotoci prin prima plasă. O întâlnire importantă merită o rochie pe măsură.

- Nu e plasa potrivită.

- Oh? Julia își îndesă limba în obraz când dădu la o parte hârtia de ambalaj și scoase o jartieră roz din dantelă. Aș spune că asta depinde de punctul tău de vedere.

- Mereu îmi agăț ciorapi, începu Gwen. M-am gândit că ar fi mai practic dacă aș... Apoi râse, ridică din umeri. În regulă, voiam să îi pice plombele în fața mea.

- Crede-mă, când o să te vadă îmbrăcată cu asta, o să îi pice și plombele și hainele de pe el, în cel mai scurt timp. Julia scoase și sutienul asortat. Închizătoarea din față a acestuia era decorată cu un minuscul trandafir alb. O, scumpo, ai să-l nenorocești.

Laura puse jos bolul și se așeză pe brațul scaunului lui Gwen.

- El e alesul?

- Îmi doresc să fie.

- Orice bărbat care îți trimite șapte lebede de cristal e unul căruia greu îi poți rezista.

- Va ajunge peste câteva ore, începu Julia. Ce-ar fi să stați prin preajmă și să petreceți puțin timp cu el?

- Aș face-o, dar am o întâlnire fierbinte cu soțul meu. Haide, Gwen, să vedem rochia.

- În regulă, dar ține minte, mi-am petrecut patru ore căutând-o, așa că fiți îngăduitoare.

Scoase cutia din plasa de cumpărături şi, ridicându-se, o deschise şi luă din ea o rochie lungă de catifea, tip coloană, într-o nuanţă de trandafiriu-închis.

- E superbă, murmură Julia.

- Nu crezi că e prea mult, dată fiind banda cu strasuri de pe guler şi manşete?

- Cred că e perfectă pentru tine. Laura se întinse să îşi treacă buricele degetelor peste materialul fin. Clasică, elegantă.

- Nu e teribil de sexy. Am încercat să găsesc ceva cu puţin mai mult... mai puţin, cred... dar mă tot întorceam la asta.

- E suficient de sexy, o contrazise Julia. Guler înalt, mâneci lungi şi mulate, material care se drapează până la glezne. Se va întreba ce se petrece mai exact pe sub ea. Apoi, când va afla... Ei bine, având în vedere că tu cunoşti manevrele de resuscitare, probabil că va supravieţui.

- Ai emoţii? vru Laura să ştie.

- Nu. Gwen zâmbi, împăturind cu grijă rochia şi punând-o înapoi în hârtia de ambalaj. E momentul potrivit, e bărbatul potrivit - e pur şi simplu cum trebuie să fie. Acum mă duc sus să mă răsfăţ cu o baie cu spumă incredibil de lungă şi să petrec de două ori mai mult timp decât ar fi necesar aranjându-mi părul şi făcându-mi machiajul.

Îşi luă plasele şi ieşi din încăpere.

- Eşti sigură în privinţa tipului ăstuia? o întrebă Laura pe Julia de îndată ce Gwen urcase scările.

- Îţi spun, e în limbă după ea. Şi e primul bărbat care a reuşit vreodată să îi pună expresia aia neghioabă pe chip.

- Da, e plăcut să o văd visătoare. Într-o dispoziţie leneşă şi satisfăcută, Laura îşi întinse braţele. Unde l-a găsit bătrânul MacGregor?

- O veche legătură de familie. Gwen nu crede că bunicul a orchestrat totul.

Râzând, Laura îşi luă din nou bolul de mâncare.

- Ce prostuţă e! Întotdeauna el orchestrează totul. Îşi înclină capul. Şi să ştii, Jules, că dacă Gwen ajunge într-o

relație serioasă cu acest bărbat pe care i l-a ales bunicul, în scurt timp o să-și îndrepte atenția asupra ta.

– Știu eu ce-i poate pielea. Julia zâmbi sigură pe ea și, pentru propriul amuzament, puse mâna pe un Moș Crăciun care semăna izbitor cu Daniel. Din câteva răsuciri scurte de încheietură, îl făcu să hohotească. Paza bună, amice, îi spuse ea Moșului, trece primejdia rea.

Laura pufni în râs în fața rânjetului înfumurat și cu subînțeles de pe fața veselă, acoperită de barbă, înainte de a-i rânji verișoarei ei.

– N-ai decât să crezi și mai departe asta.

La ora șapte fix Gwen începu să coboare scările. Se simțea calmă, sigură pe ea, relaxată. Diamantele pe care i le făcuseră cadou părinții ei când absolvise facultatea de medicină proiectau scântei de foc de la urechile ei, conferindu-i încredere. Lenjeria delicată pe care o purta pe sub rochia de o eleganță discretă o făcea să se simtă feminină, misterioasă și amuzată.

Își puse șalul pe stâlpul scărilor exact când se auzi soneria de la ușă. Iar sistemul ei perfect stabil fu zdruncinat rapid și cutremurător când deschise ușa și îl văzu pe Branson într-un smoching formal, ținând în brațe un uriaș buchet de trandafiri albi.

– O, ce frumos.

– Stai. Rămase unde se afla și se mulțumi să o privească. Ești perfectă. Gwendolyn, mă lași fără suflare.

– Atunci nu am să-ți spun cât m-am străduit să arăt astfel. Zâmbi și îi luă trandafirii din brațe. Vreau să îi pun în apă înainte să mergem. Nu te deranjează să aștepți.

– Nu. Îi luă mâna și, cu privirea ațintită în ochii ei, i-o duse la buze. Nu mă deranjează să aștept.

capitolul 17

Salonul apartamentului de hotel al lui Branson era plin ochi cu trandafiri albi care tocmai își deschiseseră petalele fragile, iar lumânări albe deja îndulceau aerul

cu lumina și cu parfumul lor delicat. Sub fereastră se afla o masă mică, draperiile fiind date mult deoparte pentru a lăsă luminile orașului să scânteieze de dincolo de sticlă. Tacâmuri de argint și cristal sclipeau pe pânzeturile albe.

Inima lui Gwen oftă prelung.

- Ai cumva spiriduși? murmură ea.

- Doar un personal hotelier foarte eficient. Îi dădu jos șalul de pe umeri. Am dat un telefon chiar înainte de a pleca de la teatru ca să poată pregăti totul.

- Ai făcut eforturi serioase.

- Nu am făcut. Pregătirea terenului e ceva ce îmi face plăcere. Îi puse șalul deoparte și îi ridică mâna pentru a-și apăsa buzele pe palma ei. Și am făcut-o pentru noi amândoi. Desigur, am comandat mâncarea fără să mă consult cu tine.

- Cred că pot trece cu vederea de data asta.

- Mâncăruri reci, ca să nu trebuiască să ne batem capul cu asta. Ți-e foame sau ne descurcăm doar cu șampanie o vreme?

- Șampania pare o idee perfectă.

- Perfecțiunea e exact ceea ce-mi doresc pentru tine în noaptea asta. Luă un singur boboc de trandafir de pe masă și i-l oferi înainte de a scoate sticla de vin din frapiera de argint. Prima dată când te-am văzut m-ai dus cu gândul la un balet, excelent coregrafiat.

Ea își înclină capul și zâmbi ușor când auzi pocnetul surd al dopului.

- Dansatorii sunt mult mai rezistenți decât cred mulți.

- Cei mai buni sunt puternici, dedicați, neobosiți. În același timp mi-ai evocat zâne și prințese din basme. Îi întinse paharul de vin. Care și ele sunt mai puternice și mai rezistente decât cred majoritatea oamenilor. Chiar și așa, nu e greu să îți dorești să salvezi și să îndrăgești o prințesă.

- Pe mine de ce m-ai salva, Branson?

- Timp de o noapte, doar o noapte, de realitate. Își ciocni paharul de al ei. Pentru basme și finaluri fericite.

– De acord. Sorbi, lăsând vinul să îi danseze vesel pe limbă. Dar asta e real și nu simt nevoia să fiu salvată de aici. Nici nu vreau să fiu salvată de aici. Nu e nevoie să mă seduci, Branson. Sunt aici pentru că așa îmi doresc eu. Pentru că te doresc.

– Să te seduc, Gwendolyn, e plăcerea mea nespusă.

Își puse o mână pe obrazul ei și își coborî gura peste a ei într-un sărut cuminte.

Gwen nu era emoționată, nu încă. Iar el voia să fie. Voia să îi privească acei ochi minunați întunecându-se de emoții, de nevoi, de revelații. Avea să îndepărteze exteriorul ei practic, strat după strat, până ajungea la miezul romantic pe care îl ascundea în adâncul sufletului.

Femeia romantică era cea pe care avea să o trezească la viață și să o desfete. Și să o îndrăgească. Odată ce o găsea, urma să îi ofere tot ceea ce avea, tot ceea ce era el.

– Poftim. Luă o căpșună dintr-un bol, o tăvăli prin ciocolată albă. Gustă.

Ea deschise gura când el îi ridică fructul la buze și păstră îndelung pe limbă amestecul de texturi și arome.

– E minunat.

– Mai ia. O hrăni cu îmbucături mici, strecurând săruturi mărunte între degustări. Și îi simți primul fior discret. E suficient să îmi spui ce-ți place. Când vrei mai mult. Când vrei mai puțin. Continuând să o atingă doar pe față, duse sărutul la un nivel mai profund, avansând dureros de lent. Când ești pregătită să primești totul.

– Nu sunt fragilă. Dar vocea îi tremura. Branson o ducea într-un loc unde nu mai fusese niciodată, iar primii pași erau amețitori. Nu e cazul să-ți faci griji.

– Nu fragilă, poate, dar prețioasă. Îi luă paharul dintre degetele nesigure și îl puse deoparte. Ochii lui erau întunecați și intenși, ațintiți într-ai ei. Și ești a mea, în noaptea asta.

Inima ei făcu o piruetă lentă în pieptul ei când Branson o luă în brațe. Poate că era stupid, dar în minte se strecură imaginea unui cavaler, cu armura scânteind argintie în lumina soarelui, ridicând-o în șaua

armăsarului său alb. Buzele i se curbară într-un zâmbet când le apăsă pe gâtul lui.

– Mă copleșești.

– Vreau asta. Am nevoie de asta.

Patul era pregătit pentru noapte. Petalele de trandafir răsfirate peste acesta îi făcură inima să se poticnească. Și aici erau aprinse lumânări, proiectând o lumină blândă, mișcătoare.

– Aici nu există timp, îi spuse el, punând-o pe picioare lângă pat. Nici o lume în afară de asta. Nimeni în afară de noi. Doar tu, Gwendolyn, și cu mine.

Ea îl crezu. Lumea aceasta pe care o crease el pentru ea era singura realitate pe care și-o dorea sau de care avea nevoie în noaptea aceea. Ridică brațele, și le încolăci în jurul lui și se lăsă să alunece în îmbrățișare. În el. Gura lui era răbdătoare, convingătoare, când posesivă, când jucăușă. Ea se clătină, ametită de asediul de senzații, iar parfumul fragil de trandafiri și ceară îi făcu tot capul să se învârtă.

„Atinge-mă." Ca și cum ar fi rostit cu voce tare cuvintele, mâinile lui urcară delicat peste coastele ei, traversând catifeaua, desenând conturul rotunjimilor ei. „Mai mult. Tot mai mult." Gura lui coborî pe gâtul ei, dezmierdând-o blând, până la decolteul mărginit de strasuri. Și încet, centimetru cu centimetru, îi trase în jos fermoarul pentru a gusta pentru prima dată din carnea ei.

Mătase pe sub catifea, își spuse el. Și era deja încălzită. Nu îi era deloc greu să se miște atent, fără grabă. Dorința de a o avea era echilibrată perfect de nevoia de a oferi. O răsuci pe călcâie până când gura lui putu să savureze contururile ei minunate, partea din spate a gâtului, panta umărului ei. Când ea ridică un braț și îl petrecu în jurul lui, sângele lui năvăli furios în vene. Dar gura lui rămase răbdătoare, mâinile blânde.

Ea se înfioră și se arcui în spate când mâinile lui se închiseră peste sânii ei, când degetele lui mari trecură mângâietoare peste rotunjimile lor pline. Gemetele li se amestecară când îi trase ușor rochia de pe umeri, lăsând-o să-i cadă grămadă la picioare.

– Dumnezeule.

Nu se așteptase nici o clipă să descopere o asemenea fantezie dedesubt. Fusese pregătit pentru trupul ei, pentru minunățiile pe care avea să i le dezvăluie, pentru torentul violent de dorință. Însă chiloțelul din mătase roz, lenjeria delicată de dantelă îl făcu să își încleștеze cu forță degetele pe umerii ei când o întoarse din nou cu fața spre el.

Tresărirea bruscă de dorință din ochii lui fumurii îi făcu inima să se izbească de coaste. Când privirea lui se desprinse din ochii ei și îi coborî lent pe trup, își simți pielea încingându-i-se și capul învârtindu-i-se.

– Am vrut să... te surprind, reuși ea să spună, apoi făcu instinctiv un pas în spate când ochii aceia, aproape negri acum, se întoarseră fulgerător la ai ei.

Era ceva nu tocmai civilizat în ei.

Era toată o mare de roz și alb, precum ceva delicios de interzis în spatele unei vitrine subțiri de sticlă. Își dorea să facă țăndări acea barieră și să o răvășească, să o prade, să o devoreze. Puse frâu brutal dorinței și trecu ușor, doar cu buricele degetelor, peste rotunjimea subtilă ce se ivea deasupra mătăsii roz.

– Mă năucești.

Cum putea să o atingă atât de blând și să o privească totodată cu o asemenea violență clocotitoare? Mâna îi tremură în timp ce îi dezlegă cravata și se dovedi ușor stângace când îi descheie butonii de la mânșetă.

– Vreau să te văd.

Iată și emoțiile, își spuse el. Temeri minuscule sclipind în ochii ei, chiar dacă rămase curajoasă în loc. Iar când le văzu, când simți tremurul acelor mâini îndemânatice, se pierdu complet, îndrăgostindu-se cu totul de ea.

– Uită-te la mine, îi murmură el, când ea îi dădu la o parte cămașa albă formală. Vreau să îți văd ochii când te ating. Vreau să văd ce simți când pun mâinile pe tine. Așa. Își trecu mâna peste pielea ei, deasupra ciorapului diafan. Ea făcu ochi mari, iar răsuflarea i se opri în gât când el îi desfăcu jartiera din față. Tremuri.

Așa și te vreau. Îi desfăcu și următoarea jartieră. Și mai mult decât orice, îmi doresc... abandon.

O întinse blând pe pat, acoperindu-i trupul cu al lui. Gura lui coborî zdrobitoare peste a ei, făcând-o să întrezărească nevoi întunecate și periculoase, nerăbdarea ce îi clocotea în sânge. Apoi se potoli, lăsând-o confuză și nesigură. Dacă primii pași în această lume pe care o crease pentru ea fuseseră amețitori, următorii se dovedeau a fi năucitori. Buzele lui coborâră, savurându-i pielea. Mâinile lui urcară, mângâind-o. Un fior tăios de fierbințeală o străpunse din cap până în picioare, iar plăcerea acoperi durerea când el îi luă în stăpânire sânii, împingându-i sutienul la o parte. Apoi strălucirea tăioasă și fierbinte se potoli într-o căldură plăcută.

Nimeni nu o atinsese vreodată astfel. Nimeni nu îi mai stârnise vreodată senzații atât de contradictorii și de copleșitoare. Petalele de trandafir i se lipiseră de piele ca niște săruturi dulci, romantice. Lumina lumânărilor, caldă și romantică, se revărsa scânteietoare peste pleoapele ei grele. El îi murmura complimente, promisiuni, cu o voce hipnotizantă. Și totuși, cumva, mâinile lui blânde îi făceau pulsul să bubuie precum o tobă, iar dezmierdarea leneșă a gurii lui îi tăia răsuflarea de fiecare dată când încerca să inspire.

Branson voia să îi ofere tot ceea ce avea de oferit. Și voia să îi ia tot ceea ce era ea. Îi rulă ciorapii în jos peste coapsele înguste, încântat când răsuflarea ei deveni greoaie, iar mișcările ei agitate. Când îl atinse, lăsându-și mâinile elegante și competente să îi cutreiere tot corpul, cu degetele explorând, flexându-se, fu nevoit să îi pună din nou gura, simțind că altfel ar fi murit.

Gemu când cămașa lui fu dată deoparte, când pielea lui alunecă peste a ei. Era exact ceea ce își dorea, acea intimitate între două trupuri și între două minți. Uitând de emoțiile ei de mai devreme, zâmbi sub gura lui și îi prinse fața în mâini.

Plăcerea era răcoroasă și mătăsoasă. Se învălui în ea.

El își dădu seama că plutea, aluneca haotic. Suspinul ei leneș îi stârni un nou fior de încântare. Încet, foarte încet, o duse pe noi culmi, până când suspinele

ei se transformară în gemete, până când ochii ei se deschiseră brusc șocați. Sub el, trupul ei se arcui instinctiv, dorindu-și mai mult.

Senzațiile intense se succedau fulgerător. Ea clătină din cap o dată, ca pentru a nega ce se petrecea în ea. Ochii lui erau ațintiți asupra chipului ei, intenși, concentrându-se pe fiecare tresărire de emoție care i se reflecta pentru o clipă pe chip. Iar mâinile lui... o, mâinile lui erau atât de calm neobosite.

Un val de fierbințeală o izbi ca o minge de foc electric. Răsuflarea i se poticni în gât. Plăcerea deveni brusc tăioasă și aprigă, și nespus de excitantă. Își auzi propriul geamăt, aproape îl simți crescând în ea și îngroșând aerul devenit pe neașteptate greu.

Țâșni spre culmile plăcerii, le depăși, apoi coborî înfiorată pe pământ.

– Branson.

– Din nou.

Nu voia să o lase să se dezmeticească, să își limpezească gândurile. Privind-o, orbit de ea, o împinse spre următorul val. Iar când fu sigur că era pregătită, când fu sigur că avea să simtă mai multă plăcere decât durere, își permise să o însoțească în zborul ei.

Intră în ea, umplând-o, iar Gwen descoperi că a se mișca în ritm cu el îi era la fel de firesc precum a respira. I se oferi, i se abandonă. Când gura lui coborî din nou spre a ei, ea îi veni nerăbdătoare în întâmpinare. Când mâinile lui se închiseră peste ale ei, i le prinse strâns pentru a desăvârși împreunarea lor.

Încet, cu finețe, prelungind experiența, savurând-o. Erau împreunați și formau perechea perfectă. În ochii lui văzu propria ei uluire. Iar inima îi fu inundată de bucurie în clipa când se înălțară și se prăbușiră împreună. El își apăsă buzele pe gâtul ei și știu că nu mai făcuse dragoste niciodată cu adevărat. Fusese la fel de inocent ca ea, căci nu știuse niciodată ce însemna să fii îndrăgostit de un amant. Însemna totul.

– Gwendolyn. Frumoasa mea, puternică și scandalos de sexy Gwendolyn.

Ea simți fericirea clocotind în ea.

– Branson, spuse ea, pe același ton somnoros. Frumosul meu, puternic și scandalos de sexy Branson.

El ridică fruntea. Ochii ei erau grei și întunecați, pielea îi strălucea, buzele îi erau curbate ușor.

– Îmi va fi greu să te mai las vreodată să părăsești patul ăsta.

– Aveam de gând să merg undeva?

– Nu prea departe, oricum. Desenă cu degetul conturul feței ei. În camera alăturată se află o cadă cu jacuzzi.

– A, da?

– Mă gândesc că poate până acolo am să te las să ajungi. Ce-ai zice de o baie fierbinte și înspumată, un pahar de șampanie de la gheață și un bărbat care deja își dorește să facă din nou dragoste cu tine?

– M-aș arăta foarte interesată. Stai. Îi prinse fața în mâini, îi trase gura peste a ei. Sărutul fu cald și profund. M-am întrebat cum avea să fie prima dată. Cum aveam să mă simt știind că mă oferisem unui bărbat. Nimic din tot ce am sperat vreodată, nici un vis din câte mi-am făcut, oricât de stupid de excentric, nu ar fi putut fi la fel de minunat ca noaptea asta.

Copleșit de emoție, Branson își sprijini fruntea de a ei.

– Nu știu ce să-ți spun acum.

– Spune-mi că noaptea nu s-a sfârșit.

– Am să-ți spun că de-abia începe.

Și avea să îi spună, la momentul potrivit, că își dorea o viață întreagă de nopți petrecute cu ea. Dacă îi spunea acum, își spuse el, romantica din ea avea să își dorească să îl creadă. Dar femeia practică din ea s-ar fi îndoit.

Când îi spunea că o iubea, voia să nu existe loc de îndoială.

Iar dacă îi spunea acum, cât era încă moale și de docilă după amor, poate că romantica din ea i-ar fi oferit răspunsul de care avea nevoie. Apoi ar fi revenit la suprafață femeia practică, care ar fi evaluat situația și ar fi decis că se lăsase dusă de valul emoțiilor de moment.

Când Gwen avea să îi spună că îl iubea, voia să nu existe loc de îndoială.

– La ce te gândeşti? îl întrebă ea.

Branson reveni în prezent şi zâmbi.

– Mă gândeam ce-aş putea face să te conving să îmbraci din nou micuţa... surpriză pe care o purtai mai devreme.

– Chiar acum?

– Nu. Îşi trecu un deget peste buza ei de jos. După jacuzzi. Ai putea să o porţi în timp ce luăm gustarea aceea rece.

Ea chicoti.

– Vrei să fiu îmbracată cu un portjartier cât timp mâncăm?

El se aplecă să muşte mărunt buza pe care tocmai o mângâiase.

– O, da.

Gwen reflectă, îşi aminti cum o privise el când descoperise ce purta pe sub rochia de catifea.

– Uite cum facem. Îţi voi da şansa să mă convingi, după cadă.

– Sunt foarte bun la sporturile de apă, o avertiză el, iar ea râse.

– Mă bazez pe asta.

capitolul 18

Se trezi învăluită în plăcere, ca şi cum ar fi alunecat printre straturi de mătase scânteietoare. Oftă discret şi molatic când se foi, întinzându-se, apoi din nou, posacă, când constată că era singură în pat. Şi-ar fi dorit să fie acolo, doar să fie, pentru a putea să-i atingă carnea fermă şi caldă. Ca el să se întoarcă spre ea din nou. Dacă ar mai fi putut supravieţui unei partide. Nu deschise ochii încă. Era atât de plăcut să plutească şi să viseze. Să îşi simtă corpul retrezindu-se încet la viaţă, torcând ca un motor.

Habar nu avusese că organismul uman putea fi atât de miraculos. Nimic din studiile ei, din pregătirea ei, din munca ei, nu o învăţase ce reacţii fabuloase avea trupul uman în faţa stimulării senzoriale. Nimic

nu o pregătise pentru ceea ce era în stare să facă, dacă i se ofereau... stimulentele potrivite.

Își trecu mâna peste cearșaf, simți că era rece și se întrebă de cât timp plecase. Și când avea să se întoarcă.

Branson îi promisese că avea să ia micul dejun în pat, își aminti ea. Iar ea intenționa să profite. Ezitant, deschise ochii și clipi somnoroasă spre ceas. Ei bine, poate că era puțin cam târziu pentru micul dejun, decise ea. Dar era momentul perfect pentru un prânz servit devreme.

Ridicându-se din pat, găsi pe ușa de la baie un halat de hotel moale, din prosop, și, înfofolindu-se în el, porni în căutarea lui.

Branson lucra la laptopul de pe capătul mesei din salon. Sprâncenele îi erau încrețite într-o expresie de concentrare, iar ochii îi păreau doar o idee iritați. Ciudat, își spuse ea; și-l imaginase scriind ușor, sau chiar fără nici un efort, cuvintele zburându-i pur și simplu din minte. Tot ceea ce făcea părea să fie atât de firesc pentru el. Dar acum avea expresia unui bărbat care se chinuia cu ceva și nu era cu totul mulțumit de rezultate.

Își trecu o mână prin păr pentru a-l netezi. Deja simțea furnicături în tot corpul. Era palpitant, își dădu ea seama, să îl privească lucrând, să îl vadă gândind, să știe că el nu îi observase încă prezența. Posibil ca o parte din încântare să se fi datorat faptului că nu purta decât o pereche de pantaloni de trening negri. Și, spre propria ei surprindere, ea deja își imaginase cât de ușor ar fi putut să se descotorosească de ei.

El ridică brusc capul. Se uită la ea - prin ea, de fapt. Apoi ochii lui cenușii se limpeziră, se încălziră și îi zâmbi.

- Bună dimineața. N-am vrut să te trezesc.

- Te deranjez de la muncă.

- Oricum nu merge bine. A mers o vreme. Când el îi întinse o mână, ea traversă încăperea și își împleti degetele cu ale lui. M-am trezit devreme, îi spuse el, sărutându-i degetele unul câte unul. M-am gândit că ție ți-ar prinde bine ceva mai multă odihnă.

– Nu cred că am fost mai relaxată de-atât în viața mea. Râse când el o trase în poală. Sau mai odihnită, spuse ea, ridicându-și gura spre a lui.

– Nu prea te-am lăsat să dormi.

– Iar eu îți sunt recunoscătoare.

Îi găsi punctul sensibil de pe curbura gâtului ei și i-l dezmierdă cu toată fața.

– Am putea să ne târâm înapoi în pat și să comandăm micul dejun.

– Mmm. Deocamdată îmi place asta. Se înfioră când mâinile lui se strecurară sub halatul ei și o găsiră. Iar asta îmi place și mai mult.

Era deja aproape amiază până deveni din nou în stare să gândească. Erau întinși pe podeaua salonului, iar capul ei se odihnea pe pieptul lui. Branson nu se putu abține să nu zâmbească simțindu-i degetele pe încheietura lui.

– Îmi iei pulsul, doctore?

Râzând de ea însăși, Gwen își retrase mâna.

– Cred că asta făceam. E încă o idee cam rapid.

Branson își apăsă și el degetele în punctul de pe gât unde pulsa sângele ei.

– La fel și al tău. Se ridică în capul oaselor, trăgând-o și pe ea cu el. Dacă nu te hrănesc, nu o să mai fim în stare nici măcar să ne târâm în pat.

– Mie mi-a plăcut pe podea. Își luă halatul pe care îl purtase și îl studie în timp ce se ridică. În calitate de doctor, aș vrea să-ți spun că ești într-o formă excelentă. În calitate de femeie, continuă ea, în timp ce el o trase în picioare, mă simt obligată să îți spun că ai un fund grozav.

– Mulțumesc. Pentru amândouă.

– Te-am privit muncind după ce m-am trezit. Arătai atât de serios și de iritat.

– Anumite părți ale unei povești nu sunt decât o sursă de iritare.

– Ce parte e asta? Își schimbă poziția pentru a încerca să se uite la ecranul computerului, pe care Branson îl lăsase pornit când îi distrăsese ea atenția. Pot să citesc?

– Nu. Mișcându-se rapid, se aplecă în față și, apăsând câteva taste, făcu ecranul să se înnegrească.

– Ei bine, asta a fost o reacție fermă. Se încruntă spre el. Și a fost urât din partea ta.

– Da. Vrei să stau să mă uit peste umărul tău și să-mi dau cu părerea data viitoare când extirpi o vezică biliară?

Gwen constată că era foarte aproape de a se bosumfla, ceea ce o îngrozi.

– Cine a zis că aveam de gând să-mi dau cu părerea?

– Ai fi făcut-o. Nu ai fi putut să te abții. Problema aici, draga mea, e că deși puțină lume își închipuie că ar fi capabilă să facă o operație pe creier, aproape orice ființă de pe pământ are impresia că e capabilă să scrie. Dacă i s-ar oferi timp și ocazia de a o face.

O sărută ușor.

– Nu îmi citește nimeni textele până nu sunt gata, în afară de editorul meu. Așa reușesc să îmi păstrez mai mulți prieteni.

– Ei bine, dacă ai de gând să fii excesiv de sensibil în privința asta...

– Am. Ce-ai dori la micul dejun?

Ea ridică dintr-un umăr.

– Orice. Oricum mi-ai spus deja despre ce e vorba în carte, îi aminti ea.

– Nu, ți-am împărtășit conflictul care stă la baza poveștii și ți-am prezentat în linii mari unul dintre personajele principale. Știa că nu era o idee bună să rânjească, dar nu se putu abține. Ai de gând să te bosumfli? E foarte atrăgător, la drept vorbind.

– Nu mă bosumflu. Ochii îi deveniră întunecați și capricioși. Eu nu mă bosumflu niciodată.

– Nu m-a avertizat nimeni în privința asta, murmură el. Lui Gwendolyn nu îi place să fie contrazisă. Se îmbufnează.

– În mod cert nu fac asta. Ai de gând să comanzi micul dejun sau să o fac eu?

– Aș face-o cu plăcere. Descoperi că era pur și simplu o altă fațetă a ei de care se putea bucura. Simpla lipsă de logică a reacției ei. Simțindu-se vesel, comandă de două

ori mai multă mâncare decât ar fi fost ei în stare să mănânce. Ai să te simți mai bine după ce bei niște cafea.

Ea scrâșni din dinți.

– Mă simt perfect în regulă.

– Și cred că mai am ceva ce ar putea să-ți calmeze nervii.

– Nu sunt nervoasă, spuse ea netulburată, prin urmare nu am nevoie să fiu calmată.

– Chiar și așa.

Se îndepărtă agale, apoi se întoarse cu o cutie aurie mare, legată cu panglică roșie. Gwen pufni zgomotos.

– Branson, nu sunt un copil care să trebuiască împăcat cu daruri. Și dacă aș fi nervoasă pe tine, un cadou nu ar schimba nicidecum problema.

– Acesta s-ar putea să o facă. Îi zâmbi fermecător. Și nu vei ști până nu îl vei deschide.

Gwen nu voia să fie împăcată, dar constată că era prea curioasă pentru a rezista ispitei. Era teoretic ziua a opta, după calculele lui bizare și imprevizibile. Cutia era mai grea decât se așteptase, așa că o puse pe masă și se jucă puțin cu panglica.

– E mult prea mică să încapă în ea opt lăptărese, comentă ea.

– Poate am schimbat tematica. Strălucirea de mândrie din ochii ei pe care nu reuși complet să și-o ascundă îl încântă. Deschide cutia și află.

Ea trase de panglică și dădu la o parte capacul.

Bolul era superb, interiorul fiind pictat într-un albastru de vară lucios. La exterior, de jur împrejur, opt lăptărese frumoase stăteau așezate pe găleți și mulgeau vaci cu pete caraghios de vesele. Gwen nu avu nevoie să vadă semnătura de pe fund pentru a ști cui îi aparținea creația.

– Mătușa Shelby, murmură ea. Cum ai reușit așa ceva?

– Am cerșit. De fapt, am implorat-o pe Julia, iar ea și-a folosit influența asupra mamei sale. Mi s-a spus că fosta Primă Doamnă s-a amuzat pe tema rugăminții mele.

– Așa m-aș fi și așteptat. Îmi place foarte mult. Rosti cuvintele încet, cu inima crescându-i în piept.

Ce îi făcea bărbatul acesta? se întrebă. Cum era posibil să o facă să simtă atât de multe lucruri diferite într-un timp atât de scurt? Cadoul ăsta nu cred că vei reuși să-l depășești.

– Mai am încă un as sau două în mânecă.

– Mai e încă o săptămână până la Crăciun, spuse ea, apoi, cu un hohot de plâns gâtuit, se aruncă în brațele lui. Nu știu ce mi se întâmplă. Totul e atât de rapid, nu pot ține pasul.

– Doar ține-te de mine. Indiferent încotro ne îndreptăm, vom ajunge acolo împreună.

– Trebuie să îmi găsesc echilibrul. Mă tot dai peste cap. Se agață de el. E ca și cum ai ști ce gândesc, ce simt. Chiar înainte să știu eu. E intimidant.

Își sprijini capul pe umărul lui.

Fără să știe de ce, cuvintele lui de mai devreme răsunară din nou în mintea ei chiar în clipa aceea. Și răsunară pe un ton de alarmă. Făcând-o să redeschidă ochii pe care tocmai îi închisese.

– Cum adică nu te-a avertizat nimeni?

– Hmm?

Gwen se desprinse încet din brațele lui, până nu se mai atingeau deloc, și îi studie chipul.

– Cu cine ai vorbit despre mine?

– Nu știu la ce te referi. Ăsta trebuie să fie micul dejun.

Recunoscător pentru răgaz, se duse la ușă. Ea rămase calmă cât timp chelnerul servi mâncarea. Și începu să reflecteze, să analizeze ce spusese el înainte, și să ajungă la câteva concluzii logice.

– M-ai studiat, nu-i așa, Branson? îl întrebă când rămaseră singuri din nou. Un prototip, ziceai la un moment dat.

– Firește că te-am studiat. Turnă cafeaua cu atenție. La nivel profesional. Am convenit asta de la bun început.

– Dar acum nu discutăm la nivel profesional.

– Și una nu are nimic de-a face cu cealaltă. Nu are absolut nimic de-a face cu cealaltă. Mânia îi încinse ochii. Îți închipui că mă folosesc de asta, mă folosesc de ceea

ce s-a întâmplat între noi, pentru o carte? De asta mă acuzi?

– Nu te acuz, te întreb.

– Atunci răspunsul este nu. O privi cu ochii îngustați. Nu ești sigură dacă să mă crezi.

– Pur și simplu mi se pare bizar că mă cunoști atât de bine, ca și cum m-ai fi creionat ca personaj.

– Ți-am creionat profesia, sexul, pasiunea în muncă. Am adăugat puțin din Audrey – studentă blondă de la medicină –, ambiția și firea ei competitivă, și limbajul corporal al asistentei-șefe de la Urgențe. Asta fac eu. Nu luam notițe pentru nenorocita de carte când mi-au spus Daniel și Anna despre tine.

Valul de rușine care începuse să crească în ea se retrase.

– Ce anume ți-au spus despre mine?

Branson ar fi fost fericit să își poată smulge limba din gură. Mânia îi submina întotdeauna autocontrolul, își aminti singur.

– Doar mi-au spus despre tine. O să se răcească mâncarea.

– I-ai întrebat despre mine?

– Ce e rău în asta? vru el să știe. Răceala din vocea ei îl făcu să intre în defensivă și știu că fusese încolțit. Eram interesat de tine. Voiam să știu mai multe despre tine.

– Când?

– La scurt timp după ce ne-am cunoscut. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu mi-au divulgat secrete de stat, spuse el iritat. Ai fi putut și tu la fel de ușor să îi întrebi despre mine. Daniel ar fi fost mai mult decât bucuros să îți împărtășească toate detaliile. Îmi închipui că știe tot ce e de știut, altfel nu m-ar fi lăsat să mă apropii câtuși de puțin de tine.

Ea ridică o mână și inspiră adânc.

– Deci până la urmă tot el a tras sforile, nu-i așa? El a aranjat totul. Iar tu știai.

– Nu, nu am știut, decât după ce te cunoscusem deja. Și nu am priceput complet ce și cum până nu m-am dus să vorbesc cu el. De ce ar conta?

– Nu îmi place să fiu manipulată, manevrată, mințită.

– Nu te-am mințit, Gwendolyn.

Ea dădu încet din cap.

– Dar m-ai manipulat, m-ai manevrat?

– Nu. Am manipulat situația, dar nu și pe tine. Frustrarea îi întunecă ochii și vocea. Eram atras de tine. Ar fi trebuit să întorc spatele acestei atracții doar pentru că Daniel MacGregor a decis că ar trebui să-i fac curte nepoatei sale?

Umilința și mânia se luptau aprig în sufletul ei.

– El nu ar fi trebuit să se bage, iar tu ar fi trebuit să îmi spui când ai descoperit adevărul.

– El nu a făcut decât să aranjeze ca noi doi să ajungem să ne cunoaștem. Dacă nu ar fi existat nimic între noi, eu mi-aș fi făcut documentarea pentru carte, menționându-te politicos la rubrica de mulțumiri de pe prima pagină, și totul s-ar fi sfârșit acolo.

Ea clătină din cap și se duse la masă pentru a-și lua cafeaua. Avea să fie nevoită să reflecteze atent la întreaga poveste, decise ea. Când era mai calmă.

– Nu știu cum îi poți lua apărarea. Te-a manipulat și pe tine la fel de mult ca pe mine.

– Eu îi sunt recunoscător. Dacă nu ar fi aranjat el asta, nu te-aș fi cunoscut niciodată. Și nu m-aș fi îndrăgostit de tine.

Ea încremeni complet și se holbă la el când își puse mâinile pe umerii ei.

– Te iubesc, Gwendolyn. Cum anume s-a ajuns la asta nu schimbă cu nimic rezultatul. Ești persoana pe care am așteptat-o chiar fără a ști că aștept.

– Te miști prea repede. Cu stomacul tresărindu-i violent, se dădu în spate. Am fost împinși în povestea asta și nu am avut timp să reflectăm.

– Eu știu ce simt.

– Eu nu. O spuse pe un ton disperat. Eu nu. De-abia am aflat ce se petrecea în culise. Am nevoie de timp să reflectez. Toată treaba asta trebuie să o ia mai încet. Noi doi trebuie să o luăm mai încet.

– Nu mă crezi. Să vadă nesiguranța din ochii ei îl duru insuportabil. Știi cât e de insultător să stai acolo

și să te îndoiești de sentimentele mele? Când eu ți le ofer pe tavă ca pe un alt dar, iar tu mi-l dai înapoi?

– Nu asta fac. Înspăimântată, își trecu o mână peste inima ce îi bubuia. Îți spun doar că avem nevoie de timp, amândoi.

– Indiferent cât timp se va scurge, faptul că sunt îndrăgostit de tine nu se va schimba. Și dacă tot te chinui să faci față acestui șoc, am să-ți spun și că vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau să am copii cu tine.

Nu era nimic de amant în tonul lui. Însă nu furia amară din vocea lui o făcu să pălească, ci cuvintele în sine.

– Căsătorie. Dumnezeule bun, Branson, nu putem nicidecum...

– Fiindcă toată treaba a pornit de la bunicul tău?

– Nu, firește că nu. Fiindcă de-abia am avut timp să...

– De ce te-ai culcat cu mine?

– Am... Capul i se învârtea. Ridică o mână la el, surprinsă să constate că încă i se afla pe umeri. Fiindcă ne doream unul pe celălalt.

– Și asta a fost tot? Doar dorință, doar sex?

– Știi că a fost mai mult.

– Cum pot să știu dacă tu nu îmi spui?

Ea se dădu din nou în spate, străduindu-se să rămână calmă.

– Tu ești mai abil cu vorbele decât mine, Branson. Știi cum să le folosești. Acum le folosești pentru a-mi forța mâna, când eu am nevoie de timp să reflectez.

Fiindcă nu putea nega acest lucru, Branson dădu din cap.

– În regulă. Dar nu pot lua înapoi ceea ce ți-am spus și nu pot schimba ceea ce simt. Să treacă o oră, un an, o viață, și tot voi fi îndrăgostit de tine. Va trebui să te obișnuiești să o auzi.

Gwen nu era sigură că ar fi putut vreodată să se obișnuiască, nu când inima i se ridica în gât de fiecare dată când o auzea.

– Aș vrea s-o luăm pur și simplu pas cu pas.

Cu o schimbare bruscă de dispoziție, el zâmbi.

– În regulă, dar tu deja ai rămas câțiva pași în urmă. Se aplecă să o sărute ușor, deși își simțea stomacul ca o rană deschisă, iar inima îl durea. Încearcă să mă ajungi.

capitolul 19

Gwen aproape șchiopătă până înăuntru. Sărise peste pauza de seară și lucrase aproape trei ore peste tura ei. Voia să creadă că dispoziția ei oribilă se datora acestui lucru și nu faptului că Branson nu mai trecuse pe la spital de două zile.

Dacă era furios pe ea, nu avea ce să-i facă. Își amintise acest lucru de zeci de ori de când plecase duminică din apartamentul lui de la hotel. Făcea ceea ce trebuia făcut, singurul lucru care putea fi făcut. Era rațională, o lua încet, reflecta atent.

Rezistase chiar și impulsului de a-l suna pe bunicul ei pentru a-l mustra pentru schemele lui. Iar pentru a face acest lucru, își spuse ea, avusese nevoie de un enorm efort de voință. În plus, urma să se afle la Hyannis Port în Ajun de Crăciun. Avea să fie mult mai satisfăcător să-l tragă de urechi față în față.

Ușurată că scăpase din gerul amarnic, își scoase mânușile, fularul și căciula de lână.

– Julia? Jules? Ești acasă?

Și oftă când nu primi nici un răspuns. Ea și verișoara ei de-abia dacă aveau timp să se întâlnească accidental când intrau și ieșeau pe ușă.

Avea nevoie de cineva cu care să discute, recunoscu Gwen, aplecându-se să se descalțe. Avea nevoie de cineva care să o asculte descărcându-și sufletul, cineva care să îi spună că avea dreptate să fie furioasă, că avea dreptate să fie prudentă, că avea dreptate să facă un pas înapoi și să analizeze situația în care fusese adusă fără voia ei.

– Bărbați de nouăzeci de ani care se joacă de-a petitorii, bombăni ea, și se îndreptă spre bucătărie. Și bărbați

de treizeci de ani care imediat le fac jocul. E o situație premeditată, insultătoare și inacceptabilă. Cineva trebuie să-i facă să înțeleagă că viața nu e un joc.

Simțindu-se scandalizată, trecu furtunos pragul bucătăriei. Iar când văzu cutia mare și veselă de pe masă, inima i se făcu cât un purice.

– O, Branson.

Se stăpâni înainte să apuce să ducă la bun sfârșit suspinul visător, îl retrase cu fermitate. Nu avea de gând să se lase înmuiată de un cadou stupid. Întorcându-i spatele, porni spre frigider. Bilețelul Juliei era o mâzgălitură stridentă în roșu de sezon.

Cred că ghicești cine a trimis cutia. După calculele mele am ajuns la nouă doamne săltărețe. Am fost super de treabă că m-am abținut să o deschid chiar eu, cât să arunc o privire rapidă. Ard de nerăbdare să văd ce conține, dar nu voi ajunge acasă decât târziu. Slavă Domnului că peste câteva zile o ștergem de-aici ca să ne pierdem în haosul reprezentat de familia noastră de Crăciun.

Jules

P.S. Bran e un tip cum n-o să mai găsești.

Gwen citi post-scriptumul și își îndesă mâinile în buzunare.

– La naiba, tu ar fi trebuit să-mi ții partea. Ei bine, pur și simplu nu am să-l deschid. Trebuie să pun capăt acestei povești, să o reajustez. După sărbători vom putea amândoi să gândim mai limpede.

Decise că își dorea vin mai degrabă decât mâncare și scoase un pahar din dulap. Apoi rămase acolo, cu paharul în mână, holbându-se la cutie.

– N-am s-o deschid, își repetă ea. Dacă vrem să readucem lucrurile la un nivel rezonabil, rațional, atunci eu... trebuie să încetez să mai vorbesc singură, decise ea, trecându-și o mână peste față. Altfel am să sfârșesc internată la nebuni.

Scoase vinul, îl turnă în pahar. Ar fi putut jura că, în spatele ei, cutia îi striga melodios numele. După ce luă o înghițitură din vin, își dădu seama că totuși nu avea chef de el. Ceea ce ar fi trebuit să facă era să meargă sus, să se schimbe în ceva confortabil și...

– Bine, bine, bine. Am să-l deschid. Se răsuci pe călcâie, privind posomorâtă cutia în timp ce smuci de pe ea panglica veselă, roșu cu verde. Oricum nu o să conteze, bombăni ea. Nu am să mă las fermecată, nu am să mă las înduplecată. Dădu capacul la o parte. Nu am să... Oh!

Înăuntru se aflau, împachetate în hârtie subțire, nouă cutiuțe muzicale. O balerină, o patinatoare, o mondenă din secolul XIX, o frivolă de la începutul secolului XX, o tânără irlandeză, o fetișcană scoțiană, o țigancă bătând la tamburină, o doamnă într-o rochie complicată pregătită să execute un menuet și o spanioloaică aprigă.

Nouă doamne săltărețe așteptând ca ea să le pună în mișcare. Nu se putu abține să nu le scoată pe fiecare, admirând-o pe fiecare pe rând, înșirându-le pe masă. Cedând, întoarse cheițele și se dădu în spate, rânjind prostește.

O serie de valsuri și compoziții Charleston, amestecate cu huruitul rotițelor, zăngăniră și răsunară disonant, în timp ce cele nouă doamne ale ei se răsuceau și învârteau. Gwen nu își dădu seama că plângea decât când își acoperi cu mâinile obrajii umezi.

– O, povestea asta trebuie să înceteze. Cum aș putea să gândesc rațional când el îmi tot tulbură mintea? Când muzica încetini și se opri, își șterse obrajii de lacrimi. Trebuie să înceteze, spuse ea din nou, cu mai multă fermitate, și ieși hotărâtă din bucătărie.

Branson lăsă scena să i se deruleze în minte, iar de acolo o transpuse prin degete pe ecran. Greu încercatul detectiv Scully era pe punctul de a se arde urât cu scânteile de atracție sexuală care țâșneau între el și doctorul Miranda Kates. Avea să-și piardă obiectivitatea pentru o vreme, și până să se sfârșească totul avea să se trezească pe neașteptate cu inima făcută zob și cariera compromisă.

Ceea ce urma să-i facă bine, își spuse Branson. Să îl umanizeze. Scully fusese prea stăpân pe situație în cele

trei apariții ale sale de până atunci. De data aceasta urma să o pățească și încă urât. Și era pur și simplu ghinionul lui că femeia de care urma să se îndrăgostească era o ucigașă cu sânge-rece.

Avea să sufere, reflectă Branson, iar suferința să îl facă un om mai bun. Se opri din tastat și își apăsă degetele pe ochii obosiți. Oricine spusese că suferința era cea care construia caracterul ar fi trebuit scos în stradă și împușcat, decise el. Cine naiba avea nevoie de caracter, oricum? se întrebă. Ceea ce îi trebuia cu adevărat era să o aibă pe Gwendolyn.

Își jucase greșit mâna. Nu încăpea îndoială în această privință. Simțind nevoia să se miște, Branson se ridică de la masă și începu să se plimbe cu pași mari prin apartamentul de hotel în care se instalase ca acasă. Ar fi trebuit să îi spună despre implicarea bunicului ei din clipa în care se dumirise. Poate că ar fi râs pe această temă, apoi ar fi decis să o ignore.

Dar atunci nu i se păruse important sau necesar. Și nici nu i se păruse a fi o strategie bună, recunoscu el. Nu voise să își asume riscul ca ea să o ia la fugă, pe baza principiilor ei, înainte să apuce el să-i cucerească inima. Apoi se trezise implicat prea adânc și aproape uitase cum începuse întreaga poveste, din cauză că era atât de prins de ea.

În final tot sfârșise prin a o da în bară, își spuse el dezgustat. Știuse că nu era pregătită să audă că era îndrăgostit de ea. Dar, pe toți dracii, el era pregătit. Nu conta și acest lucru cât de puțin? Era cu adevărat atât de încăpățânată, atât de neclintită, încât să permită ca un singur detaliu mărunt, lipsit de importanță, precum faptul că bunicul ei le aranjase întâlnirea, să o împiedice să îl iubească la rândul ei?

Îndesându-și mâinile în buzunare, porni cu pași mari spre fereastră. Ce voia de la o astfel de femeie, oricum?

Privi orașul, sclipirea luminilor scânteind pe zăpadă și pe stradă, luciul apei întunecate în port. Bostonul era îmbrăcat în spiritul sărbătorilor, își spuse el. Prietenii și familiile se strângeau laolaltă, la adăpost de vânt și de frig.

Iar el era singur pentru că femeia pe care o dorea refuza să admită că îl dorea și ea. Ar fi trebuit să cumpere

și un al treilea bilet, își spuse el, și să îi însoțească pe părinții lui în croaziera pe care le-o făcuse cadou de Crăciun. Ar fi putut să lucreze pe vas și să se bucure de o călătorie plăcută în insulele grecești. Astfel i-ar fi oferit lui Gwendolyn timpul și distanța necesare.

Se posomorî când auzi o bătaie în ușă. Încă nu comandase cina, iar ultimul bol de cafea care îi fusese trimis în cameră nu avea încă nevoie să fie reumplut. Indiferent cine ar fi fost n-avea decât să plece naibii, își spuse el, pornind furios spre ușă. Se uită pe vizor, văzu că era Gwen și închise ochii.

Grozav, își spuse el. Perfect. Nu se mai bărbierise de două zile și era ursuz ca un urs trezit din hibernare. Doamna doctor știa al naibii de bine să-și aleagă momentele. Își lăsă o clipă de răgaz să se calmeze, își trecu degetele prin părul în dezordine și deschise ușa.

– Consultație la domiciliu? spuse el și chiar reuși să îi zâmbească.

– După cum arăți, ți-ar prinde bine. Pari extenuat. Te-am trezit? Am venit într-un moment nepotrivit?

– Nu, nu m-ai trezit. Se dădu la o parte și își înclină capul când ea ezită. Intri?

– Da, în regulă.

Făcu ochi mari când văzu dezastrul din salonul elegant. Căni, pahare, sticle erau împrăștiate peste tot. Masa cea mare era plină ochi cu hârtii, cărți, alte căni.

– I-am spus menajerei să nu mai vină câteva zile, îi spuse Branson, observând pentru prima dată cu adevărat dezordinea din jurul lui. Presupun că ar fi bine s-o chem înapoi. Am cafea, putem să spălăm o cană.

– Nu, nu am nevoie de nimic. Misiunea ei fu acum lăsată deoparte, înlocuită de îngrijorare. Arăți complet terminat.

– Nu m-a lăsat să dorm. Arătă spre laptop. Și nici de altceva nu prea mi-a lăsat timp.

– Te referi la mâncare, sport, aer proaspăt. Doctorul din ea ieși la iveală. Branson, ai să te îmbolnăvești așa. Îmi pare rău dacă romanul nu îți merge bine, dar...

– Nu merge bine. Merge fabulos. Eu doar profit de valul de inspirație.

– O, deci asta e ceea ce se întâmplă când nu ai dificultăți cu povestea.

– Dacă nu ar fi mers bine, mi-aș fi spus că trebuie neapărat să ies la plimbare, să merg să mă tund, să învăț să vorbesc japoneza. Ești sigură că nu vrei cafea? întrebă el, îndreptându-se spre bol.

– Da, sunt sigură, iar tu ar trebui să comanzi niște mâncare. Niște supă.

– O să ajung și la asta, doctore. Organismul lui era deja băgat în priză, decise el. Ce mai conta o doză brutală de cofeină în contextul larg? Și tu arăți cam obosită.

– Azi după-amiază ne-au ajuns la urgențe majoritatea victimelor din accidentul de autobuz.

– Ce accident de autobuz?

Ea clipi surprinsă spre el.

– Cel de pe podul Longfellow? Drumuri acoperite de polei, treizeci și cinci de răniți? Știrea a fost prezentată pe toate canalele, cea mai mare parte a zilei.

– Azi știrile nu au făcut parte din lumea mea mică. O studie peste buza cănii lui. Arăta ușor palidă, remarcă el, dar calmă, ca întotdeauna. Și încă nu-și dăduse jos paltonul. Ce-ar fi să iei loc? Comand să ni se aducă ceva sus.

– Nu, nu pentru mine. Nu pot sta prea mult. Mâine fac tură dublă – compensez pentru cele trei zile libere pe care mi le iau de sărbători.

– Mereu conștiincioasa doctor Blade.

Pentru că zâmbi când rosti acele cuvinte, ea se relaxă.

– Voiam să-ți mulțumesc pentru cutiuțele muzicale. Au fost fermecătoare. Și nu mă așteptam la ele. Credeam că ești furios pe mine.

– Așa credeai?

– Știu sigur că ai fost. Mă bucur că nu mai ești. Acum că situația s-a rezolvat, sper să putem discuta despre asta – după sărbători, când viața se va calma puțin.

– E de dorit să fim calmi, spuse el încet. E de dorit să fim rezonabili.

– Da. Fu năpădită de ușurare când se apropie de el și îi luă mâna. Mă întorc în douăzeci și șapte. Dacă ești liber...

– O, sunt liber. Mâine îi îmbarc pe părinții mei într-un avion cu destinația Atena.

– Familia ta pleacă din oraș?

– Și-au dorit dintotdeauna să meargă în Grecia, așa că am decis să îi trimit într-o croazieră.

– E minunat din partea ta că ai făcut asta, dar nu ar trebui să rămâi singur de Crăciun. Știi că ai fi primit cu dragă inimă în Hyannis. Bunicii mei ar fi încântați să te aibă acolo.

El o fixă cu privirea atât de mult timp încât ea își simți inima începând să îi bubuie haotic.

– Tu chiar nu ai habar, așa-i? murmură el. Ai impresia că totul a revenit cuminte într-o poziție acceptabilă.

– Nu, mă gândeam doar că din moment ce nu ești furios...

– Sunt furios.

Nu ridică tonul, nu aruncă sau sparse nimic, nu amenință să o rănească fizic. Ceea ce făcea totul cu atât mai derutant. Ea crescuse într-o familie în care fiecare pasiune și emoție fusese exprimată din toți rărunchii.

– Ție totul trebuie să îți fie explicat cu subiect și predicat, nu-i așa? Dacă aș țipa, dacă aș răsturna masa, dacă aș sparge ceva vase, atunci ai concluziona în mod logic că sunt furios. Ei bine, eu nu așa funcționez. Faptele mele și sentimentele mele nu sunt întotdeauna simple și nu sunt întotdeauna logice.

– În regulă. Era mai înspăimântată și mai stupefiată de controlul lui de gheață decât ar fi fost de o manifestare violentă. Ești încă furios, deci, în mod evident, în continuare trebuie să discutăm.

– M-ai rănit.

Afirmația lui calmă îi sfâșie inima și îi umplu ochii de lacrimi.

– O, Branson. Îmi pare atât de rău. Nu am vrut nici o clipă să o fac. Îmi doresc...

– Asta îți ajunge la suflet. Închise ochii și se răsuci pe călcâie, furios pe el însuși că o recunoscuse. Te copleșește compasiunea. Eu nu îmi doresc compasiunea ta, nici simpatia sau remușcările. Se întoarse din nou spre ea, iar violența din ochii lui se dovedi cu atât mai fascinantă

în contrast cu tonul absolut calm al vocii lui. Vreau să îmi spui că mă iubești fiindcă știu că așa este. Dacă nu aș ști-o, dacă nu aș vedea-o pe chipul tău, dacă nu aș fi simțit-o când te-am atins, ți-aș întoarce spatele. Crezi că îmi face plăcere să mă umilesc astfel?

- Nu, nu cred. Te rog, hai să stăm jos și să lămurim situația.

- Nu am spus deja totul? Sunt îndrăgostit de tine. Vreau să te căsătorești cu mine, să întemeiem o familie. Ce parte din asta nu înțelegi?

- A înțelege și a accepta nu e întotdeauna același lucru. El nu vedea că trebuia să decidă, și să decidă cu mintea limpede, ce era potrivit și înțelept, și necesar pentru amândoi? Poate că tu crezi că mă iubești și poate că eu... Clătină din cap, dându-se rapid înapoi. Am venit aici în seara asta ca să-ți spun că nu am să mă las presată, nu am să mă las împinsă de la spate.

El se mișcă rapid, o prinse strâns în brațele lui în mai puțin de o fracțiune de secundă, își coborî gura peste a ei în mai puțin de două. Replicile ei practice îi răsunară fals în minte când își simți inima pur și simplu topindu-se.

- Spune-mi ce simți acum, îi ceru el, cu gura lipită de a ei. Spune-mi ce simți acum, în clipa asta.

- Prea mult. Nu pot gândi dincolo de emoție. Te rog nu face asta.

Știa că ar fi putut să o aibă, știa că i-ar fi cedat. Și că orice i-ar fi smuls astfel l-ar fi făcut să se simtă gol pe dinăuntru. Se retrase.

- Acum ar fi bine să pleci. Nu sunt într-o dispoziție rezonabilă.

Ea dădu din cap și le impuse picioarelor ei tremurătoare să o ducă la ușă. Și acolo, cu mâna pe clanță, fu cuprinsă de rușine la gândul că nu fusese complet sinceră cu el, că îi oferise mai puțin decât ceea ce îi ceruse el.

- Sunt depășită de situație în ceea ce te privește, Branson, spuse ea încet. Simt că nu am deloc control. Nu știu cum să funcționez astfel și trebuie să decid ce înseamnă asta pentru mine. Deschise ușa, dar își impuse să se întoarcă, astfel că privirile li se întâlniră peste

spațiul încăperii. Trebuie să decid ce să fac în privința faptului că sunt îndrăgostită de tine.

Se năpusti afară. Branson deja traversase pe jumătate camera când își stăpâni impulsul de a o urma. Nu, ea nu l-ar fi ascultat acum, își spuse el, și se strădui să își calmeze pulsul ce îi gonea. S-ar fi luptat cu el cu toată înverșunarea de care era capabilă dacă ar fi încercat să profite de avantajul pe care tocmai i-l dăduse.

Făcuse suficienți pași greșiți pentru a nu mai face unul.

Își frecă încet o mână în dreptul inimii. Durerea dispăruse, acea pulsație surdă, neplăcută. Doctorul îl vindecase, își spuse el cu un zâmbet lent. Avea să fie nevoit să se miște foarte repede pentru a-și duce la bun sfârșit planurile pentru recompensa ei.

Avea de gând să își comande ceva de mâncare, o masă uriașă, un banchet. Doamne, cât era de lihnit. Avea nevoie de un duș, un ras, o plimbare lungă. Apoi trebuia să se apuce de treabă. Nu mai erau decât câteva zile până la Crăciun.

– Mă iubește, spuse el și râse.

„Crezi că acum ești depășită de situație, doctore", își spuse el. „Crede-mă, încă nu ai văzut nimic."

capitolul 20

Daniel MacGregor se posomorî teribil și pufni zgomotos.

– Ei bine, ce e în neregulă cu băiatul? vru el să știe.

– Nu e nimic în neregulă cu el. Gwen se stăpâni cu greu să nu își arunce mâinile în aer. Avusese grijă să ajungă în Hyannis devreme și îl încolțise pe bunicul ei băgăcios înainte ca restul familiei să îi poată distrage atenția. Nu asta contează.

– Dar ce anume contează, aș vrea să știu? Am să-ți spun eu ce anume contează, continuă el, împungând aerul cu un deget înainte ca ea să apuce să vorbească. Contează că ai cunoscut un bărbat de calitate, dintr-o familie bună. Un bărbat tânăr, cu o minte excelentă,

și o inimă puternică și loială. Dacă el a decis să îți cucerească inima, de ce te-ai plânge de asta?

– Dacă el a decis să-mi cucerească inima, spuse Gwen sec, e pentru că tu ne-ai aruncat unul în fața celuilalt, apelând la false pretexte.

– False pretexte. Își dădu peste cap ochii albaștri scânteietori. A vrut sau nu să se documenteze pentru romanul lui polițist?

– Da, dar...

– Iar tu ești sau nu un doctor cu o oarecare experiență în domeniul medical?

– Bunicule...

– Și dacă sunteți amândoi tineri, sănătoși, fără obligații, ce e rău în a vă face să vă întâlniți? Dacă nu-ți place de el, îl arunci înapoi.

– Dar nu e un păstrăv, rosti ea printre dinți.

– Deci îți place de el, nu-i așa, Gwennie?

Ea fu nevoită să închidă ochii, fu nevoită să se întrebe de ce crezuse, chiar și pentru o clipă, că avea să ajungă undeva cu Daniel MacGregor.

– Sentimentele mele față de Branson nu au nimic de-a face cu această conversație.

– Ba firește că au, ele sunt miezul conversației. Îi zâmbi radios. Te-a cerut în căsătorie?

– Refuz să discut despre asta.

– Deci a făcut-o. Triumfător, Daniel izbi cu pumnul în brațul fotoliului său. Știam eu că tânărul Branson Maguire e un băiat deștept, un bărbat cu gusturi bune și caracter.

– Și de asta l-ai ales pentru mine?

– Exact. Am... Se opri, șuieră printre dinți. Îl prinsese în capcană. Ascultă, Gwennie, e vorba doar că bunica ta își face griji să te știe singură în orașul acela.

– Nu sunt singură.

– Și îi e teamă că s-ar putea să cunoști tipul nepotrivit de individ. Doctorul ăla Gilbert, de exemplu.

– Numele lui e Greg, spuse ea obosită. Și e un bărbat cât se poate de decent.

– Dar nu se compară cu Bran Maguire, așa-i? Nu te ascunde după deget.

Buzele ei tresăriră într-un zâmbet, forțând-o să le strângă într-o dungă severă.

- Poate că prefer genul sobru și serios.

- Ha. Nici când vor zbura porcii n-o să ajungă vreun membru al familiei mele să prefere o potaie ordinară în locul unui câine de rasă pură. George te-ar plictisi de moarte în mai puțin de un an.

- Greg. Și n-am să te las să schimbi subiectul. Ți-ai băgat nasul în viața mea, în viața lui Branson, iar dacă îți închipui că vreunul din noi o să-ți mulțumească pentru asta...

Înjură când auzi ușa de la intrare trântindu-se, iar holul se umplu de voci.

- Asta e Rena mea. Recunoscător pentru întrerupere, Daniel se ridică greoi din fotoliu. Rena! mugi el. E aici fiica ta.

- Gwen? Încă scuturându-și zăpadă de pe părul auriu-roșcat, coafat într-o elegantă tunsoare bob, Serena MacGregor Blade se năpusti în încăpere. Ochii i se luminară, iar fața ei, mai frumoasă decât orice alt chip din câte știa Gwen, străluci de încântare. Ai ajuns mai devreme. Râzând, își deschise larg brațele. Oh, cât mi-ai lipsit!

Gwen se aruncă în brațele mamei sale, iar îmbrățișarea ei îi trădă suficient disperarea cât să o facă pe Serena să ridice o sprânceană și să îl privească pe tatăl ei cu ochi îngustați.

- Ce-ai mai făcut? îl întrebă ea pe Daniel.

- Doar purtam o conversație foarte plăcută cu nepoata mea.

Nimeni, știa el, nu reușea mai rapid decât fiica lui să îi taie macaroana când îl apuca fanfaronada și nimeni nu o făcea mai tăios. O admira pentru acest lucru și se simți profund ușurat când apăru și Justin Blade.

- Tati.

Gwen se întoarse să îl îmbrățișeze și îl ținu strâns. Justin era înalt și izbitor de chipeș, în părul lui bogat și întunecat scânteind șuvițe de argintiu, cu ochii verzi tăioși ca două pietre prețioase. Acei ochi întâlniră privirea soției lui peste capul fiicei lor, apoi, mișcându-se

la unison, cele două perechi de ochi se îndreptară spre Daniel.

– Ceea ce ne trebuie acum e ceva cald de mâncare și de băut. Calculând rapid, Daniel decise să bată în retragere. Mă ocup eu de asta. Va ajunge și restul familiei din clipă în clipă. Nu știu ce tot face mama ta, Rena, spuse el, ieșind cu pași mari. Mereu se agită, mereu își face griji.

– Nu se schimbă niciodată, comentă Justin și râse. Slavă Domnului pentru asta. Apoi ridică bărbia lui Gwen. Bună, frumoaso, îi murmură el.

Erau exact cuvintele pe care le rostise când îi fusese pusă pentru prima dată în brațe, imediat după ce venise pe lume.

– Mă bucur atât de mult să vă văd pe amândoi. Unde sunt Mac, Duncan, Mell?

– Mac vine cu avionul din Vegas. Va ajunge în câteva ore. Duncan și Mell vin cu mașina din Atlantic City. Sunt probabil cu o oră în urma noastră.

– Ce-ar fi să vă ajut să vă duceți bagajele sus?

– Este timp și pentru asta. Serena o conduse pe Gwen spre canapea și o trase în jos. Cât ești de furioasă, mai exact, pe bunicul tău, din cauza poveștii cu Branson Maguire?

Gwen expiră zgomotos când tatăl ei se așeză de cealaltă parte a ei.

– Ar fi trebuit să știu că se va afla.

– Întotdeauna se află – de data aceasta informația s-a transmis de la Julia la Shelby, iar de acolo la mine și la tatăl tău. Cât de imposibilă ți-a făcut situația?

– A făcut-o inconfortabilă, bombăni Gwen.

Justin coborî mângâietor o mână peste părul ei.

– Dacă nu ești interesată de acest Maguire, atunci asta e.

– Sunt interesată.

Mâna lui Justin se opri.

– Înțeleg. Cât de interesată?

– Justin. Râzând, Serena clătină din cap spre el. Cum e Branson? o întrebă ea pe Gwen. Povestește-ne despre el.

– E scriitor. Bănuiesc că știați asta.

– E unul bun, recunoscu Justin.

– Nu l-am mai văzut de când era bebeluș. Serena oftă, reflectând cum trecuse timpul. Am pierdut legătura cu mama lui. E păcat. Va trebui să o sun.

– A trecut pe la cazinoul din Vegas. Justin scoase un trabuc subțire și îl studie. Mac îl cunoaște vag.

– Chiar așa. Interesant cum funcționează lucrurile.

Serena îi zâmbi fiicei sale.

– Dar încă nu ne-ai spus cum e.

– E fermecător și blând. E foarte intens când e vorba de munca lui. Îi place mâncarea franțuzească și opera italiană. Are un zâmbet minunat și ochi cenușii care privesc direct în tine.

Serena își simți ochii înotându-i în lacrimi și se întinse după mâna soțului ei.

– E îndrăgostită de el.

– S-ar putea să fiu.

Gwen sări în picioare, prea agitată pentru a sta jos.

– De unde să știu? Nu m-am mai simțit niciodată așa. Cum pot fi sigură? El vrea să mă ia de soție. Insistă pe asta ca și cum ar fi o certitudine, ceva ce inevitabil se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, așa că de ce nu mai devreme? Iar bunicul a pus la cale întreaga treabă.

Hotărând că avea să se ocupe mai târziu de emoțiile contradictorii ce se învolburau în el, Justin ridică mâna Serenei la buzele lui.

– A făcut-o și altă dată, cu rezultate excelente.

– Deci ar trebui pur și simplu să îi fac jocul?

– Firește că nu. Justin se ridică, își puse mâinile pe umerii lui Gwen. Ai propriul tău cap, propria inimă. Le vei urma pe acestea.

– Cele două îmi spun lucruri diferite. Și totul se întâmplă atât de rapid. În basme e excelent când cineva îți dă lumea peste cap, dar în realitate e înspăimântător. Cum pot să mă căsătoresc cu el? întrebă ea, întorcându-se spre mama ei. De unde să știu că voi fi bună la asta? Că voi reuși să fac față tuturor solicitărilor și responsabilităților? Cariera mea, un soț, copii. De unde știu

că mă pot descurca la fel de bine cu toate astea cum te-ai descurcat tu, cum s-a descurcat bunica?

– Nu știi. Decizi dacă ești dispusă să faci eforturi pentru asta zi după zi, pentru tot restul vieții tale. Scumpo, tu ți-ai îndeplinit toate scopurile pe care ți le-ai propus vreodată. Poate că asta e o problemă pentru tine acum. Serena bătu cu palma perna de lângă ea. Ai fost dintotdeauna un copil atât de serios. Nu lipsit de umor și de simțul ridicolului, dar întotdeauna responsabil și foarte orientat spre scopuri anume.

– L-am rănit, murmură Gwen. Și mi-e teamă că dacă nu sunt atentă dacă nu sunt prudentă, am să sfârșesc prin a-l răni din nou.

– Căsătorindu-te cu el.

– Da, și dând-o în bară apoi.

– Atunci ar trebui să-ți lași răgaz atât cât simți că ai nevoie. Dar dă-mi voie să-ți prezint un caz ipotetic – în termeni medicali. Tu ai o minte limpede, de medic. Dacă ai avea o pacientă, o pacientă puternică și sănătoasă, iar acesteia i s-ar da de ales între două variante. În prima dintre ele ar putea să-și continue viața exact ca până acum. Ar fi satisfăcută, apreciată, chiar fericită. Nu ar trebui să se schimbe nimic în viața ei. Cea de-a doua opțiune ar presupune un oarecare risc, o reajustare a stilului ei de viață. Dacă ar alege această opțiune și și-ar asuma acest risc, ar avea de câștigat foarte mult. Nu o viață mai lungă, ci una mai bogată. Nu un trup mai sănătos, ci o inimă mai plină. Ce pronostic i-ai dori?

– Ești foarte înțeleaptă, murmură Gwen.

– Toți cei din familia MacGregor sunt foarte înțelepți. Serena se aplecă să o sărute. Nu pot să-ți spun ce decizie să iei. Trebuie să te hotărăști singură. Și nu am să-ți spun nici dacă să asculți glasul minții sau cel al inimii. Într-un final, dacă e scris să fie așa, le vei urma pe amândouă.

– Ai dreptate, ai absolută dreptate. Trebuie să decid. Și voi decide. Se ridică din nou. Vă iubesc pe amândoi. Am de gând să ies la o plimbare, să apuc să reflectez puțin înainte să se năpustească puhoiul și să nu mai am liniște nici să-mi aud gândurile.

Justin aşteptă până rămaseră singuri, apoi se apropie de soţia lui. Luându-i mâinile într-ale lui, o trase în picioare.

- Am două lucruri de făcut.

- Şi care ar fi acestea?

- Trebuie să îi strecor lui Daniel trabucurile din valiza mea, pentru a-i mulţumi pentru fiica lui, care e cea mai incredibilă femeie din câte am cunoscut vreodată. Apoi - coborî capul pentru a-şi atinge uşor buzele de ale ei - trebuie să o duc sus pe fiica lui, soţia mea şi mama copiilor mei, şi să fac dragoste cu ea.

Serena îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

- Ce-ar fi ca fiica lui, soţia ta şi mama copiilor tăi să urce singură şi să te aştepte?

Justin o sărută din nou, zăbovind.

- Ce-ar fi?

Gwen dormi prea puţin. Se făcuse aproape ora trei noaptea până să pornească toţi împleticiţi spre paturile lor. Ea stătuse întinsă, cu ochii în tavan, dorindu-şi să i se reveleze răspunsul corect. Dar nu reuşise decât să vadă chipul lui Branson.

Şi să tânjească după el.

Chiar înainte de ivirea zorilor, aţipi, dar chiar şi acel somn superficial fu sfâşiat de vise. Îl văzu pe coridorul spitalului, cu privirea aţintită în ochii ei în timp ce îi spunea cine era şi ce dorea. Acum zâmbind, oferindu-i acel rânjet scurt şi fermecător, în timp ce o însoţea la cumpărături în centrul oraşului. Ţinând-o în braţe când plângea moartea unui pacient. Sărutând-o până îi tăia respiraţia în faţa uşii ei de la intrare. Purtând-o în braţe până la un pat presărat cu petale.

Şi expresia aceea întunecată şi disperată din ochii lui când îi spusese că o iubea. Apoi visul deveni mai puţin amintire şi mai mult dorinţă. Se văzu zâmbindu-i la rândul ei, întinzându-i mâinile. Acceptând, oferind, îmbrăţişând.

Auzi muzică de cimpoi în timp ce el o luă pe sus, urcând-o în şaua unui armăsar de un alb scânteietor. Se simţea nu neputincioasă, ci puternică. Râsul ei se împleti

cu al lui când se îndepărtară în galop asurzitor, înconjurați de sunetele înalte și vioaie ale cimpoaielor. Se foi, oftând înduioșată de vis, de romantism, de cât era de perfect. Și îi murmură numele când se trezi.

Cimpoaiele continuară să cânte.

Se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi. Cimpoaie, își spuse ea confuză. Și bătaia constantă a tobelor însoțindu-le. Căscă, râse și își coborî picioarele din pat. Bunicul, își spuse ea, a pregătit ceva special pentru dimineața de Crăciun. Pentru devreme în dimineața de Crăciun, observă ea, aruncând o privire către ceas.

Era de-abia ora opt. Tocmai își căuta stângace halatul când ușa i se deschise violent. Julia avea părul teribil de ciufulit, picioarele goale și ochii mari.

– Uită-te pe fereastră. Nu o să-ți vină să crezi până nu o să vezi.

– Aud, spuse Gwen, remarcând vocile ce răsunau pe hol. Uși se deschideau și se închideau, picioare tropăiau. Se pare că și restul lumii aude. Ce-a mai făcut bunicul?

– Nu bunicul. Luând problema în mâinile ei, Julia o prinse pe Gwen de braț și o trase la geam. E Bran.

Năucită, Gwen se holbă pe fereastră. Acolo, pe panta largă a peluzei, se aflau zece bărbați solizi în fuste scoțiene, țopăind într-o horă scoțiană.

– Zece domni zbânțuitori, reuși ea să spună.

– Lorzi, o corectă Julia, rânjind ca o idioată. Mai mult, ai și unsprezece cimpoieri cântând și doisprezece toboșari bătând. Aș zice că asta face pachetul complet, scumpo. Adevărata ta iubire a reușit să nu lase nimic deoparte.

– A... Se holbă la Branson. Acesta stătea în mijlocul hărmălaiei, cu părul fluturându-i în vânt. A făcut toate astea pentru mine.

– E nebun, declară Julia. E îndrăgostit. E fantastic.

– Da. Da. Râzând, Gwen își apăsă o mână pe gură. Adevărata iubire, își spuse ea, adevărata ei iubire nu avea nici urmă de minte. Și nu era minunat? Chiar e toate astea. Mă iubește. Chiar mă iubește. Nu este o greșeală, nu e prea repede, nu e o pasiune trecătoare. E perfect. El e perfect.

– Atunci ce cauți aici când el e acolo?

– Mă duc. Își trase o pereche de cizme și, cu halatul fâlfâindu-i în urmă, porni în goană spre scări.

Familia ei deja coborâse înaintea ei, înfofolită în paltoane sau cizme sau revărsându-se pur și simplu pe ușă doar în halate. Îi văzu pe bunicii ei lângă ușă, cu Anna încheind calmă nasturii paltonului lui Daniel.

– Nu am nevoie de el.

– Ba ai, bate un vânt rece. Nu te las să răcești. Cimpoierii nu pleacă nicăieri.

– Și sunt niște cimpoieri excelenți. O văzu pe Gwen coborând în fugă scările și îndreptă spre ea un rânjet plin de sine. Ei, bun băiat, nu?

– Da. Îi prinse în mâini fața acoperită cu barbă și îl sărută, prelung și apăsat. Dar o să mai treacă măcar o săptămână până să îți mulțumesc. Spunând acestea se năpusti afară, în frig, și își croi drum prin familia ei până putu să vadă limpede. Faceți liniște, le ceru ea. Nu aud.

Dar era ca și cum ar fi vorbit cu pereții, căci nu obținu nimic de la ei. Apoi nu mai contă, îi lăsă să vorbească, să strige și să râdă. Nu îi mai auzi. Auzi doar cimpoaiele și tobele când Branson începu să traverseze peluza înzăpezită, îndreptându-se spre ea. Nu observă când familia ei chiar se cufundă în tăcere. Nu observă că lacrimile îi scânteiau înghețate pe obraji. Nu văzu decât chipul lui Branson, iar în ochi i se reflecta toată inima sa.

– Crăciun fericit, Gwendolyn.

– Branson...

– Te iubesc, spuse el, ridicând o mână pentru a-i șterge o lacrimă de pe gene. Ești tot ce îmi doresc. Îți admir forța, sinceritatea, compasiunea și logica. Am nevoie de tine în viața mea. Îți promit aici, de față cu oamenii care contează cel mai mult pentru tine, că nu am să te dezamăgesc niciodată.

– Bun băiat! tună Daniel, cu vocea înlăcrimată. V-am spus eu, pe Dumnezeu, bun băiat!

Când Branson zâmbi, Gwen o simți pe mama ei prinzând-o de mână și strângând-o. În semn de susținere, de aprobare, cu iubire. Apoi Serena îi dădu drumul.

– Nu sunt toate cele doisprezece zile ale Crăciunului, îi spuse Branson. Dar e un început. Mă vrei, Gwendolyn?

Inima ei dădu pe dinafară de fericire când veni în față, se opri între el și familia ei și îi luă mâinile.

– Ți-am spus că nu mă voi lăsa presată, nu mă voi lăsa împinsă de la spate.

– O, fii mai îngăduitoare cu el, Gwen.

Ignorând ordinul surorii ei mai mici, Gwen rămase cu privirea ațintită în ochii lui Branson.

– Și nu mă voi lăsa. Dar nu pot să mă opun unei asemenea iubiri, nici nu pot să nu te iubesc la rândul meu. Așa că îți voi răspunde în fața oamenilor care contează cel mai mult pentru mine. Da, te vreau, Branson, așa cum și tu mă vrei pe mine.

– Ei bine, sărută fata, ceru Daniel.

Branson aruncă o privire peste capul lui Gwen, întâlni ochii aprig de scânteietori ai lui Daniel.

– Cred că de aici încolo mă descurc, spuse el.

Și sărută fata.

Din *Memoriile private ale lui*
Daniel Duncan MacGregor

Sunt încântat să spun că alegerea mea în privința tânărului Branson s-a dovedit chiar mai fericită decât anticipasem. E un irlandez deștept. Suntem mândri că face parte din familie. I-am privit chipul când Gwen a făcut primii pași spre altarul unde o aștepta, în rochia ei de prințesă din basme și cu voalul de familie. Am văzut în ochii lui iubire pentru o viață și chiar mai mult.

Eu și Anna, cu mâinile împreunate, i-am privit făcându-și jurămintele. Viața e un cerc, iar iubirea îl poleiește. În biserica aceea, cu lumina revărsându-se în curcubeie prin ferestrele cu vitralii, Gwen a mea și Branson al ei și-au început propriul cerc în interiorul

tuturor cercurilor sculptate de toate generațiile de dinainte.

Nu îmi asum nici un merit pentru asta – căci a o face mi-ar atrage tot felul de belele. Doar am să mă bucur că s-a întâmplat.

Și iată că e din nou primăvară. Gwen a noastră își începe această nouă viață. Laura noastră e rotundă și sănătoasă, purtând un prunc în pântec. Julia, pe de altă parte, are grijă să robotească de dimineața până seara, ca o albinuță. E o fată deșteaptă tare, pe cuvânt – seamănă cu bunicul ei.

Ea e comoara mea și puteți fi siguri că mi-am pregătit strategia în ceea ce-o privește chiar în timp ce mă ocupam de verișoarele ei. Va fi o adevărată provocare pentru mine, dar ha! Nimeni nu face față unei provocări mai bine decât Daniel Duncan MacGregor. Intenționez să cer puțin ajutor pentru această schemă. Stau cu ochii pe băiatul ăsta de câțiva ani deja – și la fel și Julia, deși nici toate torturile din iad nu ar face-o să recunoască. Încăpățânată fată, draga de ea.

Ei doi se potrivesc perfect. Sunt amândoi firi aprige; mârâie și se răstesc unul la celălalt de fiecare dată când li se oferă ocazia. Vor face copilași puternici pentru mine – pentru Anna, adică. Biata de ea tânjește după copilași.

Anna deja a pus deoparte voalul de mireasă al familiei MacGregor. Nu am vrut să îi spun că va trebui să-l scoată din nou înainte să treacă un an. Vă dau cuvântul meu în privința asta.

Partea a treia

Julia

capitolul 21

Nu încăpea nici urmă de îndoială în mintea Juliei – pe de altă parte, rareori era cazul. Peretele trebuia să dispară. Trecu din salonul minuscul în minuscula bibliotecă vecină cu acesta. În mod cert. Și odată ce dispărea peretele, avea să obțină o încăpere generoasă și aerisită, în loc de două înghesuite. Dădu ferm din cap și își continuă turul, ochii ei observând și evaluând.

Toate ferestrele trebuiau înlocuite cu termopane, iar chenarele și profilele decorative trebuiau curățate până se ajungea la lemnul original de nuc. Oricine le vopsise în albastru ar fi trebuit să fie spânzurat.

Rosti toate aceste lucruri în minireportofonul pe care îl purta cu ea. Întotdeauna așa își înregistra notițele, iar comentariile ei erau invariabil succinte. Julia MacGregor nu doar că avea sentimente puternice, ci și credea cu tărie în exprimarea lor.

Deja finalizase și etichetase două înregistrări pentru casa de pe Beacon Hill – casa pe care hotărâse că urma să o transforme în căminul ei. Avea să o facă să reflecte exclusiv stilul ei. Fiecare detaliu, inclusiv culoarea tencuielii subțiri din baia de la parter, urma să fie decis și supervizat de ea.

Contractorii și subcontractorii aveau să fie ori fermecați, ori intimidați – și era capabilă de ambele – pentru a-i oferi exact ceea ce își dorea. Nu se mulțumise niciodată cu nimic mai puțin.

Julia nu s-ar fi considerat niciodată răsfățată. Muncea din greu pentru ceea ce își dorea. Plănuia, executa. Și era capabilă, dacă se dovedea necesar, să pună tapet, să taie chenare și să tencuiască ferestre. Dar prefera să angajeze experți și profesioniști și să îi plătească bine.

În trecut se mai întâmplase să accepte sfaturi, în special când erau în armonie cu propria ei părere. Iar un proiect odată demarat nu era niciodată lăsat neterminat.

Învățase de la părinții ei de ce era importat să planifici, să muncești și să duci la bun sfârșit ceea ce făceai. Alan MacGregor executase două mandate ca președinte, având-o alături pe Shelby Campbell MacGregor, care fusese o Primă Doamnă ce făcuse mult mai mult decât să găzduiască petreceri și să întâmpine demnitari.

Femeile din clanul MacGregor nu erau și nu fuseseră niciodată reflexii ale soților lor. O femeie MacGregor era o femeie cu valoare proprie. Și la fel era și Julia.

Urcă scările ce se curbau ușor, o femeie cu tenul ca petalele de trandafir și păr ondulat, de culoarea focului. Ochii îi erau cafenii de ciocolată, atent concentrați în momentul acela pentru a surprinde și cel mai mărunt detaliu sau defect care ar fi putut să-i scape anterior. Gura îi era mare și adesea mobilă, mâinile înguste și rareori nemișcate. Trupul ei cu rotunjimi plăcute era alimentat de o energie internă care nu părea să se epuizeze niciodată.

Doar cineva topit după ea ar fi numit-o frumoasă, dar chiar și detractorii ei – iar o femeie puternică și care frecvent dădea glas unor opinii ferme avea și detractori – îi recunoșteau farmecul unic. Unul dintre bărbații cu care ieșise o numise „regina amazoană". Și deși la vremea respectivă apelativul nu fusese gândit drept compliment, termenul i se potrivea. Era solidă, perfect independentă și sexy. Și era necruțătoare.

Bătând cu un deget pe vârful ușor ascuțit al bărbiei, studie dormitorul pe care îl folosise în ultima lună. Încântătorul șemineu Adam trebuia deblocat. Faptul că fusese blocat era o altă bulină neagră împotriva foștilor proprietari, după părerea Juliei.

Se putea imagina cuibărită în minunatul pat tip sanie din lemn de tec pe care îl ținea într-un depozit, cu o grămadă de perne în jurul ei, un ibric cu ceai de iasomie, o carte bună. Și focul pârâind vesel în șemineu. Era de-abia sfârșit de august, iar vara încă ținea întregul Boston într-o încleștare înăbușitoare, dar imaginea i se derulă oricum

în minte. Și, decise ea, avea să se transforme în realitate până la Ziua Recunoștinței. Casa în sine urma să fie făcută lună până la Crăciun și avea să o inaugureze cu o uriașă și scânteietoare petrecere de Anul Nou.

Marcând un nou început, își spuse Julia, și rânji. Ca la un semnal, se auzi soneria de la intrare. Domnul Murdoch, își spuse ea, și exact la ţanc. Folosea compania lui drept principal contractor timp de aproape șase ani. Casa aceasta nu era prima proprietate cumpărată de Julia, nici prima pe care o renova, nici prima în care locuia. Imobiliarele erau pasiunea ei. Iar abilitatea ei de a obține tranzacții favorabile era un talent înnăscut, moștenit din familie.

Bunicul ei progresase de la sărac la milionar bazându-se pe calitățile unei minți viclene, o privire ageră și spirit de cartofor. Dintre toți copiii și nepoții lui, Julia era cea care îi urma cel mai îndeaproape exemplul.

Coborî în grabă scările, nerăbdătoare să înceapă să discute despre planuri și să se târguiască în privința comisioanelor cu îndemânaticul scoțian. Daniel MacGregor însuși i-l recomandase pe Michael Murdoch și compania acestuia cu ani în urmă, iar Julia îl binecuvânta pentru acest lucru. Găsise un spirit îngemănat în acei ochi albaștri jucăuși și în mâinile capabile și muncitoare.

Așa că zâmbi când deschise ușa. Și se posomorî o clipă mai târziu. În prag nu se afla Michael Murdoch, ci fiul lui. Julia îl considera pe Cullum Murdoch singurul ghimpe în coastă care îi stingherea relația excelentă cu firma contractoare.

– Unde e tatăl tău? vru ea să știe.

– Nu se simte bine. Cullum nu își irosea zâmbetele pe femeile care îl iritau. Așa că ochii lui verzi și reci și gura lui senzuală, frumos sculptată, rămaseră serioase. Mă ocup eu de trecerea în revistă.

– E bolnav? Reacția de îngrijorare fu imediată și sinceră și o făcu să-l prindă pe Cullum de mână. Ce-a pățit? A fost la doctor?

– Nu e nimic grav, o răceală de sfârșit de vară. Dar se înmuie puțin. Expresia ei era una de îngrijorare, iar

afecțiunea față de tatăl lui era una palpabilă. Trebuie doar să stea în pat și să nu facă efort câteva zile.

- Oh.

Rămaseră nemișcați, de o parte și de cealaltă a pragului, scăldați în soarele dimineții. Îi dădu drumul la mână și calculă. Nu îi plăcea Cullum, nici ideea de a lucra cu el, dar n-ar fi vrut nici să amâne proiectul.

El îi citi gândurile și ridică sprâncenele întunecate deasupra ochilor verzi amuzați.

- Eu pot să îndur situația, dacă poți și tu, MacGregor.

Încruntându-se, Julia îl studie. Bărbații care erau chipeși ca niște diavoli rareori o iritau. Iar Cullum, cu fața lui sculptată, cu oase ascuțite, se încadra fără îndoială în această descriere. La farmecul lui se adăuga și coama ca de leu de păr castaniu scânteind în bronz spre capete, rânjetul facil, ușor strâmb - nu că i l-ar fi adresat vreodată ei - și trupul lung și zvelt care arăta atât de bine în blugi.

Și totuși o irita, încontinuu. Personalitățile lor intrau în conflict și se ciocneau ca două săbii ascuțite pe un câmp de luptă. Enervant sau nu, reflectă ea, era bun în ceea ce făcea. Și era vorba doar de o trecere în revistă.

- În regulă, Murdoch, să-i dăm bătaie, atunci.

Acesta păși pe pătratele late de gresie cu vinișoare trandafirii din foaier, aruncă o privire cuprinzătoare peste scări, studie atent tencuiala decorativă complicată de pe tavanul cu boltă.

- Cum e fundația?

- Solidă ca o stâncă.

- Am s-o verific.

Poftim, își spuse ea, scrâșnind din dinți. Exact aici era problema. Individul îi punea constant la îndoială judecata, îi combătea opiniile, îi lua în râs gusturile. Inspiră adânc.

- Am luat notițe.

- Faimoasele casete MacGregor.

Sarcasmul îi picură din voce când le luă și le îndesă în buzunarul din spate al blugilor lui.

- E mai eficient decât să mâzgălești notițe pe hârtie, iar planurile și schițele mele nu pot fi interpretate greșit.

- Da, tu dictezi totul.
- E casa mea, se răsti ea.

El îi aruncă o privire seacă.

- Cine-a zis că n-ar fi?

Trecu pe lângă ea și, ajungând în micul salon din față, își spuse instant că oricine pictase profilele decorative ar fi trebuit bătut fără cruțare.

- Confortabil.
- Îngrămădit, îl corectă ea. Vreau ca peretele din dreapta să fie dărâmat. Încăperea de dincolo de el e la fel de îngrămădită, ceea ce înseamnă două spații irosite, după părerea mea.

Era o manevră bună, dar era atât de evident că Julia o considera astfel, că nu simțea nevoia să-i fie confirmată – și simți o dorință irezistibilă de a o provoca.

- Casele vechi, tradiționale, cum e aceasta, nu prea apreciază modificările structurale.
- Peretele va fi dărâmat.

Pășind agale pe picioarele lungi, Cullum se apropie de perete și îl studie de sus până în jos.

- Probabil o să-ți strice minunăția de podea din scânduri de pin de lățimi variabile.
- Atunci va trebui s-o repari. Traversă camera încă goală, pașii ei stârnind un ecou gol. Vreau ca profilele decorative să fie curățate până se ajunge la lemnul original și mai sunt câteva detalii minore ce țin de tencuiala decorativă pe care le poți vedea și singur. Zidăria șemineului trebuie zugrăvită din nou, dar polița e într-o stare excelentă. Iar aici...

Ieși și trecu în încăperea următoare, așteptând să o urmeze și el.

- Ușa verandei e prea mică. Vreau ca deschiderea să fie mărită și să se amenajeze un atriu. Lemn de nuc, cristale fațetate, feronerie din alamă.

El văzu rezultatele în minte, îi plăcură, dar ridică din umeri.

- Asta va presupune să tăiem în zidul de cărămidă.
- Sunt conștientă de asta, Murdoch.
- O să te coste. Tonul batjocoritor se reflectă doar în ochii lui. Vom discuta devizul după ce îl pui la punct.

Dar pentru a continua, firește, toți pereții vor trebui zugrăviți din nou sau îmbrăcați din nou în tapet, iar șemineul acesta...

Julia își înclină capul, măsurând linia și distanța de la șemineul din camera următoare.

– Voi dori ca polița asta să fie înlocuită cu una la fel ca a celuilalt șemineu. Iar coșul de fum de aici a fost blocat. Trebuie să fie redeschis. Iar ferestrele vor fi toate înlocuite cu geam termopan, firește.

– Firește.

Ignorând rânjetul lui, Julia trecu pe lângă el și continuă. Dacă în locul lui ar fi fost tatăl lui, i-ar fi cerut păreri, ar fi discutat strategii. Deja ar fi râs de ceva sau ar fi fost în patru labe, examinând profilele decorative de pe podea.

Nu avea să facă nimic de genul acesta cu fiul lui.

Vocea ei era la fel de înțepată ca spatele ei, își spuse Cullum. Și și-ar fi dorit pe tot ce avea mai sfânt să nu miroasă atât de plăcut. Îi distrăgea atenția, acel parfum de zeiță războinică, asaltându-l de fiecare dată când ajungea la un metru de ea.

Se străduia din răsputeri să păstreze distanța. O considera o femeie înfumurată, rece, tiranică și arogantă. Nicidecum genul lui. Faptul că ocazional se întreba ce gust ar fi avut nu era, după părerea lui, decât un reflex și nimic mai mult.

Parcurseră tot parterul, încăpere după încăpere.

Era o casă grozavă, reflectă el, însă, la drept vorbind, din câte știa el, Julia MacGregor nu cumpărase niciodată una care să nu fie. Avea ochiul format pentru clădiri, era ceva ce respecta la ea. Și putea respecta și faptul că, indiferent ce ar fi cumpărat, făcea o treabă grozavă pe partea de amenajare.

Dar nu tăcea naibii nici o clipă, decise el, și se purta cu el ca și cum ar fi fost retardat mental, explicându-i și schițându-i fiecare aspect și modificare. Schimbat gresia în sala de baie. Da, da. Înlocuit bateria la chiuveta cu picior. Credea că el nu observa că actualul robinet era ruginit și demodat? Avea și el ochi, nu?

Petrecură aproape o oră în bucătărie. Julia își dorea o reamenajare completă a acesteia, construind toată încăperea în jurul a două puncte – vechiul cămin de cărămidă pe care voia să îl repună în funcțiune și masivul dulap din lemn de castan care acoperea tot peretele.

Cullum fu încântat să îi demonteze câteva idei ca fiind imposibil de pus în practică și chiar și mai încântat să înlocuiască planurile ei cu ale lui.

– Ai spațiu suficient. Se opri în mijlocul bucătăriei, pe podeaua acoperită cu linoleum lucios. De ce vrei să îl irosești?

– Asta nu...

– E pur și simplu o prostie să pui atâta distanță între aragaz și frigider. Scopul e să creezi linii fluide, o traiectorie de trafic. Estetică și confort. E destul de evident că nu gătești.

Ea își înclină capul.

– Și în lumea ta mică, femeile pregătesc cine fierbinți seară după seară, pentru bărbații lor osteniți.

– În lumea mea mică oamenii care gătesc mănâncă mai bine. Poți să-ți lași chiuveta aici sub ferestrele duble. Blatul de bucătărie vine pe aici. Îl curbezi, îi dai un aspect fluid agreabil. Gesturile îi erau vioaie și fără înfloriturі, gesturile unui om obișnuit să dețină controlul – și să fie ascultat. Mașina de spălat aici, aragazul acolo, frigiderul acolo. Lasă cămara sub scările din spate. Descotorosește-te de ușa urâtă a cămării. Acum, dacă aș fi în locul tău...

– Nu ești.

– Aș instala încă un blat de bucătărie aici. Ar funcționa ca bar de servit și conversație. Ar compartimenta spațiul, l-ar folosi eficient. Apoi poți să iei terasa de vară și să o încorporezi în încăpere. Te descotorosești de perete.

Ea arcui o sprânceană.

– Credeam că locuințelor vechi, tradiționale, nu le plac schimbările structurale.

Bună replică, își spuse el, dar ridică din umeri.

– E deja prea târziu pentru asta. Dacă tot îți bați capul cum să dărâmi unul, poți dărâma doi. Renunți

la uşile de plasă, montezi ferestre, apoi foloseşti acea parte din spaţiul în L pentru a amenaja o zonă tip cameră de zi. Aş putea să întind o bancă pe sub ferestre.

O, totul se contura superb în mintea ei.

– Am văzut o fabuloasă strană veche săptămâna trecută.

– Chiar mai bine. Terasa, aşa cum e amenajată acum, nu ai s-o foloseşti niciodată la nimic altceva, va fi un spaţiu inutil. Cu soluţia asta ai aduce grădinile înăuntru – nu că nu ar avea nevoie de îngrijire – şi ai adăuga o sursă grozavă de lumină.

Îşi dorea să o facă, fără îndoială.

– Ei bine, am să mă gândesc.

– Bun, şi va trebui să îndepărtezi linoleumul.

– E nou-nouţ.

– Cel mai probabil acoperă tot suprafeţe întinse de parchet de pin.

– Nu e nimeni atât de tâmpit.

Cullum scoase un briceag, deschise lama. Ochii lui verzi sclipiră a sfidare.

– Punem pariu?

Julia ezită, pe de-o parte dorindu-şi ca el să aibă dreptate, pe de alta detestând să afle că se înşelase ea.

– În regulă, desprinde-l dintr-un colţ. Dar dacă te-ai înşelat, îţi scazi cinci la sută din deviz.

– Dacă am dreptate, atunci amenajezi bucătăria cum am zis eu.

Ea dădu din cap.

– De acord.

Cullum se duse la colţul cel mai apropiat de uşa din spate şi se lăsă în genunchi. Îi luă mai puţin de două minute.

– Ai să fii foarte fericită.

– Doar substrat, ei? Plină de sine, se apropie, coborî privirea. Oh. Se aplecă în patru labe, încântată să vadă scândurile de pin. Ce idioţi! Mai dă jos o bucată.

– Cel mai probabil parchetul e zgâriat, ciobit şi pătat. Îndepărtă încă o bucată de linoleum. Aşa că au optat pentru soluţia facilă şi l-au acoperit.

Era ca şi cum ar fi găsit o comoară îngropată. Julia fu nevoită să se abţină să nu smulgă linoleumul cu mâinile

goale. Erau șold la șold acum, umăr la umăr. Noianul ei de păr cârlionțat îl atingea ușor pe obraz. Parfumul părului ei îl atrase și, fără voia lui, se trezi întorcând capul și inhalându-l. Ea simți tresărirea, reacția rapidă la gestul lui, în adâncul stomacului. Se îndreptă atât de iute încât aproape îi trase un cap în nas.

- Ce faci?

- Nimic.

Ce naiba îl apucase? fu tot ce se putu întreba el. Era complet nebun?

- Mă adulmecai.

- Vino-ți în fire. Respiram. E o chestie pe care o fac de regulă ca să mă ajute să-mi duc ziua la bun sfârșit.

Faptul că pulsul i se zbătea violent o înfurie. Gura îi era uscată, pielea încinsă.

- Ei bine, n-o mai face în preajma mea, se răsti ea și se ridică rapid în picioare. Hai să facem o trecere în revistă și a etajului și să terminăm odată.

- În regulă. Închise lama și îndesă briceagul înapoi în buzunar, fiindcă era tentat să și-l înfigă în propria inimă, drept pedeapsă pentru scăparea de moment. Și nu-ți face griji, MacGregor. Voi avea grijă să îmi țin respirația.

- O idioțenie, murmură și ea în barbă, ieșind cu pași mari din încăpere.

Dar nu era sigură la care din ei se referea.

Daniel MacGregor se imagină pufăind dintr-un trabuc. Se lăsă pe spate în uriașul scaun de piele din uriașul lui birou din uriașa lui casă și suflă rotocoale imaginare de fum spre tavan în timp ce îl asculta la telefon pe bunul lui prieten Michael Murdoch.

- Deci băiatul a mușcat momeala.

- Așa e, da, îi spuse Michael. Am tușit puțin și m-am ținut de nas când l-am sunat. Michael îi demonstră, făcându-și vocea înfundată și gâfâită. „Va trebui să te ocupi tu de Julia azi", i-am spus. „Eu mă simt rău." Nu a fost încântat, continuă Michael, cu vocea limpede precum clopotele unei biserici într-o zi de duminică. Dar e un băiat bun și se mândrește cu firma noastră.

– E un băiat excelent, Cullum al tău.

Daniel rânji spre tavan și își mută telefonul la cealaltă ureche. Îl cunoștea pe Michael Murdoch de cincisprezece ani, îl respecta ca profesionist, îl plăcea ca om. Jelise alături de el când Michael își pierduse soția, cu zece ani în urmă. Și cam tot de atunci începuse să comploteze cu el.

– Deci, e un proiect de amploare, continuă Daniel. Va dura câteva luni, aproximativ, și îi va forța să se tot întâlnească.

– Eu voi fi bolnav o săptămână sau două – numai bine o să apuc să mai citesc câte ceva. Apoi o să mă simt nu tocmai în apele mele încă o săptămână sau două. Până atunci Cullum va fi deja adânc implicat în proiect. Voi putea să-l conving să îl ducă până la capăt. Oricum, până atunci va ajunge să și-l dorească singur.

– Nu înțeleg în ruptul capului de ce băiatul nu și-a încercat încă norocul cu fata mea. Se cunosc de ani buni. Doi tineri puternici, sănătoși, atrăgători. Clătină din cap cu tristețe, mângâindu-și barba albă. Îți spun, Michael, copiii din ziua de azi trebuie duși de mânuță, altfel nu realizează nimic important.

– Există o scânteie între ei, Daniel. Tu și cu mine nu facem decât să o întețim puțin. E timpul și pentru Cullum al meu să se așeze la casa lui și să își găsească fericirea.

– De acord. Pentru a-și întări cuvintele, Daniel izbi cu pumnul în masă. Și Julia trebuie să facă același lucru. Păi fata are douăzeci și cinci de ani. Ce mai așteaptă? Apoi zâmbi și se lăsă din nou pe spate. Împreună o să ne facă niște copilași superbi, Michael.

capitolul 22

Neștiind, din fericire, că alții se ocupau să îi aranjeze viața, Julia era așezată în mijlocul patului ei, studiind atentă cataloage de eșantioane. Tapet, vopsea, gresie. Avea munți întregi de cataloage cu balamale, clanțe,

baterii de baie și de bucătărie. Își notă diverse posibilități și își înregistră alegerile finale.

Fusese nevoie de două săptămâni de întâlniri, de negocieri și de certuri furibunde ca ea și Cullum să finalizeze lucrările proiectate, termenele de predare și costurile estimate. Neavând încotro, îl acceptase drept contractor principal pentru acest proiect. Când trecuse pe la biroul companiei Murdoch și văzuse cât de obosit și dărâmat era Michael Murdoch, își înăbușise orice proteste. Până nu își recăpăta forțele, avea să facă exclusiv muncă de birou. Nu voia să fie ea cea care să îl facă să se simtă obligat să se târască pe șantier pentru a supraveghea lucrările.

Se foi, mutându-și picioarele din stânga în dreapta pentru confort. Dimineața fusese petrecută finalizând procedurile de transfer pentru o proprietate pe care o vânduse. Încă nu se schimbase din fusta scurtă, albastru de vară, și sacoul pe care le purtase la întâlnire.

Cu un aer absent, bătu cu degetul într-o mostră de tapet floral. Avea o slăbiciune pentru pietrele colorate, iar pe mână îi scânteiau trei astfel de pietre. Altele îi sclipeau de la urechi și de la încheietură.

Pentru că își scosese agrafele din clipa în care intrase în încăpere, părul i se revărsa haotic peste umeri. Cânta ceva în surdină, savurând zgomotul de fond făcut de ferăstraie și ciocane ce ajungea până la ea de la parter.

Bărbați la muncă, își spuse ea. O muzică grozavă. Cullum nu putu decât să fie recunoscător că Julia nu ridică privirea când apăru el în prag. Altfel l-ar fi văzut scoțând limba de-un cot când dădu ochii cu ea.

Dumnezeule, femeia avea picioare grozave, metri întregi de picioare, iar fustița minusculă nu acoperea prea mult din ele. Nu arăta câtuși de puțin ca o femeie de afaceri. Mai degrabă ca o zeiță păgână. Aproape că putea face un bărbat să uite că avea o limbă ascuțită și un temperament veninos.

Când își frecă leneș o mână pe partea de sus a coapsei, Cullum ridică ochii în tavan, implorând îndurare. Fu nevoit să inspire adânc și lent, de două ori, pentru a-și veni în fire.

- Ai un minut, MacGregor?

- Hmm.

Trandafirii sălbatici pe fundal albastru pastel sau elegantele și tradiționalele dungi? Trandafiri, decise ea. De ce să fie subtilă?

- MacGregor? Jules?

Se apropie și pocni din degete sub ochii ei, având plăcerea de a-i vedea privirea ridicându-se șocată.

- Ce-i?

Doar surprinderea îi făcuse inima să tresară, își spuse ea.

- Am dărâmat peretele. Mă gândeam că poate vrei să vezi.

- O, sigur. Într-un minut. Detesta să fie luată prin surprindere, să nu apuce să își activeze toate sistemele de control. Cobor imediat.

Un bărbat ar fi trebuit să fie nebun să întoarcă spatele acelor picioare când ar fi putut să mai zăbovească, decise Cullum. Se așeză pe pat, amuzat când ea își îngustă ochii.

- Te cam lași dusă de val, nu crezi?

- Exact același lucru voiam să îl spun și eu, replică ea cu un aer cuminte.

- Nu vei avea nevoie de tapet prea curând.

- E bine să te gândești din timp.

El se aplecă în față și studie dungile pe care Julia tocmai le respinsese.

- Plictisitoare. Privirea lui urcă pe picioarele ei lungi. Iar tu ești oricum numai plictisitoare nu.

- Să vedem, compliment sau insultă? Se abținu să nu își tragă în jos fusta. Refuza să îi ofere acea satisfacție. Insultă, decise ea. Dispari!

- De ce ești atât de aranjată?

Își făcu de lucru cu reverul sacoului ei, știind că Julia avea să îl pleznească peste mână. Ea nu îl dezamăgi.

- Am avut de finalizat o tranzacție. Proprietatea de pe Court Street.

- O, da, drăguță casă, dar prea în centru. Deschise larg catalogul ei cu eșantioane de vopsea și studie opțiunile. Asta e ceea ce ți s-ar potrivi în camera asta. Verde intens. E o culoare bogată și odihnitoare.

Cam la fel se gândise și ea.

- Te apuci de decorațiuni interioare, Murdoch?

- După ce lucrezi la suficiente case începi să îți faci o idee despre ce merge și ce nu. Ochii lui, la fel de intenși, adânci și verzi precum vopseaua pe care o alesese, se aținti în ochii ei. Iar când investești timp, efort și creativitate în renovarea unei case, apoi proprietarii îi strică atmosfera prin alegerea culorilor și a mobilierului, te scoate din sărite.

La naiba, iar era de acord cu el. Situația începea să devină periculoasă.

- Cum se simte tatăl tău?

- Începe să-și revină. Însă o umbră de îngrijorare îi sclipi pentru o clipă în ochi. Nu l-am mai văzut niciodată să aibă nevoie de atâta timp pentru a se scutura de o răceală. Mi-a zis că s-a dus la doctor. A primit o rețetă și instrucțiuni să o ia ușor încă o săptămână sau două.

- Mi se pare rezonabil. Cum nimic nu îi era mai ușor de înțeles decât dragostea și grija față de familie, Julia își puse o mână pe genunchiul lui Cullum. O, va fi bine. E un om cât se poate de rezistent.

- Îmi tot repetă că începe să îmbătrânească. La naiba, nu are decât șaizeci de ani.

- Nu face decât să-și plângă singur de milă. La fel fac și eu când mă îmbolnăvesc. Strânse pentru o clipă mâna de pe genunchiul lui, în semn de încurajare. Nu-ți face griji.

- A întrebat de tine și de proiect. Julia îi zâmbea, un eveniment foarte rar. Cullum descoperi că voia să îl mai prelungească puțin. Mi-a dat de înțeles că ar prelua el proiectul, mi l-ar lua de pe cap, dar pur și simplu nu e în stare.

- Hai să nu-l deranjăm cu asta. Sunt sigură că putem duce la bun sfârșit un proiect de renovare, împreună, fără să ne spargem capul unul altuia în spatele unui zid, la subsol.

- Putem încerca.

Își lăsă un deget să îi alunece ușor în sus pe gamba ei și o privi făcând ochii cât cepele, apoi îi rânji scurt.

- Ține-ți mâinile acasă, șmechere.

– Tu ești cu mâna pe genunchiul meu, remarcă el, bătând-o ușor peste mână.

Ea și-o smulse furioasă.

– Așa îmi trebuie dacă mă port frumos cu tine. Dă-te jos din patul meu.

– Nu sunt în el, sublinie el. Sunt pe el. Și, drept să-ți spun, până acum nu mă gândisem să ajung în el. Mi-ai deschis o întreagă lume nouă de posibilități.

– Murdoch, ziua în care vei ajunge în patul meu va fi ziua în care se vor face oameni de zăpadă în iad.

Fără a ști nici el ce anume îl împingea să o facă, orgoliul sau dorința, sau poate un amestec din amândouă, Cullum se aplecă spre ea până când fețele le ajunseră atât de aproape încât privirile li se înlănțuiră și gurile lor își sorbiră reciproc respirația.

– Punem pariu?

Julia își simți sângele învolburându-se ca un ocean furibund în capul ei, iar mândria ei se cutremură la gândul că, chiar dacă doar pentru o clipă măruntă, fusese încântată de idee. Tentată.

– Spre deosebire de tine, eu nu pun rămășag pe sex. Și, spre deosebire de tine, eu nu m-aș gândi să ajung la orizontală cu cineva pe care de-abia îl pot tolera când suntem pe verticală.

Fiindcă îi văzuse acea scurtă tresărire de interes în ochi, Cullum fu satisfăcut. Ridicând din umeri, se retrase de pe pat.

– În continuare îmi plac picioarele tale, MacGregor. Sunt în mod cert picioare de cea mai bună calitate.

Ieși, lăsând-o să își jure în gând că avea să acopere fiecare centimetru din ele când mai era prin preajma lui.

– Apoi a încercat să pună pariu cu mine că o să mă culc cu el.

Trecuseră două zile, iar Julia încă clocotea de nervi. Se învârti agitată prin dormitor, în timp ce verișoara ei Laura își sprijinea băiețelul de trei luni pe umăr.

– Doar încerca să te enerveze. Satisfăcută că micuțul Daniel fusese hrănit, schimbat și adormit, Laura îl instală

în pătuțul portabil pe care Julia îl pregătise deja lângă fereastră. Știe cât e de ușor.

- Nu sunt ușor de iritat, o corectă Julia. Mai puțin când e vorba de Cullum Murdoch.

- Exact. Ignoră-l și gata, Julia. Ai spus și tu, face o treabă excelentă. Fă-te frate cu dracul până treci puntea.

- Ai dreptate, ai dreptate. Julia închise ochii și își impuse să se calmeze. Sunetul lucrărilor în desfășurare era atenuat de ușa închisă a dormitorului. Acum o ținea închisă în permanență. Nici măcar nu există. Gata. Deschise din nou ochii, zâmbi. A dispărut. L-am îmbarcat pe trenul groazei și l-am trimis direct în purgatoriu.

- Bine ai făcut. Laura își mușcă buza și coborî privirea spre fiul ei, care dormea liniștit. Ești sigură că te descurci cu asta? Nu voi lipsi decât câteva ore. Trei, maximum, dar...

- Sigur că mă descurc. De-abia aștept să rămânem doar noi. Julia își trecu ușor degetele peste părul negru și moale al lui Daniel. E atât de frumos, Laura, și deja a crescut atât de mult.

- Știu. Detest să ratez chiar și o clipă cu el. Știu că trebuie să rezolv problema cu găsirea unei dădace. Dar e atât de greu. Nu mă așteptam să fie atât de greu.

- Ești o mămică excelentă, iar Royce e un tătic excelent.

- Daniel face să ne fie ușor. E cel mai bun copilaș din lume. Oftă și se scuturâ. Gata, gata, va fi bine cu mătușa lui, Jules. I-am adus tot ce vei avea nevoie. Nu ar trebui să i se facă foame, dar dacă totuși da, ai lapte de la sân în biberon. Probabil va dormi în cea mai mare parte a timpului cât voi lipsi eu. Ai scutece și ursulețul lui și numărul de telefon de la tribunal. Laura făcu un efort pentru a nu-și roade unghiile. Două schimburi de haine, numărul de pager al lui Royce și al meu. Știi cum îi place să fie legănat când...

- Laura. Nu se putu abține să nu râdă. Îți promit, nu am să-l vând țiganilor cât lipsești.

- Sunt obsedată. Laura reuși să zâmbească. Am să încetez acum. Îți sunt recunoscătoare că ai tu grijă de el în locul meu în dimineața asta.

– Cu mare plăcere. Nu am nici o întâlnire programată, așa că eu și Daniel nu vom face decât să ne admirăm unul pe celălalt până te întorci.

Fu nevoie de alte zece minute, dar în cele din urmă Julia reuși să o scoată pe Laura pe ușă. Apoi, frecându-și mâinile, se întoarse la pătuț.

– Am rămas în sfârșit singuri, îngeraș. Sper sincer că nu ai de gând să dormi toată dimineața.

Două ore mai târziu, regretă amarnic acele cuvinte. Îngerașul urla ca un diavol. Încercă să îi dea biberonul, ursulețul, să îl legene, să îl plimbe, să îi cânte. Nimic nu dădu rezultate. Micuța lui față adorabilă rămânea roșie și furioasă și țipa cât îl țineau plămânii.

– Ce faci, îl bați?

Ținându-l strâns pe Daniel la piept, se răsuci pe călcâie când se deschise ușa și mârâi spre Cullum.

– Da, e una dintre distracțiile mele favorite, în special când e vorba de bebeluși mici și lipsiți de apărare. Pleacă. Haide, scumpule, liniștește-te.

– E ud?

– Nu, nu e ud. Arăt ca o idioată? Cu mâna liberă își dădu la o parte părul din ochi. Nu vrea biberonul, nu vrea să fie legănat, și m-am plimbat cu el cât de aici până în Oklahoma, dar tot nu ajută.

– Să vedem. Își dădu ochii peste cap când Julia să dădu în spate, ținându-l protector pe Daniel. Ei, haide, Jules, nu am mai scăpat un bebeluș de cel puțin două luni. Hai încoace, băiete. Luă bebelușul ce urla din brațele ei extenuate. Care e problema, micuțule?

Julia clipi, surprinsă de tablou. Bărbatul înalt și deșirat, cu păr ciufulit, brăzdat de auriu, cu o centură pentru scule petrecută peste șoldurile înguste, îmbrăcat într-o cămașă de lucru spălăcită, din material de blugi, cu mânecile suflecate până mai sus de coatele brațelor lui bine lucrate. Și un bebeluș cuibărit în acele brațe cu aerul cel mai firesc din lume.

– Probabil îi ies dinții.

– De unde știi?

– Fiindcă am trei nepoate, grație surorii mele, și absolut toate au dinți. Verișoara ta nu ți-a adus și ceva ce să poată molfăi?

– A adus orice altceva ar fi putut să-i trebuiască. Mă uit.

Cât timp Jules căuta, Cullum îi oferi lui Daniel încheietura degetului său. Bebelușul începu imediat să molfăie.

– Dacă și tu ai avea gingiile atât de umflate, îi spuse el Juliei, și tu ai plânge.

– Poftim. Sleită, Julia îi întinse un inel gingival albastru.

Când Cullum i-l băgă în gură, Daniel se opri din țipat. Acum doar mai scâncea, cu fața micuță mânjită de lacrimi.

– E ceva mai bine, ei? murmură Cullum, și coborî mângâietor un deget pe fața lui Daniel. Îi zâmbi copilașului, coborând spre el ochi calzi, verde-închis. Doamne, cât e de drăgălaș.

– Îți plac bebelușii?

– Ce ar putea să nu-mi placă? Ridică bebelușul în aer, făcând inima Juliei să se oprească pentru o clipă și făcându-l pe Daniel să bolborosească, gata să izbucnească în râs. Trebuie doar să-i distragi atenția de la gingii, îi spuse Cullum, ținându-l pe Daniel mult deasupra capului și stârnind chicote fericite. Vrei să mergi jos cu băieții, șmechere?

– Nu poți să-l duci jos. E praf și gălăgie.

Continuând să rânjească spre fața lui Daniel, Cullum clătină din cap.

– Femeile. Mereu își fac griji pentru puțin praf. O să-i placă. Bebelușilor le place să fie înconjurați de mișcare și sunete. Îi stimulează. Îl sprijini pe șold pe copilașul care acum molfăia de zor. Apoi mergem în bucătărie să luăm prânzul. O bere și un sendviș cu chiftele.

Julia nu intenționase să rânjească, dar se întâmplă oricum. O priveau amândoi, bebelușul cu ochi mari și bărbatul cu ochi calmi.

– Ei bine, poate, doar un minut. Dar nu are voie să folosească ferăstrăul circular.

– Păcat. Depuse un sărut în creştetul lui Daniel. Vii şi tu sau ai încredere să îl laşi doar cu mine?

– Surprinzător, am încredere, dar am să vin oricum. Luă o baveţică pentru râgâială. Salivează mult, îi explică ea.

– Ce mai contează puţin scuipat între bărbaţii adevăraţi?

– Cullum, eu... Ezită şi nu îi observă surprinderea amuzată. Nu i se adresa niciodată pe numele mic. Îţi sunt sincer recunoscătoare. Eram pe punctul de a-mi smulge părul din cap.

– Ai un păr frumos, spuse el, lăsându-şi privirea să îi alunece peste el. Ar fi fost păcat. Haide. Îi întinse o mână. Să mergem să vedem ce părere are puştiul despre ce am isprăvit până acum.

Mâna ei ajunse într-a lui înainte să apuce să reflecteze, apoi i se păru urât să şi-o retragă.

– Avansaţi bine. Crezi vă veţi putea începe să lucraţi la dormitorul principal săptămâna viitoare?

– Aşa intenţionez.

Gălăgia se înteţi când porniră spre scări.

– Scot mobilierul peste weekend şi mă mut în dormitorul de la capătul holului.

– O să ne ocupăm noi. Meşterul care pune gresia aproape a terminat în sala de baie de la parter. Ştiu că nu era o prioritate, dar omul era disponibil. Ţi-a plăcut cum a lucrat în trecut, aşa că am vrut să îl luăm noi înainte să accepte altă lucrare.

– Grozav. Voi arunca neapărat o privire.

– Te-ai decis în privinţa culorii şi materialului pentru blaturile de bucătărie?

– Da, chiar ieri. Am înregistrările sus.

– Sunt sigur că da. Ce ai ales?

– Ceramică albastru cenuşiu, gresie de 25 x 25, tencuială bleumarin.

– Nu-i rău.

Avea să arate fabulos.

– Hei, Cullum. Unul dintre tâmplari apăru din holul extins. Vrei să arunci o privire înainte să ne apucăm de fixat?

– Da, vin imediat.

Brațele li se atinseră ușor când își trecură copilașul de la unul la celălalt.

- Du-te liniștit, noi o să vă privim de la o distanță sigură.

Cullum îi dădu lui Daniel un ușor bobârnac în nas.

- Nu uita de bere și chiftele, amice, spuse el și se îndepărtă.

- Ei bine, asta da surpriză, nu-i așa? murmură ea, ridicându-l pe Daniel pentru a-l sprijini de umărul ei. Cine ar fi crezut că un bărbat atât de enervant poate să fie atât de dulce cu un bebeluș?

Bătându-l pe Daniel pe spate, porni spre ușă. Peretele dispăruse, încăperea era largă și scăldată în lumină. Și plină de oameni, gălăgie și scule.

Nimic nu îi făcea mai multă plăcere decât să privească etapele unei renovări. A intra într-o casă perfectă pur și simplu nu era suficient. Era mult mai satisfăcător să vadă un spațiu și să calculeze modificările care puteau fi făcute pentru a o îmbunătăți, să ia măsuri și să vadă acele modificări puse în aplicare pas cu pas.

Podeaua era acoperită cu huse de protecție, mai multe capre de tăiat lemne sprijineau scânduri pregătite pentru tăiere. Pietrarul era îngenuncheat lângă șemineu, corectând la perfecție zidăria acestuia. În deschiderea nou creată stătea Cullum alături de doi bărbați. Avea mâinile îndesate în buzunarele de la spate și discutau chenarul pentru arcada ce făcea legătura între cele două încăperi.

Râse, iar sunetul fu unul perfect masculin. Perfect masculin, își spuse Julia cu un fior scurt de plăcere. Așa putea fi descris Cullum. Mâna lui fusese tare și aspră de bătături când o prinsese pe a ei. Mirosea a rumeguș și a transpirație. Mușchii brațelor lui erau zvelți și întăriți de muncă. Iar felul în care materialul de blugi se mula peste șoldurile lui era... delicios.

- O, Doamne.

Expiră șuierat. Ce-i venise să observe cât de bine îi stăteau blugii? Și de ce îi păsa că avea un inel subțire de auriu în jurul pupilelor, înainte ca acestea să fie inundate de verdele acela intens și înrourat? Nu era câtuși

de puțin interesată de el ca bărbat. Era pur și simplu un muncitor plătit.

Apoi el se întoarse și îi oferi acel rânjet strâmb al lui și îi făcu cu ochiul bebelușului. Inima i se izbi violent de coaste, o dată, apoi încă o dată. Și brusc se simți foarte recunoscătoare că nu acceptase acel rămășag pe care i-l propusese el.

capitolul 23

Julia își începuse ziua cu un discurs la micul dejun ținut în numele Asociației Femeilor de Afaceri din Boston. La ora unu fusese invitată să vorbească la un forum de științe politice la Harvard. Iar în seara aceea avea să ia din nou cuvântul la cină, în cadrul unei convenții imobiliare.

Nu o deranja să țină discursuri. În fond, nu avea altceva de făcut decât să vorbească și să își spună părerea. Se considerase dintotdeauna bună la ambele. Cei opt ani pe care îi petrecuse ca fiică a președintelui îi oferiseră o pregătire intensivă și foarte practică, învățând-o cum să gestioneze oamenii, mulțimile, presa.

Accepta să participe la astfel de evenimente de mai multe ori pe an și încerca să le grupeze în una sau două zile. Programul ei era aglomerat, dar deja în a doua jumătate a după-amiezii luă la rând magazinele de antichități, în căutare de clanțe. Nu fusese satisfăcută de feroneria disponibilă. Noul ei plan era să mizeze pe varietate. Fiecare ușă din casă avea să aibă un aspect diferit și unic după ce termina ea cu ele.

Cumpără unele ovale de alamă, altele din sticlă fațetată, din lemn neted, din email lucios. Alese între mânere încovoiate, clanțe rotunde și o mulțime de forme și texturi minunate. Pe când termină avea în cutie mai bine de trei duzini de mecanisme diferite de închidere a ușilor, iar pe câteva dintre ele aplicase deja etichete cu destinația lor.

În drum spre casă făcu un ocol pentru a trece pe la sediul Murdoch & Sons. Știa cât de mult îi plăcea

lui Michael Murdoch să lucreze cu elemente din recuperări. Putea să îl distreze puțin, să vadă personal cum se simțea și să îi lase lui feroneria, toate într-o scurtă vizită.

Traversă centrul industrial, simțindu-se la fel de în largul ei acolo, printre clădirile joase și camioanele uriașe, cum se simțea în cartierul luxos de pe Beacon Hill. Claxonă și flutură prietenoasă din mână când trecu pe lângă oameni pe care îi cunoștea. Opri în parcarea birourilor Murdoch, încântată să vadă că bătrâna camionetă Chevrolet a lui Michael era încă în micuța parcare.

Ridică în brațe cutia, gemând ușor când îi simți greutatea. Era îmbrăcată tot în costumul pe care îl purta la aparițiile în public, oferindu-le bărbaților din zonă șanse destule să îndrepte spre ea fluierăturile obligatorii.

Le acceptă cu un rânjet nepăsător și fluturând din mână. Pe majoritatea băieților îi știa pe nume, lucrase cu mulți dintre ei. Biroul de la intrare era mic și cufundat într-o dezordine confortabilă. La masa antică de metal se afla o femeie care avea trei creioane în păr, un tricou cu firma Murdoch & Sons și un zâmbet ușor chinuit.

– Julia. Ce proaspătă și senină arăți.

– Bună, Meg. Ai o zi aglomerată?

Dându-și ochii peste cap, Meg răspunse la telefonul ce sună strident.

– Murdoch & Sons, vă rog așteptați o clipă. Lăsă să-i scape un oftat ușor, apăsând butonul de apel în așteptare. Afacerile merg bine, ceea ce înseamnă că aud telefoane sunând și când dorm. Ce putem face pentru tine?

– Am câteva lucruri pe care vreau să i le arăt șefului. Julia zdrăngăni cutia. E liber?

– Pentru tine? Glumești? Du-te direct.

– Mulțumesc. Cum se simte?

– Încă se mișcă încet, dar se va pune din nou pe picioare. Vederea ta o să-l înviorеze. Îl sun și îl anunț că te îndrepți spre el.

– Grozav. Nu o să-l obosesc prea mult, promise Julia și, mutând din nou cutia, porni spre coridorul scurt ce dădea spre birouri.

O surprinse să găsească ușa de la biroul lui Michael închisă. Ușile deschise făceau parte din stilul Murdoch. Îngrijorată, reuși să își elibereze o mână și bătu. Dar îngrijorarea începu să îi alunece spre teamă când se deschise ușa.

Michael era roșu la față și arăta ușor transpirat. Fusese nevoit să se miște fulgerător când îl sunase Meg. Hotdog-ul uriaș și cu de toate pe care îl băgase pe furiș în clădire și pe care tocmai se pregătise să îl înfulece fusese îndesat acum în sertarul unui fișet, alături de sticla de un litru de Dr. Pepper. Consola de jocuri pe care o împrumutase de la nepoata lui fusese ascunsă tot acolo, la fel și o felie generoasă de tort de ciocolată cu dublu strat de fondant.

Astfel de lucruri, știa el, nu se potriveau cu imaginea lui de bătrân bolnav.

– Julia. Nu fu nevoit să își forțeze vocea să pară slăbită și gâfâită. Spaima avu acest efect asupra lui. Ce drăguț din partea ta să treci să mă vezi.

– Domnule Murdoch. Cuprinsă instantaneu de îngrijorare, lăsă cutia pe masa lui de scris și îi prinse mâinile. Michael arăta slăbit și chinuit de febră. Ar trebui să fiți acasă, în pat.

– O, sunt bine. Sunt bine. Adăugă un scurt acces de tuse șuierătoare, considerând-o inspirată. O iau ușor, scumpo. Era o vreme când o stupidă răceală în piept nu m-ar fi doborât în halul ăsta.

– Credeam că ați răcit de la cap.

O, la naiba, își spuse el.

– Mi-a coborât în piept. Hai să stăm jos.

Julia îl luă de braț pentru a-l conduce la un scaun. Pentru o clipă fu convinsă că simțea miros de ceapă, dar alungă gândul. Michael oftă din greu.

– Spune-mi, cum se poartă băiatul meu cu tine?

Ar fi avut câte ceva să-i reproșeze, în principal faptul că în continuare Cullum îi punea la îndoială absolut toate alegerile și solicitările. Dar zâmbi.

- Proiectul avansează exact cum trebuie. Desigur, aș prefera să lucrez cu dumneavoastră, chipeșul meu domn.

El chicoti și îi strânse mâna. Nimeni nu și-ar fi putut dori o noră mai perfectă, decise el, nici dacă și-ar fi ales-o personal. Și, firește, așa și făcuse.

- Cullum e cel mai bun în domeniul lui.

- Ei bine, cu siguranță a învățat de la cel mai bun.

Michael rânji și flutură din mână, ignorând complet complimentul.

- Ai să-mi sucești mințile. Bun, ce mi-ai adus acolo în cutie?

- Comori. O, sunt atât de entuziasmată de asta, domnule Murdoch. Am fost la vânătoare de clanțe.

Ochii lui se luminară.

- Ei bine, hai să aruncăm o privire.

Timp de douăzeci de minute se jucară cu noile lor jucării, discutară și făcură speculații în privința vârstei și a istoricului lor, dezbătură opțiunile privind ușile pe care aveau să fie montate. Julia mută veselă câteva etichete, adăugă altele.

- Ușa de la dormitorul meu e una minunat de veche, în stil biblic și confecționată din lemn de stejar. Una dintre puținele uși originale rămase neatinse după ce au terminat cu locuința țăranii ăia care au fost ultimii ei proprietari. Ați văzut cum au vopsit profilele decorative.

Michael dădu din cap cu un aer trist.

- O crimă, un păcat de moarte.

- V-a spus Cullum că au trântit linoleum peste parchetul originar din lemn de pin din bucătărie? Se enervă doar amintindu-și. Era într-o stare proastă, desigur, dar se va curăța frumos la finisare. Va ieși superb. Flutură o mână. În fine, ce ziceți, nu-i așa că la ușa dormitorului s-ar potrivi perfect clanța asta de sticlă sculptată pe verticală?

- Absolut.

Ea îi aruncă un zâmbet scurt.

- Îmi place la nebunie să lucrez cu cineva care e de acord cu mine. O, Doamne, ce târziu s-a făcut! Trebuie să merg acasă să mă schimb.

– Ieși în oraș diseară? Nu strica niciodată să sondezi puțin situația, își spuse el. Ai un drăguț nou?

– Nu am nici un drăguț nou, însă am un eveniment gen dineu la șapte și jumătate.

– Ce-ar fi să lași clanțele aici și să îi dau cutia lui Cullum? O să se ocupe el de asta.

– Fabulos. De-abia aștept să văd cum o să arate. Se aplecă să îl sărute pe obraz. Și aveți grijă de dumneavoastră, domnule Murdoch. Vreau să vă văd dansând la petrecerea de inaugurare a casei.

– Voi veni.

Se lăsă pe spate când ieși Julia și rânji doar pentru sine. În minte începea să i se cristalizeze un mic plan. Cu o expresie vicleană, se ridică încet și închise ușa. Apoi porni țopăind spre fișet și își scoase gustarea de seară. Avea să mănânce în timp ce discuta cu Daniel MacGregor și rezolvau micile neajunsuri din cel mai recent plan al lui.

– Naiba s-o ia de femeie pretențioasă, nerăbdătoare și enervantă, bombăni Cullum, montând clanța de sticlă pe ușă.

O, fusese foarte vicleană când apelase la tatăl lui pentru ceea ce își dorea, fiindcă dacă ar fi venit la el, Cullum ar fi trezit-o la realitate.

Ce naiba era în capul ei de se apucase de plănuit petreceri cât casa era încă în șantier? Probabil se gândea că avea să fie amuzant să își plimbe mulțimile de prieteni simandicoși pe podelele acoperite cu huse, servind aperitive și discutând tavanele doar pe jumătate tencuite. Și ținuse morțiș să aibă montate nenorocitele de clanțe. Nu îl deranja să lucreze peste program. Nu îl deranja să se ocupe el de mărunțișuri – când era cazul să o facă –, însă ceea ce îl deranja era să fie împins într-o situație în care nu avea de ales.

Nu avusese încotro și acceptase să ducă el cutia, să meargă acasă la Julia în timp ce ea era în oraș, distrându-se, și să monteze clanțele. Nu avusese încotro când tatăl lui îl rugase să îi facă pe plac unuia dintre cei mai

importanți clienți ai lor, nu când tatăl lui arăta atât de obosit și slăbit.

„Pot să merg eu până acolo și să mă ocup personal, Cullum, dacă tu ești ocupat."

– Sigur, spuse acum Cullum printre dinți. De parcă l-aș fi trimis aici să lucreze la nouă seara ca să poată să cadă lat pe podea.

Era aproape ora unsprezece acum și nu mai avea mult. Mânia lui crescuse treptat în timp ce trecuse de la o ușă la alta. Nu conta că ideea ei de a monta în toată casa clanțe unice, luate de la antichități, i se părea inspirată. Ceea ce îl împinsese în pragul furiei erau metodele ei.

Julia era, își spuse el din nou, o femeie răsfățată, arogantă și egoistă. Nu așa o considerase dintotdeauna? Fusese atât de prost să creadă că poate mai exista ceva la ea. Felul în care ținuse copilașul acela în brațe, felul în care râsese cot la cot cu băieții sau le adusese cutii de gogoși, litri întregi de cafea, pentru a li le oferi. Aflase cum îi chema pe fiecare, și mici detalii personale, și își găsea întotdeauna o clipă sau două să laude pe cineva care își făcea bine treaba.

Era doar o politică, decise el acum. Auzi ușa de la intrare deschizându-se și zâmbi sumbru. Deci petrecăreața se întorsese acasă, își spuse el. Spera că se distrase al naibii de bine, fiindcă urma să audă exact ce părere avea Cullum Murdoch despre ea.

Ajunse pe palier, la capătul de sus al scărilor, când auzi voci în foaier. A Juliei și a unui bărbat. Ceea ce îl făcu să rânjească batjocoritor. Deci își adusese acasă unul dintre băieții frumușei, presupuse el, și, dând frâu liber curiozității, coborî încet până într-un loc de unde să-i poată vedea.

– Tod, sunt foarte obosită. Am avut o zi lungă.

– Doar nu mă trimiți acasă fără să-mi oferi ceva de băut.

Ea oftă, străduindu-se să nu se enerveze. Ieșise cu Todd mai mult sau mai puțin regulat – mai degrabă mai puțin – timp de șase luni. Și îi era rușine să admită că principalele lui atuuri erau faptul că arăta excelent în costum de gală și că putea face față cu giumbușlucuri

și veselie chiar și celor mai plictisitoare evenimente sociale.

Presupunea că măcar pentru atât îi datora ceva de băut.

– În regulă. Își dădu jos șalul, dezvăluind eleganta rochie neagră de seară pe care o purta pe dedesubt. Ce ai dori?

– Ce mi-aș dori cu adevărat...

Acționă abil, petrecându-și brațele în jurul taliei ei și coborându-și gura peste a ei înainte ca ea să apuce să facă mai mult decât să își dea seama că era iritată.

Nu i se opuse, nici nu îi răspunse. Descoperise deja, spre ușoara ei dezamăgire, că a-l săruta pe Tod nu reușea absolut deloc să îi crească nici pulsul, nici tensiunea arterială. Era destul de plăcut, dar la fel era și să citească o carte bună.

– Tod, sunt obosită.

– Atunci am să te trezesc eu puțin. Mâinile lui urcară mângâietor pe spatele ei, unde carnea era acoperită de două bretele înguste încrucișate. De multă vreme îmi doresc să o fac. De multă vreme te doresc, Julia.

– Îmi pare rău. Pur și simplu nu e...

Acum simți pe deplin iritarea, precum și câteva semnale de alarmă înăbușite. El o strânse mai tare, iar gura lui deveni brutală și dominatoare. Ea ridică brațele pentru a-l împinge blând, apoi îi simți mâinile închizându-se peste fundul ei și strângând. De data asta nu îl mai împinse blând.

– Nu!

– Julia. Continuând să zâmbească, întinse o mână pentru a o trage jucăuș de breteaua îngustă de pe umăr. Hai să încetăm cu jocurile.

Ea strânse din dinți când vârful degetului lui coborî spre sânul ei.

– Ce parte din nu ți-e greu să înțelegi?

Tod încetă să mai zâmbească.

– Ascultă, mă tot porți cu zăhărelul de luni bune. Am fost răbdător, dar acum m-am săturat să mai aștept.

Ochii Juliei se îngustară și scuipară flăcări.

– O, ei bine, în acest caz, ar trebui probabil să mă întind pe spate și să te las să-ți faci poftele. Ce ridicol din partea mea să cred că pentru sex e nevoie de două persoane interesate.

– Știi al naibii de bine că ești interesată. Doar n-o să îmi spui că ai purtat rochia asta în seara asta doar ca să impresionezi o mână de agenți imobiliari.

Replica lui făcu să-i sară mușchiul. Se răsuci pe călcâie, se duse la ușă și o deschise.

– Nu, într-adevăr nu. Am purtat-o fiindcă mi-a plăcut. Și din câte știu eu, o femeie are dreptul să se îmbrace oricum dorește ea. Acum ți-aș recomanda să pleci înainte să fac ceea ce-mi doresc cu adevărat să fac, adică să-ți zbor dinții din gură.

– Chiar ești o cățea arogantă și frigidă, spuse el, trecând pe lângă ea.

Julia trânti ușa în urma lui, apoi închise ușa și răsuflă greoi.

– Ce dobitoc!

– Și când te gândești că mie mi s-a părut atât de simpatic.

Julia deschise larg ochii, iar mânia din ei nu făcu decât să se întețească, stârnită de rușine, când îl văzu pe Cullum coborând scările.

– Ce naiba cauți în casa mea?

– Îmi fac treaba.

Când își dădu seama că mâna încă îi era încleștată în pumn – pumnul pe care fusese pregătit să îl înfigă în fața de catalog de modă a lui Tod – și-o relaxă. Julia se descurcase excepțional, își spuse Cullum, și îi admiră stilul chiar mai mult acum când văzu cât era de zdruncinată.

– E o rochie de mare efect, spuse el, sperând să o liniștească.

Spatele ei se îndreptă brusc.

– Du-te dracului!

– Hei. Cu multă blândețe, își puse o mână pe brațul ei înainte ca ea să apuce să treacă furioasă pe lângă el. Îngrijorarea îi făcu vocea mai gravă și culoarea ochilor

mai intensă. Scuze, a fost o abordare greșită. Ar trebui să stai jos, Jules. Tremuri.

- Sunt furioasă.

- Te înțeleg. S-a purtat ca un ticălos, dar i-ai făcut față.

Ruşinea se luptă în ea cu mânia.

- Ai savurat din plin spectacolul, nu-i așa, Murdoch?

- Ascultă, îmi pare rău că am fost martor la acea mică scenă, dar e doar vina ta.

- O, chiar așa? Îi veni foarte ușor să își transfere asupra lui Cullum furia stârnită de Tod. Îl împunse cu degetul în piept, suficient de tare cât să îl facă să se legene pe călcâie. Și presupun că o femeie care se îngrijește să fie frumoasă pur și simplu și-o caută cu lumânarea. Din clipa în care își dă cu parfum de fapt spune: „Ia-mă, nebunaticule".

- Nu mă refer la nenorocita de rochie, mă refer la nenorocitele de clanțe.

- Clanțe.

Ajunsă la capătul răbdării, își trecu mâinile prin păr.

- Mi-am pierdut eu mințile sau ți le-ai pierdut tu?

- Tu ești cea care a insistat să îți montez clanțele în seara asta. Acum ochii lui scânteiară mânioși. Tu ești cea care ai trecut pe la birou, plângându-te tatălui meu despre nu știu ce petrecere ridicolă pe care o organizezi. Crezi că eu voiam neapărat să lucrez până aproape la miezul nopții?

Ea își apăsă degetele pe tâmple, deloc surprinsă de durerea de cap dezlănțuită acolo, apoi întinse mâinile în față.

- Stai așa. Am trecut într-adevăr să îl văd pe tatăl tău. Voiam să văd cum se simte. Fusesem la cumpărături prin magazinele de antichități. I-am dus clanțele ca să ne putem juca împreună.

- Și ca să îl convingi să accelereze ritmul lucrărilor ca să fie gata la timp pentru petrecerea ta.

- Ce petrecere? Acum își aruncă mâinile în aer. Nu dau absolut nici o petrecere. Cum aș putea să dau o petrecere când casa e în plină renovare? Nu știu ce...

Se întrerupse, apoi închise ochii. O, m-am prins. Am nevoie de aspirină.

Fără a aștepta să vadă dacă avea să o urmeze, porni spre bucătărie, oferindu-i lui Cullum o privelişte foarte ameţitoare asupra spatelui ei dezgolit şi a şoldurilor ei înguste. Chiar era o rochie de mare efect, îşi spuse el posac. Avea efectul de a-l ucide.

Julia găsi un flacon în dulap, îşi turnă un pahar de apă şi înghiţi trei pastile.

– În regulă, a fost o neînţelegere la mijloc. Eu i-am dus clanţele şi i-am spus într-adevăr ceva de genul că de-abia aştept să văd cum vor arăta montate pe uşi. N-am zis-o în sensul că nu mai pot aştepta. Înţelegi ce vreau să spun.

Încruntându-se uşor, el dădu din cap.

– În regulă.

– Şi am pomenit într-adevăr de o petrecere. Intenţionez să organizez una de inaugurare a casei. Dar nu mai devreme de Anul Nou. Nu i-am zis nimic detaliat, doar că vreau să se facă bine să poată dansa la petrecerea mea. Probabil a amestecat lucrurile.

Nu era tipic pentru tatăl lui să confunde detaliile. Pe de altă parte, admise Cullum, tatăl lui nu mai fusese în apele lui de o lună.

– În regulă, să ştii că am priceput. O mică încâlceală, atâta tot.

– Îmi pare rău că ai fost târât aici în noaptea asta.

– Nu-i aşa mare problemă. Am montat o parte dintre clanţe. Vrei să arunci o privire?

Ea se forţă să zâmbească.

– Sigur.

– Ce zici de asta?

Arătă cu degetul mare spre uşa bucătăriei şi nu se putu abţine să nu zâmbească auzind uşorul murmur de plăcere al Juliei.

– O, e perfect aşa. Ştiam eu că mânerele emailate au fost făcute pentru uşa asta. Se apropie în grabă pentru a admira viorelele delicat pictate pe emailul alb. Ador detaliile mărunte cum e ăsta. E ceea ce face o casă cu adevărat specială.

– Da, trebuie să recunosc că se potrivește.

Era aplecat peste umărul ei pentru a studia și el clanța. Apoi ea se îndreptă și se treziră brusc față în față și ochi în ochi. Aproape, suficient de aproape ca ea să-i vadă fascinantul cerc auriu din jurul irișilor verzi înrourați. Suficient de aproape ca sângele să i se încingă și să clocotească.

Inima ei tresări, puternic și sălbatic.

– Îți sunt... recunoscătoare că te-ai ocupat de asta.

Parfumul ei îi sufoca mintea.

– După cum ziceam. N-a fost mare scofală. Își dorea gura aceea – și mult mai mult de-atât. Încercă să își aducă aminte cât de dezgustat fusese de ticălosul de Tod. Dar gura aceea arăta atât de moale, atât de generoasă. Atât de tentantă. Ar fi bine să plec.

– Da. Gâtul îi era încins și dogorit de dorință. Ce naiba era în neregulă cu ea? Presiunea continuă să îi crească în piept în timp ce stăteau acolo, fără a se atinge cu adevărat, dar ea nu se simți în stare nici măcar să își poruncească să respire. Te conduc.

– Știu pe unde să merg.

– Bine.

Se mișcară brusc și, cumva, buzele li se întâlniră, gurile li se împletiră. Un fior de fierbințeală țâșni în ea și se răspândi ca un incendiu de vegetație, în timp ce dinții lor zgâriau ușor, iar limbile atingeau explorator. Corpul lui solid și zvelt se apăsă peste rotunjimile ei senzuale, împingând-o în ușă, iar trupul ei se arcui în față, pentru a se mula mai bine peste al lui.

Mâinile lui urcară peste trunchiul ei, cu podul palmelor apăsându-se pe lateralul sânilor ei până când trupul ei țipă după posedare deplină. Degetele ei se plimbară grăbite prin părul lui prea lung, mărginit cu aur la vârfuri.

– E o nebunie, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Absolut.

Își lipi gura de gâtul ei, disperat să îi guste carnea. Mirosea, își spuse el, a păcat fierbinte, mistuitor.

– Cullum, nu putem face asta.

– Știu.

Își strânse mâna în pumn în părul lui, trăgându-i capul în sus până când gura ei se putu împleti din nou cu a lui. Se năpustiră unul asupra celuilalt, amândoi la fel de lacomi, până când, aproape chinuindu-se să respire, se separară.

– Asta nu se întâmplă și nu poate să funcționeze. Fu nevoită să se sprijine de ușă, altfel ar fi alunecat fără vlagă la podea. În nici un caz nu poate să funcționeze.

Cullum își dorea, și își dorea cu disperare, să ajungă la trupul de dincolo de rochia de mătase.

– E doar o scăpare de moment.

– Așa-i.

Fu nevoit să facă un pas în spate, dar nu își putu desprinde privirea de pe chipul ei.

– Te doresc foarte mult, Jules.

– O, la naiba! Își apăsă o mână peste inima ce îi bubuia. Trebuie să ne gândim la altceva. Orice altceva. De ce nu putea să respire. Ascultă, nici măcar nu ne plăcem reciproc, Cullum.

– Mi-e greu să țin cont de asta în momentul de față, dar da, în regulă. Fața ei era inundată de sânge, ochii îi fumegau. Și, își dădu el seama, șocat și rușinat, genunchii lui tremurau. Dacă facem ceea ce ne gândim amândoi să facem în momentul acesta, o să ne detestăm cu ardoare mâine-dimineață, și reciproc, și pe noi înșine. Desigur, mă simt obligat să remarc că mai e mult până dimineață.

Julia fu recunoscătoare că era în stare să zâmbească.

– Ar fi mai bine să stăm cât mai departe de asta. S-o punem în seama stresului și a hormonilor și mai știu eu ce. Privindu-l, se îndepărtă ușor de ușă, lăsându-i loc să treacă. Probabil o să ne treacă.

– Putem spera. Cullum dădu să deschidă ușa. Dumnezeu îi era martor că avea nevoie de aer și spațiu. Dar dacă nu ne trece, Julia?

– Nu știu.

El o studie preț de încă o clipă, se întrebă dacă era cumva posibil să fie și ea la fel de năucită și excitată cum era el.

– Nici eu, decise, apoi se grăbi să iasă.

capitolul 24

Julia își găsi zeci de lucruri care să o țină ocupată și să îi permită să-l evite pe Cullum în următoarele câteva săptămâni. Toamna se instalase în New England, cu frumusețea ei excepțională. Copacii explodau în culori și, pe măsură ce începură să se scuture, aerul căpătă note înțepătoare ce evoca subtil iarna.

Julia evaluă proprietăți, participă la licitații. Trecu pe la biroul verișoarei ei, se duse în vizită cu Laura și mătușa și unchiul ei, ieși la prânz cu prietenele. Merse la cumpărături, cutreierând magazinele în căutare de cadouri de Crăciun și cadouri de bebeluș. Verișoara ei Gwen era însărcinată în trei luni. Saint-Bernardul de pluș de un metru cincizeci îi oferi pretextul perfect pentru a trece pe la casa în care ea, Gwen și Laura locuiseră la un moment dat împreună.

O găsi pe Gwen acasă, studiind cărți de bucate.

- Ce faci?

Gwen zâmbi neajutorată.

- Cred sincer că e timpul să învăț să gătesc. Cel puțin câteva preparate standard.

- Doctor Blade - a, scuze, doctor Maguire. Julia se trânti la masa de bucătărie. De ce?

- Ei bine, voi avea trei luni de concediu de maternitate. Voi fi acasă. Ar trebui - făcu un gest vag - să fac chestii casnice.

- Lui Branson îi pasă dacă știi să faci ruladă de carne?

- Nu, firește că nu. Mie îmi pasă. E o chestie foarte ciudată. Își trecu o mână peste abdomenul încă plat. Presupun că face parte din întregul proces de construire a cuibului. În orice caz, sunt medic chirurg, sunt om de știință, în mod cert pot să deslușesc formula elementară pentru, spre exemplu, rulada de carne și să produc un rezultat comestibil.

Sprijinindu-și coatele pe masă, își prinse bărbia în palme și rânji spre uriașul câine de pluș.

- Îmi place noul tău animal de companie.

- Și mie. Mă gândeam că viitorul meu nepot sau viitoarea nepoată va avea bine grijă de el.

– Ce drăguț din partea ta, Julia. Ți-am spus că intenționăm să amenajăm camera copilului cu tematică animală?

– Doar de vreo zece sau cincisprezece ori. Nu e cazul să te întreb cum te simți, adăugă ea. Arăți grozav.

– Mă simt grozav. În viața mea nu am fost mai fericită – și am avut o viață foarte fericită.

– Nu e prea mult cu munca de la spital?

– E ceea ce îmi doresc. Mă umple de energie și mă satisface. Vrei niște cafea? Eu nu mai consum cafeină, dar...

– Nu, nu vreau nimic.

– Tu cum ești? Cum merge casa?

– Avansează bine. Dormitorul meu e gata și e fabulos. Mai e mult de lucru pe restul, dar lucrurile progresează. Se lucrează la bucătărie acum.

Gwen își înclină capul și studie chipul Juliei.

– Ce e?

– Ce anume?

– Ce se află dincolo de asta? E ceva ce te preocupă, se vede.

– Nu e nimic. Dar se ridică de la masă și începu să se învârtă prin încăpere. E o prostie.

– Nu și dacă te supără.

– Nu neapărat mă supără. Mă... surprinde. Acesta era motivul pentru care venise, în fond, recunoscu Julia, și se trânti înapoi pe scaun. Îl cunoști pe Cullum Murdoch.

– Da, firește. E fiul bătrânului prieten al bunicului nostru. Construcții. Au lucrat puțin și la casa asta când am cumpărat-o.

– Așa-i. El bine, el e contractorul principal pe proiectul meu actual. Nu mă înțeleg cu el. Nepotrivire de caracter, presupun.

– Atunci de ce lucrează la casa ta?

– E o poveste lungă, și nu asta contează. Julia împinse deoparte subiectul cu o fluturare din degete. Acum câteva săptămâni eram singuri în casă și era târziu și...

– Oh. Gwen își mușcă interiorul buzei. Înțeleg.

– Nu, nu înțelegi. Julia expiră zgomotos. A fost doar o atracție animalică bruscă – și nu i-am dat curs. Am căzut de acord că ar fi fost o greșeală.

– Pentru că voi doi nu vă înțelegeți.

– De asta și pentru că avem o relație profesională. Îl ador pe tatăl lui. E și asta o chestie. Dacă eu și Cullum ajungem să ne culcăm împreună ca să, ei bine, să ne scoatem cumva chestia asta din minte, să zicem, nu știu cum aș putea să mai dau ochii apoi cu domnul Murdoch.

– Din câte îl țin eu minte pe domnul Murdoch, e un bărbat rațional care își iubește fiul. Nu-mi pot închipui că l-ar șoca să afle că voi doi sunteți atrași unul de celălalt.

– Doar pentru că ești atras de cineva asta nu îți dă mână liberă să te tăvălești în așternuturi cu el. Julia răsuflă adânc. Gwen, îmi doresc foarte tare să mă tăvălesc în așternuturi cu el.

– E un bărbat decent?

– Decent? Da, cred că e.

– E înzestrat cu umor, inteligență, bunătate?

– E... Își aminti cum îl ținuse pe micuțul Daniel. Da. Atâta că personalitățile noastre se bat cap în cap. Are opinii foarte ferme și e încăpățânat.

– Oh. Gwen nu se obosi să își stăpânească hohotul de râs și îi dădu frâu liber. Și, desigur, tu ești atât de flexibilă și descuiată la minte.

– În comparație cu el, sunt, spuse Julia pe un ton defensiv, apoi râse de ea însăși. În regulă, probabil că asta stă la baza problemei. Se întâmplă să aibă dreptate ocazional. Atâta că eu am dreptate mai des. Se aplecă în față. Are niște mâini incredibile. Mari și aspre, și foarte puternice. Mă gândesc mult la ele.

– Și ți-ai dori să fie prinse pe brațele unui bărbat mai docil.

Ea dădu să confirme, apoi dezbătu în sinea ei.

– Nu sunt sigură. Așa aș fi spus acum o lună. Acum începe să mi se pară atrăgător chiar și caracterul lui îndărătnic. Sexy. Cred că trebuie să plec din oraș pentru câteva zile.

- Ei bine, asta nu ți-ar strica. Dar nu am cunoscut niciodată pe nimeni mai sigur de propriul cap și de propria inimă decât ești tu. Sau mai dispus să își asume riscuri pentru a obține ceea ce își dorește. Dacă vei ajunge să îl dorești pe Cullum, ți-aș spune să fii atentă, să te protejezi, dar să ai încredere în tine.

- Bun sfat. Julia își dădu la o parte părul de pe față. S-ar putea să fie momentul potrivit să le fac o vizită de câteva zile părinților mei, în Washington. Puțină distanță n-are cum să îmi strice. Și oricum există acolo niște proprietăți pe care sunt interesată să le văd.

- Să le transmiți neapărat dragostea mea. Și - zâmbi poznaș - neapărat să mă ții la curent cu proiectul Murdoch.

Era o formulare fericită, decise Julia, oprind în fața casei ei. Proiectul Murdoch. Era expertă în proiecte, în a determina abordările, profitul și pierderile, efortul și timpul. Și era exact ceea ce intenționa să facă, își spuse ea. Urma să stabilească abordările, să calculeze ce avea de pierdut sau de câștigat și ce efect ar fi avut Cullum Murdoch asupra vieții ei. Și avea să o facă de la o distanță sigură, agreabilă. Intră în casă, îi salută absent din cap pe câțiva dintre muncitori și urcă să-și facă bagajele.

Avea să fie grozav să își surprindă părinții, să stea pur și simplu la ei câteva zile. Chiar nu mai apucase să rămână singură cu ei de aproape un an. De cele mai multe ori se întâlneau însoțiți de cea mai mare parte sau chiar de toată familia. Iar atunci era mai mult o răscoală decât o vizită.

Bătând din picior, își studie dressingul. Adora garderoba cât o cameră, spațiul și organizarea acestuia. Pentru ea era mult mai practic în această formulă decât îi fusese ca dulap. Selectă haine relaxate, sacouri sport, pantaloni largi, o rochie simplă pentru cină, și tocmai le ducea spre patul pe care se afla valiza deschisă când intră Cullum.

Acesta ridică din sprânceană.

- Mergi undeva?

– La drept vorbind, da. Și nu cred că te-am auzit bătând.

– Ai uitat să închizi ușa de data asta.

– Oh.

Își întinse hainele pe pat și se întoarse în dressing.

Cullum nu mai cunoscuse nici o femeie care să aibă de una singură atâtea haine. Și pantofii – nu avea și ea, ca tot restul oamenilor, doar două picioare? Dar îi împărtășise deja părerea lui de mai multe ori și considera că cel mai probabil era pierdere de timp să i-o repete.

– Unde mergi?

Fu rândul ei să ridice o sprânceană.

– Plec din oraș.

– Pentru cât timp?

Ea trecu pe lângă el pentru a-și aduce pe pat bluzele și puloverele selectate.

– Scuză-mă, dar de ce ai impresia că asta te privește?

– Fiindcă suntem în toiul unei renovări majore. Nu vreau să te întorci și să te plângi că ceva nu a ieșit așa cum voiai tu.

– Eu mă plâng?

Cum era posibil să se simtă atrasă de cineva atât de enervant? se întrebă ea, și trecu la comoda ei Duncan Phyfe pentru a-și alege lenjeria.

– Unde vei putea fi găsită?

– Voi suna cu regularitate.

– Ascultă, MacGregor... Fu nevoit să se stăpânească și să se dea înapoi un pas. Nu știa de ce simplul fapt de a o vedea împachetându-și câteva haine îi stârnea panica. De săptămâni întregi își tot dorea să scape de ea. Săptămâna viitoare sosesc dulapurile de bucătărie. Dacă nu ești aici să aprobi livrarea...

– Mă întorc până atunci. Fără urmă de jenă, împături într-un săculeț de mătase pentru lenjerie mai multe sutiene și slipuri dantelate. Dacă ții neapărat să știi, mă duc doar în până în D.C. pentru câteva zile.

– E ceva în neregulă cu părinții tăi?

Julia se înmuie. Era imposibil de negat îngrijorarea rapidă și sinceră din vocea lui.

– Nu, ei sunt bine. Nici măcar nu știu că vin.

- Atunci de ce nu poate aștepta până terminăm cu bucătăria? E cea mai importantă parte a proiectului. Dacă vii apoi și ne ceri să stricăm ce-am făcut...

- Ai înregistrările mele. Am formulat perfect clar ce vreau să se facă și, dacă binevoiești să îți aduci aminte, cea mai mare parte a bucătăriei se va amenaja după ideile tale.

- Motiv pentru care nu vreau să se spargă totul în capul meu în cazul în care te răzgândești.

- Eu nu mă răzgândesc odată ce m-am hotărât. Trânti săculețul de mătase în valiză. Lasă-mă în pace, Murdoch. Eu vin și plec când am chef. Cullum simți atmosfera tăioasă, mult prea familiară deja. Încet, se întoarse și închise ușa. Ce faci?

- Mă asigur că avem puțină intimate.

O studie, cu obiectivitate, își spuse el. Era îmbujorată de furie. De ce acea expresie îi stătea atât de bine, de ce îi făcea sângele să clocotească, nu știa nici el. Pur și simplu așa era. Stătea cu mâna încleștată pe lângă corp, ca și cum ar fi fost pregătită să pornească la luptă. Pe degete îi scânteiau inele colorate cochete. Părul îi era desfăcut, revărsându-se peste umerii unui sacou verde-închis care se mula pe rotunjimile ei.

Întotdeauna purta haine moi, reflectă el. Genul care scoteau un bărbat din minți, făcându-l să-și dorească să ajungă dincolo de ele. Și acesta era adevărul, recunoscu el. În continuare își dorea să ajungă dincolo de ele.

- Călătoria asta a ta spontană e o modalitate de a fugi de chestia aia care s-a întâmplat acum câteva săptămâni?

Ea își înclină capul, iar vocea ei căpătă o răceală regală:

- Nu știu la ce chestie ai putea să te referi.

- Chestia aia când aproape am sfârșit goi pe podeaua bucătăriei tale?

- Aia a fost o scăpare, se răsti ea, urându-se pentru că și-ar fi dorit să o fi făcut, doar pentru a se descotorosi de tensiunea din stomacul ei. Așa am stabilit.

- Da. Dar chiar așa a fost?

- Așa am stabilit, repetă ea cu încăpățânare, apoi se surprinse singură dându-se în spate când el veni în față. Stai departe de mine.

Pentru prima dată în câteva săptămâni, Cullum simți un zâmbet relaxat curbându-i buzele.

– De ce? Ți-e frică?

– Nu vreau să mă atingi.

– Cine-a zis că am să te ating? Ți-am pus doar o întrebare. Dacă e ceva ce nu am putut niciodată să îți reproșez e lipsa sincerității. Tu întotdeauna spui totul verde în față, așa că te întreb. A fost o scăpare pentru tine?

– Nu știu. Aproape o strigă, apoi se răsuci pe călcâie și începu să azvârle haine în valiză. Așa ar fi trebuit să fie. Nu fug de nimic. Vreau doar puțină distanță, să îmi văd părinții, să scap naibii de lângă tine până nu facem vreo tâmpenie.

– În regulă, ăsta a fost un răspuns sincer. Așa că voi fi și eu la fel de sincer. Nici pe mine nu mă deranjează să stau o vreme departe de tine. Mi-e dificil să te văd în fiecare zi.

Cu mâinile calme acum, Julia netezi cu grijă o bluză șifonată.

– Chiar ți-e?

– Mai dificil decât m-aș fi așteptat să fie. Mă tot întreb cum ar fi dacă am avea o nouă scăpare.

Fiindcă nu fusese niciodată nici lașă, nici mincinoasă, Julia se întoarse din nou spre el. Cullum avea o față atât de puternică, își spuse ea. Toată numai unghiuri și planuri puse în evidență de gura aceea fermă și ochii irezistibili.

– Presupun că ne-am întrebat același lucru. Buzele i se curbară într-un zâmbet. Ce e în neregulă cu noi?

– Al naibii să fiu dacă știu. De data aceasta când el făcu un pas în față, ea rămase pe loc. În continuare tot nu vrei să te ating?

Ea oftă nesigură.

– E plină zi, deci ce rău ar putea să facă?

– Hai să aflăm. Mâinile lui alunecară în sus pe sacoul pufos ca un nor, apoi se strecurară sub el până se mutară ferm pe spatele ei și o traseră în brațele lui. Cu ochii deschiși de data asta, Jules.

Deși el nu o spusese la propriu, se priviră în ochi în timp ce gurile li se întâlniră. Julia îi văzu ochii întunecându-se, se văzu captivă în acel verde tot mai intens. Experimentând, schimbă unghiul sărutului. Cu buzele atingându-li-se, testând acum, ezitând, și cu fiecare secundă ce se scurgea, inima ei își acceleră bătăile.

Tânjise dureros după ea, iar gustul ei făcu acea durere să se instaleze în măruntaiele lui, radiindu-i de acolo până în vârful degetelor. Se jucă tandru cu gura ei, fără a se grăbi, deși sângele îi vuia tumultuos în cap. Treptat, treptat, îi văzu ochii umbrindu-se, genele fâlfâind. Și înghiți suspinul întretăiat care îi alunecă de pe buze.

– Trebuie să te ating.

Chiar în timp ce rosti acele cuvinte, mâinile lui alunecară peste sânii ei, se închiseră peste ei, posedându-i. Știa că nu mai simțise în viața lui ceva mai erotic decât felul în care sfârcurile ei se apăsau întărite pe palmele lui prin mătasea subțire.

Un geamăt gâtuit, un torent de dorință. Capul ei căzu pe spate într-un gest moale de abandon care îi năuci pe amândoi.

– Trebuie să... O, Cullum... Ai așa niște mâini.

Mâinile lui se aflau pe pielea ei acum, după ce îi descheiaseră bluza și îi desfăcuseră dintr-o mișcare închizătoarea frontală a sutienului. Cu inima Juliei bubuindu-i în palmă, Cullum uită de bărbații care lucrau la parter, de munca așteptând să fie făcută, de consecințele a ceea ce-și dorea cu atâta disperare să facă.

– Acum. Îi răvăși sălbatic gâtul, gura. Chiar acum.

– Da – nu. Panica, plăcerea, dorința, toate se învolburau în ea. Stai! Ce facem? Cutremurându-se, se dădu în spate, își strânse peste ea bluza desfăcută. Nu putem, aici, așa. Pur și simplu nu putem.

Cullum se strădui din răsputeri să își imagineze o găleată de apă rece aruncată în fața lui, o cascadă înghețată căzându-i peste cap, orice care să-l ajute să se răcorească. Dar nu reuși mai mult decât să își îndese mâinile în buzunare înainte să înceapă să sfâșie hainele Juliei.

– În regulă, spuse el, cât mai calm posibil. Dar, Jules, va trebui să recunoști că a fost ceva mai mult de o scăpare.

– Trebuie să stau departe de tine. Își prinse mai strâns bluza. Sub ea, sânii încă îi vibrau de atingerea mâinilor lui. Trebuie să luăm o pauză, apoi trebuie să decidem, dacă e să se întâmple asta...

– Cred că tocmai am răspuns la acea parte din întrebare, spuse Cullum sec.

– În regulă, asta o să se întâmple, așa că trebuie să ne lămurim cum o să gestionăm situația. Vom merge fiecare în colțul său – cum s-ar spune – pentru câteva zile. Tu îți poți stabili ce părere ai despre toate astea și eu voi face la fel. Când mă întorc, vom putea...

– Să negociem termenii? încheie el în locul ei.

– Într-un fel. În mod cert trebuie să pregătim o oarecare fundație, ca să știm cum să procedăm... ulterior.

Era rezonabil și îl scotea din minți de furie.

– În regulă, MacGregor, tu stai și schițează-ți propunerea și mi-o voi schița și eu pe a mea. Ne vom întâlni și vom discuta pe tema asta după ce te întorci.

– Nu e cazul să devii țâfnos.

El se holbă la ea. Stătea în fața lui, reflectă el, cu părul ciufulit, cu bluza descheiată, cu gura umflată de la săruturile lui, și considera că nu era cazul să devină țâfnos pentru că ea transforma totul într-o tranzacție comercială.

– Drum bun, MacGregor.

– Cullum. Oftă o dată când el se opri cu mâna pe ușă și îi aruncă o privire aprigă. Am o relație profesională și personală cu tatăl tău și cu tine. E important pentru mine să nu o compromit.

El nu găsi nimic ce ar fi vrut să îi spună în replică la așa ceva și, mulțumindu-se să dea scurt din cap, ieși.

Rămasă singură, Julia se așeză pe marginea patului și așteptă să i se liniștească organismul. Dacă nu cumva se înșela amarnic, proiectul ei Murdoch suferise brusc o modificare dramatică și era foarte posibil să fi fost deja compromis iremediabil.

capitolul 25

Julia adora eleganta casă înşiruită din Georgetown. Acolo îşi începuse viaţa, apoi, după ce locuise timp de opt ani la o altă adresă din Washington, îşi petrecuse ultima parte a adolescenţei în clădirea cu tavane înalte şi camere spaţioase.

Nu avea nimic de criticat din perioada când putuse să se joace în Rose Garden sau să îşi distreze verişoarele în teatrul privat. Părinţii ei, spre surprinderea tuturor, făcuseră din acel conac de pe Pennsylvania Avenue o casă pentru copiii lor. I se oferise oportunitatea de a călători în lumea întreagă şi îi fusese insuflat spiritul de responsabilitate faţă de vecinii ei, indiferent dacă locuiau peste gard sau peste un ocean.

Îşi amintea chiar şi acum valul cald de mândrie pe care îl simţise când îl văzuse pe tatăl ei tronând în spatele mesei de scris din Biroul Oval sau când o privise pe mama ei ridicându-se într-o furtună de ovaţii înainte de a ţine unul dintre miile ei de discursuri pe tema drepturilor omului.

Tolerase omniprezenţa Serviciilor Secrete, un aspect care devenise deosebit de sâcâitor în anii adolescenţei. Acceptase restricţiile, imposibilitatea de a ieşi spontan la cumpărături cu prietenele ei sau de a se bucura de pizza şi năzbâtii la vreun restaurant local. Părinţii ei se străduiseră din răsputeri să creeze şi bule de normalitate pentru Julia şi fratele ei. Dar Julia ştiuse dintotdeauna că se trăgea dintr-o familie de seamă. Şi pentru astfel de miracole exista un preţ.

Ţinea minte ziua când se mutaseră înapoi în casa copilăriei ei, când mama ei îi îmbrăţişase pe toţi, apoi rânjise şi le spusese că ieşeau la pizza şi un film. Fusese una dintre cele mai fericite seri din viaţa Juliei.

Acum rămase pe trotuar şi privi taxiul îndepărtându-se. Casa continua să o atragă, continua să o aline. Ştia că îşi făcuse o profesie din a cumpăra şi a vinde case tocmai pentru a-şi oferi la nesfârşit acea alinare, apoi pentru a o da mai departe altora.

Iubirea avea nevoie de un cămin care să o adăpostească, iar ea fusese atât de norocoasă în căminul ei.

Își ridică valiza și urcă puținele trepte de cărămidă, apoi trase valiza pe roți pe aleea îngustă. Florile de toamnă începeau să se scuture, reflectă ea. Vioiciunea toamnei începea să pălească pe măsură ce se apropia iarna. În puțin peste o lună casa avea să se lumineze cu becuri colorate, ușa de la intrare urma să fie decorată cu o cunună, iar prin fereastra grațioasă din față avea să strălucească un brad de Crăciun proaspăt tăiat, încărcat cu ornamente făcute de familia ei.

Astfel de amintiri erau plăcute. Bătu, folosind ciocănelul de alamă cu blazonul clanului MacGregor pentru a izbi în ușă. Leul încoronat o privi cu asprime, făcând-o să se gândească la bunicul ei.

Când ușa se deschise Julia îi zâmbi radios femeii mărunte și îngrijite care stătea în prag.

– Boxy, tu nu te schimbi niciodată?

– Domnișoară Julia!

Elizabeth Boxlieter își aruncă brațele scurte în jurul Juliei și o strânse. Boxy îndeplinise o mulțime de funcții pe lângă familia MacGregor de-a lungul unei perioade de cincisprezece ani. Asistent administrativ al doamnei MacGregor fusese titlul ei în perioada petrecută la Casa Albă. Însă adevăratul ei rol era de a gestiona. Totul.

Boxy se dădu înapoi și, deși ochii îi sclipeau încântați, flutură mustrător un deget.

– Nu ai spus nimănui că vii încoace, nu ne-ai anunțat nici cu o clipă înainte. Dacă eram plecați?

– Atunci mi-aș fi deschis singură și mi-aș fi plâns foarte tare de milă. Râzând, Julia se aplecă pentru a o săruta pe Boxy pe obraz. Voiam să vă surprind pe toți. Mami și tati sunt acasă, nu-i așa?

– Întâmplarea face să fie. Boxy închise ușa de la intrare. Tatăl tău tocmai s-a întors de la Camp David. Pe cuvânt, numai nu îl mai lasă în pace, cerându-i mereu ba să negocieze una, ba să îi consilieze într-alta.

– Ei bine, cineva trebuie să asigure securitatea lumii libere, nu-i așa?

– El și-a îndeplinit partea cu vârf și îndesat. Omul ar trebui să poată pleca la pescuit o lună.

– Tati nu pescuiește.

– Și ce contează asta? E sus în biroul lui, prins într-o convorbire peste ocean, iar mama ta e în spate, în camera ei de lucru.

– Am s-o întrerup pe mami, decise Julia, apoi îl vom întrerupe pe tati. Nu duce valiza sus, Boxy, spuse ea, pornind pe coridor. Am s-o duc eu în câteva minute.

Boxy pufni. De parcă ar fi fost dispusă să lase un bagaj să strice ordinea din foaier. Și, luând valiza, urcă scările.

Camera de lucru a lui Shelby MacGregor era o bucătărie de vară transformată care oferea spațiu pentru roata ei de olar și pentru cuptorul de ars, masa de lucru și diversele materiale. Pe toată durata administrației soțului ei, ea continuase să lucreze ca artist, în egală măsură pentru a-și satisface nevoia de a crea și pentru a demonstra prin exemplul propriu dreptul fundamental de a te dedica unei cariere.

Acum fosta Primă Doamnă era cocoțată pe un scăunel la roata ei, confecționând un vas. Mâinile îi erau mânjite de lut până la încheieturi, antebrațele pătate. Părul ei roșu-închis era strâns neglijent în creștetul capului, iar ochii ei cenușii-fumurii erau întunecați de concentrare.

Pe fundal se auzea muzică, un concert oarecum violent. Sub ochii Juliei, lutul se transformă în mâinile mamei ei, metamorfozându-se dintr-o masă amorfă, alungindu-se, subțiindu-se, devenind un vas elegant. Julia se sprijini de canatul ușii și așteptă.

– Nu-i rău, murmură Shelby, rotindu-și capul și scuturându-se de nodurile apărute în ceafă în timp ce opri roata.

– Va fi superb. Întotdeauna sunt superbe.

– Julia! Shelby sări în picioare și apucă să traverseze pe jumătate distanța până la fiica ei înainte să se oprească. O, sunt dezastru, spuse ea râzând, întinzându-i mâinile acoperite de lut. Haide, sărută-mă tu.

Julia se supuse, apăsându-și buzele pe fiecare dintre obrajii mamei sale.

- Ce surpriză!

- Una plăcută, sper.

- Cea mai plăcută. Stai să mă spăl ca să te pot îmbrățișa. L-ai văzut pe tatăl tău? întrebă Shelby, pornind în grabă spre o chiuvetă pentru a-și curăța lutul de pe mâini și brațe.

- Nu. Boxy zicea că e la telefon, așa că am venit să te întrerup pe tine mai întâi.

- Ei bine, are nevoie de o pauză, așa că o să-l atacăm împreună. Se șterse rapid, apoi se întoarse să își arunce brațele în jurul Juliei. O, cât de tare mi-ai lipsit! Va trebui să-mi povestești tot ce e nou și minunat. Ce mai fac verișoarele tale, micul Daniel, cum merge renovarea casei? Cât poți să stai? Ți-e foame? Răspunde la oricare sau toate aceste întrebări în ordinea aleasă de tine.

Râzând, Julia porni la braț cu mama ei și urcară împreună scările din spate.

- Să vedem, verișoarele mele o duc excelent. Laura arată ca o Madonă cu micul Daniel, iar Gwen radiază ca un înger. Am mâncat ceva ce aducea vag a mâncare pe avion și nu pot să stau decât câteva zile. Casa... merge bine.

Shelby observă ezitarea și decise să cerceteze cauza ei în cel mai scurt timp. Se întoarse spre biroul soțului ei, bătu de formă la ușă și o deschise.

Alan MacGregor era așezat în spatele mesei de scris. Părul i se colorase într-o nuanță intensă de argintiu, iar lumina soarelui ce se revărsa pe fereastră îl făcea să scânteieze. Ca întotdeauna, Juliei i se păru cel mai chipeș bărbat din lume și privi acele riduri de îngrijorare din jurul ochilor lui întunecați transformându-se în riduri de bucurie.

Încă ținând telefonul la ureche, se ridică în picioare și îi întinse mâna.

- Am să mă gândesc. Da, am să mă gândesc serios. Își încolăci un braț în jurul fiicei sale, o trase strâns la piept. Îmi pare rău, domnule senator, dar va trebui să vă resun eu. A intervenit ceva aici. Da, așa voi face. Închise

și, întorcându-se, o strânse pe Julia în brațe. Ceva irezistibil, murmură el, sărutând-o pe creștet.

În mai puțin de o oră Julia era întinsă în fața focului în salonul familiei, sorbind dintr-un excelent vin alb și mai relaxată decât fusese vreodată în ultimele câteva săptămâni. Instinctele care îi sugeraseră să vină acasă fuseseră perfect corecte, decise ea.

– E minunat aici. Își sprijini capul de brațul fotoliului tatălui ei, aproape torcând când el o mângâie pe păr. Își pierde mințile Boxy încercând să vă anuleze obligațiile din serile astea?

– Era un singur dineu, îi spuse Shelby. Unul foarte plicticos. Sunt încântată să pot rămâne acasă.

Își încrucișă picioarele goale în dreptul gleznelor. Privirea rapidă pe care i-o aruncă lui Alan fu un semnal. Recepționându-l, Alan ciufuli părul Juliei.

– Te-ai obișnuit să locuiești singură?

– Mi-e dor de ele, recunoscu Julia. Eu și Laura și Gwen am format un trio atâta timp. Încă mă văd cu ele frecvent.

– Dar nu e la fel, încheie Alan în locul ei.

– Nu, nu e. Din unele puncte de vedere, e mai bine. Ele sunt atât de fericite, mă bucur mult când le văd.

– Dar tu ești fericită?

– Da. Întoarse capul spre tatăl ei pentru a putea să îi zâmbească. Sunt încântată unde am ajuns și ador ceea ce fac, cum o fac. În momentul de față mă distrez fabulos urmărind renovarea casei.

Iată, își spuse Shelby, și ocazia de a interveni.

– De-abia aștept să o văd.

Îi zâmbi soțului ei, semnalizându-i să preia el conversația.

– Cât de mult ai avansat?

– Mi-e gata dormitorul. A fost o prioritate pentru mine. Desigur, am fost nevoită să mă ciondănesc cu Murdoch în privința subcontractorilor care să zugrăvească și să pună tapetul, dar eu sunt cea care scoate banii.

– Fără îndoială. Nu domnul Murdoch, remarcă Shelby, ci Murdoch. Probabil era vorba despre fiul acestuia. Ai ceva probleme cu contactorul-șef?

– Oarecum. La proiectul ăsta îl am pe Cullum Murdoch. Tatăl lui nu se simte prea bine.

– Michael? Îngrijorat, Alan se îndreptă în scaun. Ce a pățit?

– A prins o răceală de vară serioasă și i-a luat ceva timp să se scuture de ea. Se reface, dar Cullum e deja vârât până în gât în proiect, așa că... Se întrerupse și ridică din umeri. Face o treabă excelentă. Atâta că... avem stiluri contradictorii, presupun. El vrea lucrurile în stilul lui, eu le vreau într-al meu. Nimic mai simplu.

Julia își termină vinul și trase adânc aer în piept.

– Mă gândesc să încep o relație cu el.

– Oh. Durerea o lovi ca o săgeată măruntă, chiar sub inimă. Instinctiv, Shelby își frecă o mână peste locul dureros. Dar dacă nu vă înțelegeți...?

– Asta e la un nivel. Oftând ușor, Julia își întinse picioarele. La un alt nivel, se pare că ne înțelegem absolut excelent.

– Nivelul fizic nu e suficient, interveni Shelby, apoi se strădui să își țină în frâu panica văzând privirea caldă și amuzată pe care i-o aruncă Alan.

– Se pare că mama ta se gândește la o altă tânără foarte frumoasă care a încercat să se convingă singură că nu se poate împăca prea bine cu un anumit tânăr la un anumit nivel. Ochii lui negri sclipiră când rânji. Așa că am sedus-o.

– Alan! Ezitând între râs și îngrijorare, Shelby clătină din cap. Acum e vorba de fetița noastră, și nu cred că vreunul dintre noi vrea să o știe sedusă de un Murdoch.

– Pare mai degrabă opera lui MacGregor decât a lui Murdoch, îi murmură Alan fiicei sale și văzu lumina războinică pe care o iubea sclipind în ochii soției lui. Aș zice că asta depinde și de cine e acel Murdoch, continuă el. Și de Julia. Ești o femeie inteligentă, Julia. Știi se deosebești binele de rău și știi ce e bine pentru tine.

– Ceea ce mi s-a părut o idee bună, la momentul respectiv, a fost să îmi ofer o oarecare distanță și să discut cu voi amândoi. Nu-ți face griji pentru mine, mami. Își puse o mână pe genunchiul lui Shelby. Nu m-ar seduce.

Dacă voi începe o relație cu Murdoch, o voi face cu ochii larg deschiși.

Mai povestiră toți trei încă puțin, apoi, când Julia se retrase pentru a-și despacheta bagajele și a se schimba, Shelby se întoarse spre soțul ei.

- Alan, situația e gravă.

- Hmm.

Se ridică să reumple paharul soției sale.

- Nu mă lua cu acel „hmm" diplomatic. Îl privi posomorâtă peste buza paharului. Nu sunt atât de naivă cât să cred că Julia nu a mai avut niciodată o relație cu un bărbat. Dar nici unul dintre ei nu a contat vreodată suficient cât să o îngrijoreze sau să o determine să vină să discute cu noi despre asta.

Așezându-se pe brațul fotoliului ei, Alan își trecu un deget peste bretonul soției sale.

- Ești îngrijorată că e îndrăgostită sau că e orbită de dorință?

- Ambele. Oftă. Fetița ei cea mică, își spuse ea. Copilașul ei. Nu avusese timp suficient să se pregătească. Pur și simplu cred că ar fi mai înțelept dacă am ști ceva mai multe despre el.

- Tatăl meu cunoaște familia Murdoch de ani buni. Gura lui Alan se strâmbă într-un zâmbet când ridică paharul să bea. Îmi închipui că va fi foarte încântat de situație.

Shelby se prinse într-o clipă. Își închise o mână peste cea a lui Alan.

- Doar nu crezi că el a aranjat asta cumva?

- Nu. Alan se aplecă și sărută gura posomorâtă a soției sale până o îndulci. Sunt absolut convins că a făcut-o.

capitolul 26

Cullum sorbi posac din bere, în timp ce din tonomat răsuna un cântec despre o iubire sfârșită prost. Nu așa se întâmpla întotdeauna? se întrebă el. Nimic nu dura la nesfârșit - dacă ar fi durat, el ar fi rămas fără obiectul muncii. Apărea putregaiul uscat, îmbătrânirea

materialelor sau pur și simplu monotonia. Clădirile nu se deosebeau prea mult de oameni, reflectă el. Iar unele erau foarte pretențioase.

Julia MacGregor era cu siguranță o femeie foarte pretențioasă.

Era bine că avusese la dispoziție câteva zile să se relaxeze, să se calmeze și să își vină în fire. Orice bărbat care ar fi avut o aventură cu ea ar fi sfârșit inevitabil prin a plăti scump, iar el personal era foarte prudent când era vorba de orice fel de investiții.

Femeia voia să negocieze pentru sex, pentru numele lui Dumnezeu. Să redacteze clauze și prevederi pentru situații neprevăzute, folosind patul drept masă a negocierilor. Ei bine, naiba s-o ia de treabă, decise el, ridicând sticla la buze. El considera că dacă un bărbat și o femeie erau singuri, sănătoși și se doreau reciproc, alte negocieri nu erau necesare.

Așa că n-avea decât să își găsească pe altcineva cu care să facă afaceri. Și probabil chiar avea să își găsească, își spuse el, curbându-și buzele într-un mârâit. O femeie care arăta așa nu ar fi avut nici o problemă în a-și găsi un partener de „afaceri".

Și cum adică arăta așa? se întrebă el, fără a-și auzi măcar propriul oftat. Nici măcar nu era cu adevărat frumoasă, dacă o analizai punct cu punct. Dar, cumva, toate detaliile puse laolaltă creau o priveliște care li se înfigea bărbaților direct între ochi.

Ea știuse acest lucru și îl folosise în avantajul ei. Ei bine, cu el nu avea să țină figura. Impulsul trecuse, fără îndoială, și își venise în simțiri. Unul dintre bărbați se apropie de bar pentru a-și comanda ceva de băut și îl plesni prietenește pe Cullum peste spate.

– Cum merge, șefule?

Cullum îi răspunse cu un mormăit. Nu știa de ce își lăsase echipa să îl convingă să iasă la o bere după muncă. Nu avea chef să socializeze. Pe de altă parte, nu avusese chef nici să meargă acasă. Adevărul era că nu părea să aibă niciodată chef de nimic în afară de scandal.

– Sper sincer ca domnișoara MacGregor să se întoarcă repede. Tâmplarul care lucra la chenare își împinse

în sus cozorocul șepcii de baseball pe care o purta și îi rânji. Băieților le e dor să o vadă plimbându-se printre ei - în special când poartă vreuna dintre fustițele ei scurte. Vă spun, femeia e cocoțată pe niște picioroange de vis. Fără a bănui norul roșu de furie ce începea să se formeze în fața ochilor șefului său, tâmplarul se sprijini de bar pentru a sorbi din halba rece. Și miroase atât de bine că-ți vine să o mănânci.

Cuprins foarte brusc de impulsul de a sparge sticla de marginea barului și a înfige capătul tăios înspre fața acelui bărbat, Cullum avu grijă să pună jos sticla foarte atent.

- Tu rămâi cu mintea la ce ai de făcut, Jamison, în loc să-ți stea capul la picioarele clientei.

- Ei bine, pe toți dracii, Cullum, începu Jamison, apoi își drese vocea când surprinse violența dogoritoare din ochii lui Cullum. Sigur, șefule, eu doar făceam conversație.

Fără un cuvânt, Cullum aruncă pe bar câteva bancnote și se ridică. Ieși înainte să apuce să rănească pe cineva din echipa lui.

Jamison răsuflă zgomotos, apoi chicoti și își strigă prietenul.

- Hei, Jo, se pare că șeful a pus ochii pe domnișoara McG.

Jo se apropie imediat și se așeză pe scaunul recent eliberat pentru a discuta informațiile proaspete.

Cullum ar fi fost furios să afle că muncitorii din echipa lui își petrecură mai bine de o oră rânjind și bârfind despre el și Julia. Ar fi intrat în pământ de rușine să știe că acele rânjete și bârfe se răspândiră ca un șir de fulgere printre subcontractori. Până a doua zi la amiază nu mai era bărbat sau femeie printre cei care lucrau la casa MacGregor care să nu se întrebe ce se petrecea între șeful lor și clientă.

Formarea unui fond de pariuri era inevitabilă. Cullum intră în încăpere exact când o bancnotă de douăzeci de dolari trecu de la unul dintre bărbați la altul. Dar Murdoch & Sons nu lucra cu oameni grei de cap.

– Mulțumesc pentru împrumut, Mike. Bărbatul băgă bancnota în buzunar cu un zâmbet relaxat. Ți-i dau înapoi la salariu. Hei, șefule, suntem gata să montăm mulura de protecție aici.

– Atunci să ne apucăm de treabă.

Sufrageria avea să fie cea mai formală încăpere din toată casa. Lambriurile, mulura de protecție pentru scaune bogat sculptată, cele trei ferestre înalte și înguste și tavanul superb casetat meritau tot ce putea fi mai bun. Spera că Julia nu avea să mobileze camera aceea cu articole delicate. Încăperea avea nevoie de piese mari, masive – scaune cu spătare înalte, o masă cu o oarecare vechime și greutate.

Avea micuța cameră de zi de la etaj și salonul din spate dacă voia ceva simandicos și delicat. Această încăpere impunea forță.

– Probabil va pune panseluțe pe pereți, bombăni el și, după ce verifică primul segment de mulură, trecu în bucătărie.

Aici lucrările avansau bine. Cu privirea concentrată pe detalii, Cullum nu observă rânjetele viclene și speculative îndreptate spre el. Linoleumul fusese îndepărtat, lemnul de pin de dedesubt protejat cu huse. Refinisarea podelei avea să fie unul dintre ultimii pași. În așteptarea dulapurilor de bucătărie, pereții fuseseră zugrăviți. Nu putu să nu aprobe nuanța caldă de galben pe care o alesese Julia. Era o culoare confortabilă și interesantă și avea să se potrivească excelent cu lemnul. Peretele fusese dărâmat, mutând astfel în încăpere veranda laterală. Chiar în acel moment se instalau ferestrele.

Urma să fie o încăpere reușită, decise el, discutând detaliile cu echipa lui, în timp ce studia spațiul. Ideile lui căpătau viață. Astfel de lucruri îi ofereau întotdeauna lui Cullum o strălucire de satisfacție. Dar de data asta era un fior mai profund și mai intens. Își spuse că dacă de data asta se simțea mai stăpân peste casă, era doar fiindcă găsea în ea ceva atât de special.

Nu avea absolut nici o legătură cu proprietara.

Chiar și așa, se putea imagina intrând în bucătăria finalizată într-o dimineață devreme. Sub geamul sudic

s-ar fi aflat ghivece cu verdeţuri. Ar fi făcut cafea pe blatul de lucru pe care îl construia personal. Ar fi măcinat cafea proaspătă. Atunci încăperea ar fi mirosit a rozmarin, a cafea şi a florile de pe vechea masă de stejar aflată în zona de stat jos.

Ar fi băut prima ceaşcă în picioare, apoi cu cea de-a doua s-ar fi dus la măsuţa din fier forjat al cărei loc era în colţ, exact acolo. Pentru mese în familie. Lumina soarelui s-ar fi strecurat în încăpere, întâmpinând-o pe Julia când ar fi apărut în prag, ciufulită şi sexy după somn. Ea i-ar fi zâmbit, s-ar fi apropiat să se sprijine de umărul lui şi şi-ar fi frecat obrazul de al lui. Apoi i-ar fi furat cafeaua.

Era atât de prins în scena imaginară încât atunci când apăru Julia în prag, ciufulită şi sexy de pe drum, el căscă gura la ea.

- Ce? Unde?

- Cine? De ce? încheie ea şi râse de el. Probabil că visai la ceva foarte frumos, Murdoch. Îşi băgă mâinile în buzunarele sacoului de caşmir şi studie încăperea. Uau, progrese. Va trebui să îmi iau cu regularitate câteva zile libere. Abia atunci te izbesc transformările. E fabulos aici. Am ştiut eu că nuanţa asta de vopsea o să arate bine. Şi, oh, ferestrele vor fi minunate. Îţi recunosc pe deplin meritul în privinţa asta. Tocmai am văzut uşile terasei laterale. Sunt perfecte. Pur şi simplu perfecte.

Cullum nu putu decât să fie recunoscător că ea vorbea atât de mult. În acel moment avea nevoie de mai mult de un minut pentru a-şi recăpăta echilibrul. Hotărâse că nu o voia, nu-i aşa? Atunci de ce se chinuia sălbatic să îşi stăpânească impulsul de a o prinde în braţe chiar în clipa aceea şi a o săruta până îi zdrăngăneau oasele din corp?

Cullum se holba la ea ca şi cum ar fi trecut printr-un zid, îşi spuse Julia, şi începu să îşi simtă pulsul poticnindu-se şi agitându-se. Reflectase atent la problema relaţiei lor cât se aflase în Georgetown. Toate condiţiile şi detaliile, toate cerinţele şi regulile, totul fusese stabilit cu grijă în mintea ei.

Iar acum nu îşi mai amintea nimic din toate acestea.

– Mă gândesc că am să... Mă bâlbâi, dacă mă mai priveşti mult aşa, îşi spuse ea. Ah, am să-mi duc lucrurile sus, apoi o să arunc o privire să văd ce s-a mai întâmplat. Au venit, ăăă, dulapurile de bucătărie?

– Poimâine.

– Bun, în regulă. De-abia aştept să le văd. Eu doar... Flutură o mână într-un gest vag. Am să plec acum.

Răsucindu-se pe călcâie, porni în grabă spre ieşire, apoi îşi înăbuşi un icnet când el o prinse de braţ şi veni lângă ea.

– Te ajut să-ţi duci sus lucrurile. Trebuie să finalizăm câteva detalii privind camerele de oaspeţi.

„Nu acum", decise ea. Cu siguranţă nu acum, când nu era în stare să lege nici două gânduri raţionale.

– Nu vreau să te întrerup de la muncă. Şi am nişte telefoane de dat şi...

– Nu va dura mult. Sprânceana i se arcui brusc când văzu grămada de bagaje de la baza scărilor. Nu ai lipsit decât trei zile.

– Ştiam că voi face cumpărături, aşa că mi-am luat mai multe genţi. Luă una dintre ele pentru a avea mâinile ocupate. Sunt mai mult de jumătate gata cu pregătirile de Crăciun.

– Mă bucur pentru tine. Cullum dădu să ia celelalte două bagaje, clătină din cap când simţi cât erau de grele şi făcu un efort să le ridice. Unde vrei să ţi le pun, Moş Crăciun?

– Sus în camera mea. Trebuie să organizez totul înainte să mă apuc de împachetat. Cum se simte tatăl tău?

– E mult mai bine, cred. Nedumerit, Cullum coborî privirea când o jumătate de duzină de muncitori se furişară în foaier pentru a-l privi urcând cu Julia. Ce-i? Cumva aţi terminat casa când nu eram eu atent? Cuvintele lui îi făcură să se risipească. Cullum ridică din umeri, ignorând râsetele zgomotoase care urcară după el. Trebuie să ţină minte să păstreze ferestrele deschise când lucrează cu clei. Îi transformă în idioţi.

– Uite, aruncă-le pur şi simplu pe pat, îi spuse Julia. Şi, astfel, patul avea să fie prea aglomerat pentru a putea

să fie o tentație pentru oricare din ei. Sunt foarte nerăbdătoare să văd....

Fraza se termină brusc sub buzele lui. Cullum o trăsese în brațele lui, îi prinsese părul în pumn și îi capturase buzele într-un sărut lacom înainte să apuce să inspire și să expire. Apoi respirația nu i se mai păru prea importantă. Geanta pe care o ținea în mână îi căzu la podea cu o bufnitură.

– Trebuie să discutăm despre asta, reuși ea să spună.

– Taci, Jules.

– Da, bine. Cu un geamăt frânt, își lăsă mâinile să urce pe spatele lui, încleștându-le peste umerii lui și chinuindu-se să ajungă mai aproape. Ceva o izbi în șold, ceva o înghionti cu forță în coapsă. Au, la naiba.

– Centura de scule, bombăni el și își slăbi strânsoarea înainte să o rănească. Scuze.

– Nu-i nimic. Cu o mână tremurătoare, își frecționă ușoara lovitură. Stăm teribil de prost la capitolul sincronizare. Ascultă, nu știu cât te-ai gândit tu la asta, dar eu m-am gândit destul de mult. Trebuie să discutăm.

– Te doresc. Asta e contribuția mea la discuție.

Râzând șovăitor, Julia se retrase în lateral până puse între ei cufărul de la picioarele patului.

– Eu am ceva mai mult de spus pe tema asta.

– Ce surpriză. Noi terminăm aici la patru și jumătate. Mă întorc la șase. Dacă dorești, voi aduce ceva pentru cină.

– Cină. Era rezonabil, decise ea. Poate ar trebui să ieșim.

Privirea ochilor lui verzi rămase încinsă și ațintită asupra ei.

– Altă dată, Jules. În seara asta nu prea am chef de întregul ritual de împerechere cu meniuri și chelneri, și conversație de complezență.

Ea dădu încet din cap.

– Atunci vom mânca acasă, dar vom discuta.

Acum zâmbi el, un zâmbet lent și senzual care îi curbă buzele și îi stârni Juliei fiori delicioși pe șira spinării.

– Punem pariu?

– Vorbesc serios, Murdoch.

– La fel și eu, MacGregor. La șase, repetă el, înainte de a se întoarce spre ușă.

– Șase și jumătate, spuse ea.

Era arbitrar, știa, dar simțea nevoia să aibă și ea un cuvânt de spus. Înțelegând-o perfect, Cullum clătină din cap.

– În regulă atunci. Apoi ridică o sprânceană. Vii?

– Unde?

– Să vezi camerele de oaspeți, ai uitat?

– Oh. Fâstâcită, își netezi părul ciufulit. Credeam că ai spus asta doar pentru urechile muncitorilor.

– Eu spun ce am de spus. Să mergem să aruncăm o privire. Țevăria a fost inspectată și aprobată.

Julia se strădui să treacă din pielea unei potențiale iubite în cea a unui client. O irită faptul că el părea capabil să facă tranziția mult mai grațios decât ea.

– În regulă. Apoi aș vrea să trec în revistă și restul lucrărilor, dacă ai timp.

El îi ținu ușa deschisă.

– Timpul meu îți aparține. Cel puțin până la patru și jumătate.

Ochii ei se îngustară spre fața lui când trecu pe lângă el.

– De ce am impresia că asta aduce a amenințare, Murdoch?

El îi zâmbi sec.

– N-am de unde să știu. E pur și simplu realitatea, MacGregor.

La patru și treizeci și cinci privi ultima camionetă – cea a lui Cullum, firește – plecând din fața casei. Avea mai puțin de două ore la dispoziție, își spuse ea, dar de data asta urma să fie pregătită. De data asta nu avea să își lase mintea să îi fie orbită de senzații înainte să apuce să spună ce avea de spus. Aveau să discute situația rațional, să negocieze termeni care să fie acceptabili pentru amândoi.

Când se sfârșea aventura – ceea ce fără îndoială urma să se întâmple – aveau să scape amândoi cu doar un minimum de efort și suferință. Erau, decisese ea deja, mult

prea asemănători ca să se înțeleagă bine. Iar dorința fizică elementară pe care o simțeau erau mult prea intensă și prea fierbinte pentru a rămâne aprinsă mult timp.

Nu voia să aibă de suferit când se sfârșea totul și nu voia să îl rănească nici pe el. Așa că aveau să stabilească niște reguli și să le urmeze. Și aveau să se bucure unul de altul atât cât avea să dureze.

Julia întoarse spatele ferestrei, întrebându-se de ce se simțea brusc atât de deprimată. Poate era din cauză că fusese atât de apropiată de Laura și de Gwen, iar ele se îndrăgostiseră amândouă atât de fulgerător. Neavând nici măcar o clipă să reflecteze sau să plănuiască, sau să își bată capul cu regulile.

Dar aici nu era vorba de iubire. Atracția fizică dintre ei era de natură chimică. Și își mai amintea suficient din materia respectivă cât să știe că experimentele volatile puteau uneori să se lase cu explozii dacă nu erau pregătite și executate cu grijă. Și nu avea de gând să sfârșească pârlită. Chiar și așa, nu vedea nici un motiv pentru a nu-l scoate din minți între timp.

Avea aproape două ore la dispoziție, reflectă ea. Timp mai mult decât suficient pentru a parcurge ritualul feminin răsfățat al pregătirii pentru un iubit. Când va termina, durul de Cullum Murdoch avea să fie ca plastilina în mâinile ei.

capitolul 27

Julia urma să se topească precum o bucățică de unt. Va avea el grijă de acest lucru.

Deși fu tentat să își descuie singur pentru a o irita, Cullum bătu la ușă la șase și jumătate. Se schimbase într-o bluză bleumarin și blugi curați – în nici un caz nu avea să o lase să creadă că își bătuse capul cum să se aranjeze pentru ea în seara aceea. Dacă afla că era câtuși de puțin neliniștit, câtuși de puțin speriat, i-ar fi oferit un avantaj prea mare.

Îi plăcea faptul că Julia își folosea avantajele, chiar o respecta pentru acest lucru. Dar nu era dispus să o lase

să i-o ia înainte sau să ajungă într-o poziție superioară lui. Mută punga pe care o avea cu el de pe un braț pe altul și tocmai se gândea să își folosească totuși cheia când deschise ea ușa.

Nici ea nu părea să se fi agitat prea mult, așa că nu avea dreptul să îi facă pulsul să o ia nebunește la goană. Își lăsase părul desfăcut, în bucle sălbatice, așa cum îi plăcea lui cel mai mult. Se revărsa peste umerii unei elegante salopete negre foarte mulate care îi expunea rotunjimile cu o fidelitate ce îi lăsă gura apă. La brâu avea prinsă larg un fel de centură de argint confecționată din zale mari. Era desculță.

Arăta ca o boemă rafinată, cu ochii ei de culoarea ciocolatei înconjurați de gene dese și gura ei generoasă moale și nerujată.

- Ești prompt. Buzele ei fără urmă de ruj se curbară într-un zâmbet lent. Îmi place asta la un bărbat.

- Ești bine lucrată. Zâmbi și el cu același calm leneș. Îmi place asta la o femeie.

- Nu-i așa că suntem norocoși? Intră. Închise ușa în urma lui și își impuse să ignore tremurul din stomacul ei. Deci ce-ai adus pentru cină?

- Meniu extracrocant.

În ochii ei se aprinse o sclipire de umor rapid, apreciativ, care îl făcu și pe el să rânjească.

- Și un excelent Bordeaux alb care va pune în evidență, în loc să acopere, faimoasele ierburi și condimente din rețeta secretă.

- Cine ar fi crezut că avem gusturi similare în materie de mâncare? Hai să ducem astea sus. Își înclină capul înainte ca el să apuce să își închipuie că ar fi putut să o grăbească. Camera mea e singura din casă, în momentul de față, în care se poate mânca într-o atmosferă plăcută. Doar dacă nu cumva ai prefera să stai așezat pe niște găleți de adeziv pentru tapet și să mănânci pe o capră de tăiat lemne?

- E bine în camera ta.

- Urcă înaintea mea, eu merg să văd dacă pot găsi pe undeva două pahare de vin.

- Avem aici tot ce ne trebuie. Bătu cu mâna peste pungă. Plastic și hârtie. Nu are rost să murdărești vase câtă vreme bucătăria ta e cu fundul în sus.

- Ai perfectă dreptate. Și era drăguț din partea lui că se gândise la acest lucru, își spuse ea, începând să urce scările. Lucrările progresează fără probleme.

- E nevoie doar de organizare. Și de puțin noroc.

- Mă interesează o clădire din centru. Ar trebui să poată fi amenajată în șase apartamente de câte două camere foarte confortabile. Cu puțin noroc și multă organizare. Se opri la ușa camerei ei pentru a-i arunca o privire. Crezi că tu și tatăl tău ați fi interesați?

- Dacă nu ai nevoie să te apuci de ea mai devreme de întâi ianuarie.

- Nici măcar nu am cumpărat-o încă, deci va dura cel puțin până atunci.

Făcuse focul în șemineu, atât pentru căldură, cât și pentru atmosferă. Pârâia vesel în spatele unui grilaj de alamă bogat decorat. Polița căminului era plină ochi de sfeșnice și suporturi de lumânări de diverse mărimi și materiale. Încă nu aprinsese lumânările conice, nici pe cele votive.

Aprinsese însă o coloană groasă de alb cerat în mijlocul micuței mese din zona amenajată pentru relaxare.

- Foarte drăguț.

Camera mirosea seducător și la fel și ea. Cullum puse pe masă punga roșu cu alb, întrebându-se dacă acesta era planul ei - să îl seducă înainte să apuce să se impună în fața ei. Urma să fie o noapte interesantă.

Scoase vinul și un tirbușon, privind-o în timp ce deschise sticla.

- Dacă tot am decis să socializăm, am să-ți spun că te descurci spectaculos de bine în amenajarea casei. Te miști rapid, dar nu iei decizii pripite. Selectezi inteligent piesele pe care ți le dorești. Reușești să dai casei un aer rafinat, dar totuși prietenos. Nu oricine ar putea face asta.

Ea încercă să nu rămână cu gura căscată la el. Era un compliment gândit să flateze o femeie ca ea, unul care se referea la mintea, la stilul și la inima ei.

– Mulțumesc, asta înseamnă mult pentru mine. Am crescut într-o casă rafinată, dar prietenoasă.

– Tu ai crescut la Casa Albă, îi aminti el, și îi oferi un pahar de vin din plastic, umplut cu vin de culoarea paielor.

– E drept, dar eu mă gândeam la casa noastră din Georgetown. Oricum, părinții mei au făcut tot ce a depins de ei ca să ne simțim ca acasă la Casa Albă.

– Probabil te-ai simțit ca într-un acvariu.

– Uneori. De multe ori era surprinzător de confortabilă și intimă. Dacă voi mai locui acolo vreodată, îi voi oferi familiei mele același confort.

El ridică din sprâncene.

– Te gândești să te căsătorești cu vreun viitor președinte?

– Nu, mă gândesc să fiu un viitor președinte.

Așteptă să i se oprească vinul în gât, să râdă și să facă vreun comentariu sarcastic. În schimb el își îngustă ochii cu un aer speculativ și dădu din cap.

– Dacă te descurci măcar pe jumătate la fel de bine ca tatăl tău, vei fi un președinte bun.

– Mă surprinzi din nou.

– De ce? Ai impresia că sunt o brută de Neanderthal?

– Am avut impresia asta de câteva ori. Se așeză și deschise punga pentru a o adulmeca. Sunt gata dacă ești și tu.

De data asta el chiar râse.

– Să mănânc, adăugă ea blând. Și să discut despre restul.

– Nu mă deranjează puțină conversație la cină.

Împărțiră puiul și cartofii pai pe farfurii de carton. Cullum se crispă când ea turnă un potop de sare peste ambele.

– Știu, spuse ea chicotind. E dezgustător. Gwen pur și simplu închide ochii când mâncăm împreună. Mușcă zdravăn și cu poftă dintr-o pulpă de pui și oftă de plăcere. Dar e atât de bun. Lucrurile care sunt rele par întotdeauna a fi. Cullum, s-ar putea ca noi doi să fim foarte răi unul pentru celălalt?

– S-ar putea. Viața e un joc de noroc.

– De acord. Mie îmi plac jocurile de noroc, dar îmi calculez întotdeauna șansele și opțiunile – și știu întotdeauna exact cât de mult îmi pot permite să pierd fără a fi afectată, asta înainte de a intra în joc. Deci noi doi suntem atrași unul de celălalt dintr-un motiv posibil nebunesc și contradictoriu.

Cullum își luă paharul de vin, savurând compania Juliei la fel de mult cum savura gustul sec și fin al băuturii.

– De acord.

– Referindu-mă strict la mine, eu nu îmi iau un amant doar pentru că simt atracție. Trebuie să existe o fundație ceva mai solidă. Respect reciproc, înțelegere, afecțiune. Totodată, prefer să intru într-o relație stabilind de la bun început că dacă lucrurile nu ies bine, ambele părți vor accepta și se vor retrage. Iar relația trebuie să fie monogamă pe durata contractului. Dacă oricare dintre părți găsește această condiție nesatisfăcătoare, relația se sfârșește. Fără daune sau stricăciuni.

Amuzat, Cullum rânji.

– Deci dacă eu decid că îmi doresc puțină varietate – sau tu decizi asta –, contractul se anulează.

– Exact. Și fără resentimente. Așa se elimină tentațiile de a minți și înșela. Nu tolerez nici una dintre acestea în nici un domeniu al vieții mele și cu siguranță nu în pat.

– Eu nu mint. Iritarea fu ceea ce sclipi în ochii lui de data asta. Și nu înșel.

– Nu am spus că ai face-o, replică ea calm. Dar oamenii o fac frecvent – și, invariabil, scuzele lor se reduc la menajarea sentimentelor cuiva. Eu nu am nevoie și nu vreau să-mi fie menajate sentimentele.

– În regulă. La prima ocazie când o să vreau să îmi încerc norocul cu vreo tipă trăsnet, am să te anunț. Cu un gest calculat, își șterse degetele pe un șervețel. Și la prima ocazie când ai să vrei tu să ți-l încerci cu vreun băiat chipeș în smoching... Ei bine, va trebui să îl rănesc.

Faptul că pulsul ei avu o ușoară tresărire de plăcere o înfurie.

– Asta e genul de atitudine care nu funcționează.

– Ba pentru mine funcționează. Înțeleg unde bați, Jules. Îți dorești respect. Te respect – îți respect mintea și integritatea. Te înțeleg destul de bine. Ești obișnuită ca totul să iasă cum vrei tu și îți place să fii tu șefa. Ești chiar bună la asta. Și îmi placi destul de mult, uneori. Asta e fundația ta. Acum dă-mi voie să adaug eu o parte din elementele decorative.

Reumplu ambele pahare și se lăsă pe spate cu al lui.

– Dacă vrei să faci acorduri și contracte, încearcă asta cu cineva ca acel Tod pe care l-ai dat afară acum câteva seri. Aici nu e vorba de o tranzacție, și nici unul dintre noi nu va putea să își planifice parcursul prin diversele etape ale relației. Ne dorim unul pe altul. Poate că după noaptea asta nu ne vom mai dori și aici se va sfârși totul.

– Și dacă unul va mai dori, iar celălalt nu?

– Atunci va fi un ghinion teribil pentru cineva. Se ridică și, luând-o de mână, o ridică și pe ea în picioare. Hai să aflăm.

Ea nu terminase încă, nici pe departe, dar el reușise deja să îi smulgă hățurile din mâini. Gura lui era fermă, posesivă, și nu îi dădu de ales gurii ei, forțând-o să se deschidă spre a lui cu un geamăt de plăcere pură. Intenționase să aprindă lumânările, să îl scoată încet din minți până accepta toate condițiile ei. Însă dorința se descătușă în ea, primitivă și brutală. Seducția, de o parte și de cealaltă, trebuia să mai aștepte.

Mâinile ei alunecară sub bluza lui, încleștându-se pe umflătura tare de mușchi de pe spatele lui. Forța lui o ispitea, o fascina. Îi împinse bluza în sus, trăgându-i-o peste cap, aruncând-o neglijent deoparte. Și își dori cu disperare mai mult.

– Efectiv îți ador corpul, reuși ea să spună.

El trase în jos umerii costumului mulat, își lipi gura pe gâtul ei.

– La fel și eu.

Înșfăcă închizătoarea centurii ei și o smulse, aruncând-o cu un zdrăngănit la podea.

Mâinile lui se plimbară peste materialul mulat, torturându-i pe amândoi, apoi peste carnea ei, bătăturile lui

aspre zgâriindu-i pielea răsfățată. Gurile li se întâlniră din nou, fierbinți și umede, cu limbile împletite, dinții scrâșnind și gemete răsunătoare de dorință.

Juliei i se tăie respirația când Cullum o luă pe sus. Pentru o clipă se simți complet neputincioasă, copleșită, învinsă. O încântare panicată îi stârni furnicături pe piele. Apoi el o întinse pe cuvertura groasă și, cu privirea ațintită în ochii ei, o dezbrăcă de salopetă.

Fiorul fulgerător ce o străbătu o surprinse. Se pregătise pentru el, știuse că așa avea să se încheie seara aceea. Dar nu știuse, nu ar fi avut de unde să știe, că o singură privire prelungă și dogoritoare a acelor ochi de un verde atât de intens putea să taie atât de rapid nodurile controlului ei.

Cu un sunet lacom, se ridică spre el, încolăcindu-și brațele și picioarele în jurul lui, lipindu-și gura de a lui.

Era erotică precum cea mai desăvârșită curtezană, periculoasă precum cea mai vicleană sirenă. Cullum își simți sângele gonindu-i prin vene, îmbogățit cu aroma ei ca un drog. Fu aspru cu ea, nu se putu abține. Julia îi sfâșiase deja legătura fragilă cu tot ce era civilizat.

Degetele lui se înfipseră în carnea ei, lăsându-i vânătăi. Gura lui coborî zdrobitoare peste a ei până când ea scânci, pradă unei încântări năucite. Apoi, ținând-o de păr și trăgându-i capul în spate, se năpusti sălbatic asupra gâtului ei.

Pielea ei era deja umedă de la fierbințeala trupurilor când Cullum o împinse în spate, când gura și mâinile lui îi posedară sânii. Aerul era prea dens pentru a putea fi respirat și de fiecare dată când înghițea lacom din el i se învârtea capul. Simțea flăcări în ea, încingându-i organismul dincolo de limitele suportabile. La fel de disperată ca el să atingă, să guste, să posede, se rostogoli cu el pe pat.

Picioarele li se încâlciră când îi trase în jos blugii. Fiecare secundă era o tortură delicioasă, fiecare mișcare, un fior sălbatic.

Cullum își simți propriii mușchi tremurând când pielea lui umedă alunecă peste a ei. Nu mai existase niciodată nimeni sau nimic ce să-și dorească așa cum

o dorea pe ea. Fiecare centimetru din ea, fiecare curbă, fiecare tremur, fiecare geamăt. Nevoia de a o avea era ca o mână de fier încleștându-se pe gâtul lui, pe inima lui, în vintrele lui.

Se împinse în ea, orbește, furios, o simți strângându-se în jurul lui ca un pumn fierbinte. O strălucire de triumf, dulce și îmbătător, îl străbătu din cap până în picioare când ea țipă. Apoi picioarele ei lungi și zvelte se încolăciră în jurul lui.

Mâinile ei se strânseră în pumni pe cearșaf când căzu pradă primului orgasm violent. Presiunea din ea explodă, apoi începu din nou să se acumuleze, forțând-o să inspire gâfâit. Cu mințile rătăcite, îl zgârie cu unghiile pe spate, se arcui spre el, și întâmpină curajoasă următorul climax.

Cullum se luptă cu negura ce îi întuneca vederea. Voia să o vadă, trebuia să o vadă, în timp ce trupurile lor se năpusteau spre momentul critic. Fața îi era îmbujorată și umedă, ochii îi erau închiși, buzele îi tremurau, iar părul îi era o încâlceală de foc pe așternuturile boțite.

Ceva se chinui să se descătușeze în el, ceva mai complex și mai intens decât dorința fizică. Cullum i se împotrivi și se lăsă dus de valul tot mai înalt al senzațiilor. Însă numele ei fu ceea ce îi izbucni de pe buze când se eliberă în ea.

Nu vorbiră. Julia se întrebă dacă nu cumva își arsese corzile vocale în fierbințeala pe care o generaseră împreună. Nu se mai simțise niciodată astfel, atât de satisfăcută și slăbită, atât de delicat femeie. Ar fi fost mulțumită să adoarmă pur și simplu așa, lăfăită goală pușcă pe pat, sub trupul lui Cullum țintuind-o greoi de saltea.

Când el se foi ușor, ea oftă și se întrebă dacă acesta era singurul sunet pe care avea să fie în stare să îl scoată în următorii zece ani, aproximativ.

Julia arăta... încântată de sine, își spuse Cullum, reușind să ridice capul și să îi studieze chipul. Când mintea i se limpezi, îi fu teamă că o rănise. Știa că mâinile lui erau mari și aspre și, deși se îndoia că ar fi fost vreodată considerat un amant blând, nu mai fusese niciodată

chiar atât de dezlănțuit. Îi era teamă că se apropiase periculos de mult de a fi brutal.

Însă judecând după expresia de pisică satisfăcută de pe chipul ei, nu părea să fie cazul de scuze. Ceea ce îl bucură. Detesta să își ceară scuze. Apoi ochii ei se deschiseră șovăitori și îi întâlniră pe ai lui. Buzele ei se curbară într-un zâmbet și mai larg.

- Mmm, spuse ea.

- Cel puțin.

Fu surprins să constate că își dorea - simțea nevoia - să deseneze cu un deget conturul bărbiei ei. Pielea ei era moale acolo, în ciuda formei arogante. Cedând impulsului, coborî fruntea și o atinse ușor cu buzele chiar sub bărbie.

Gestul lui îi făcu inima să tresară. Își spuse că era o reacție prostească, chiar una periculoasă. Inima ei trebuia să rămână la o distanță sigură. În ciuda căldurii trupului lui, se înfioră.

- Ți-e frig?

Voia să o înfofolească, să aibă grijă să îi fie cald. Voia să aibă grijă de ea. Iar acel gând rătăcit făcu să i se strângă un nod stingher în stomac.

Fiorul nu avea nici o legătură cu frigul, dar Julia se agăță de scuza aceea.

- Puțin. Nu se putu abține să nu ridice o mână, trecând-o prin părul lui lung și ciufulit. Presupun că ar fi bine să mai punem lemne pe foc.

- Mă ocup eu.

Se aplecă peste ea, intenționând să o sărute ușor, relaxat. Și zăbovi în sărut până se încleștară amândoi unul de celălalt. Dorința crescu din nou în ei, prea rapid ca vreunul dintre ei să apuce să se apere. Împreună, întinseră mâinile, traseră plapuma peste ei și i se abandonară.

capitolul 28

Noiembrie, decise Julia, era cea mai interesantă lună din an. Era una atât de tranzițională, în care aerul era în același timp diafan și tare. Vântul aducea miros vag

de iarnă, cu toate aventurile și surprizele care însoțeau sezonul sărbătorilor.

Aproape că îi părea rău să o vadă sfârșindu-se. În viața ei nu petrecuse o lună mai fascinantă sau mai palpitantă.

Era convinsă că ea și Cullum reușeau să fie foarte discreți. În timpul programului de lucru păstrau o distanță respectabilă. De cele mai multe ori, recunoscu Julia, amintindu-și o întâlnire scurtă și toridă în cămara reamenajată. Iar atunci, fu nevoită ea să admită, ea fusese capul răutăților. Pur și simplu fusese ceva în felul în care stătea în zona acea curată și confortabilă, cu centura de scule petrecută peste șolduri și cu pielea mirosind a rumeguș, ceva ce îi prăjise toate circuitele suficient cât să îl îmbrâncească în ușă și să sară pe el.

Nu că el i-ar fi opus prea multă rezistență. Simplul adevăr era că le venea greu să își țină mâinile departe unul de celălalt. Cum se chinuiau să o facă timp de aproape opt ore pe zi, cinci zile pe săptămână, tensiunea acumulată adăuga destul de multă disperare întâlnirilor lor din afara programului.

Iar dormitorul ei și cămara nu erau singurele încăperi în care se distraseră. Se gândi cum ajunseseră să se tăvălească pe husele de protecție din biblioteca pe jumătate terminată, râzând ca nebunii și luptându-se cu nasturi și fermoare.

Nu păreau nici măcar să se apropie vreodată de a se sătura unul de celălalt.

– În mod cert arăți... satisfăcută, comentă Laura.

Atât ea, cât și Gwen își rezervaseră prima după-amiază de sâmbătă din decembrie pentru a o ajuta pe Julia să decoreze bradul. Deși fiecare dintre ele avea propria casă acum, nici una nu uitase anii în care locuiseră împreună, nici legătura care se formase între ele.

– De ce nu aș fi? Julia căută locul perfect unde să atârne Moș Crăciunul de lemn sculptat ce trecea cu sania peste o semilună. Casa e aproape terminată și se conturează exact cum mi-am dorit-o eu.

Sprijinindu-și acum mâinile pe șolduri, se întoarse să studieze camera de zi finalizată. Încăperea era inundată

de soare, care poleia podeaua din lemn de pin bine șlefuită. În șemineul de piatră pârâia focul. Chenarul de lemn era întunecat și lucios și se curba ușor peste uși și ferestre. Tencuiala decorativă era năucitor de frumoasă.

Cele două încăperi mici și întunecate dispăruseră. Iar locul lor fusese luat de un spațiu uriaș, foarte aerisit, în care își aranjase piesele de mobilier favorite. Canapeaua cu spătar curbat și perne de brocart, sofaua lungă și adâncă, perfectă pentru un pui de somn la amiază. Două dintre acuarelele originale ale fratelui ei, reprezentând orașul Boston, erau atârnate pe perete deasupra unei măsuțe pe care se afla o creație a mamei sale, un vas larg și puțin adânc în culori pastelate ce se amestecau între ele.

Un leagăn de păpuși antic servea drept suport pentru reviste. Doi ficuși înalți flancau intrarea care făcea legătura între cele două încăperi. Fiecare obiect, fiecare detaliu, era foarte personal al ei.

- E o cameră fabuloasă, îi spuse Gwen.

- Știam că așa va fi, dar a ieșit chiar mai bine decât mi-am imaginat. Mă bucur că l-am lăsat pe Cullum să mă convingă să aleg o arcadă largă în locul unui spațiu deschis drept. Adaugă caracter camerei.

Gwen și Laura schimbară o privire pe la spatele ei, arătând una spre alta, clătinând din cap și dându-și ochii peste cap. În cele din urmă Laura ridică exagerat de mult din umeri, în semn de confirmare.

- Deci... Laura alese un minuscul clopoțel de argint pentru o ramură. Presupun că va termina peste câteva săptămâni.

- Așa ar trebui. Conform diagramei lui, ne apropiem de ultimele detalii.

- Asta faceți voi - studiați diagrame în pat?

- Uneori, dar... Clipind, Julia se răsuci pe călcâie. Poftim?

- Julia, pentru numele lui Dumnezeu! E evident că voi doi aveți o relație.

Gwen se duse să își mai toarne ciocolată caldă dintr-un ceainic de porțelan modelat în forma unui elefant vesel.

– Chiar e?

– De fiecare dată când trecem pe la tine, trebuie apoi să mergem acasă și să ne descărcăm. Râzând, Laura atârnă un înger diafan. Aerul din casa asta sfârâie. În regulă, suntem băgăcioase. Se întoarse. Dar suntem și preocupate. Am discutat întotdeauna despre genul ăsta de chestii, dar când e vorba de Cullum ești atipic de rezervată.

– Nu știu ce să spun. Presupun că ne-am dat seama că o bună parte din certurile noastre erau de fapt tensiune sexuală. Când am început să colaborăm îndeaproape... Julia ridică din umeri. S-a întâmplat pur și simplu.

Un zâmbet îi înflori pe chip când își privi verișoarele.

– Mă simt minunat. El e minunat. Habar nu am de ce ne distrăm atât de bine împreună – și nu doar în pat. Weekendul trecut ne-am dus la Cap, am făcut un picnic pe plajă. Era teribil de frig. Râse. A fost grozav. Și omului chiar îi place să meargă la cumpărături de antichități. Vă puteți imagina? Găsește chestii fabuloase și e un as în materie de negocieri. Uitați.

Porni în fugă spre rafturile încastrate în perete și înșfăcă un obiect de pe unul dintre ele.

– Mi-a luat asta acum câteva săptămâni. Vânzătorul aproape că i-a oferit-o gratuit pe când a terminat Murdoch cu el.

Sprâncenele lui Gwen se strânseră într-o expresie de concentrare în timp ce studie mânerul de metal și mecanismul prins de un pătrat de lemn vechi.

– Ce-i asta?

– E o cheie telegrafică veche. Julia o întoarse să se laude cu ea, neștiind că ochii îi trădau ce avea în suflet. Ador astfel de lucruri. Nu mă așteptam ca el să observe. Și pregătește niște paste incredibile. Cine ar fi crezut că cineva ca el știe să gătească? Mă ajută să aleg lucrușoarele pentru camera de joacă pe care o amenajez pentru micul Daniel și toți ceilalți nepoți și nepoate care o să mai apară. Ne interesează niște aparate de pinball vechi. El e îndemânatic la chestii mecanice și așa mai departe, așa că s-a gândit că s-ar putea să fie distractiv să reconstruiască una. Iar eu...

Răsuflarea începu să i se poticnească și fu nevoită să își apese o mână pe inimă.

– O, Doamne. O, nu. Cu picioarele tremurându-i, se așeză pe un scaun și se holbă la verișoarele ei cu o expresie îngrozită. Ce-am făcut?

– Te-ai îndrăgostit până peste cap, din câte văd și aud eu. Gwen turnă încă o ceașcă de ciocolată și i-o aduse Juliei. Liniștește-te, trage-ți sufletul.

– Nu așa era planul, nu asta era ideea. Nu asta ne era înțelegerea, încheie ea, tonul ei urcând cu o octavă.

– Dă-mi voie să fiu prima care îți spune că nu poți planifica asta.

– Dar nici măcar nu îmi place de el. Închise ochii când Gwen îi zâmbi. Mă rog, nu îmi plăcea. Credeam că nu îmi place.

– Dacă te ajută, eu cred că vă potriviți perfect.

– Nu mă ajută. Julia luă cana în ambele mâini și bău cu sete. Nu mă ajută deloc. Ce-o să mă fac? El ar fi furios – sau ar muri de râs – să afle.

Laura se așeză pe brațul scaunului.

– După părerea mea, un bărbat care îți gătește paste, îți cumpără cadouri bizare și vrea să repare un aparat de pinball pentru tine e la fel de îndrăgostit ca și tine.

– Nu, nu e. Așa crezi? Nu. Dezgustată de ea însăși, sări în picioare. O, cum mi s-a întâmplat asta? Acum zece minute eram stăpâna lumii. El o să ajungă peste câteva ore. Va schimba cablurile într-o lampă art deco pe care am găsit-o ieri-seară.

– O, îi repară lămpile, spuse Gwen oftând. Ce drăguț.

– Nu e drăguț, e imposibil. Nu vreau să fiu îndrăgostită de el.

– De ce?

Laura își înclină capul.

– Pentru că situația e... pentru că el e...

– Observ că martorul are dificultăți în a răspunde la întrebare, spuse Laura serioasă. Dă-mi voie să reformulez... Ah, la naiba, adăugă ea, auzind prin interfon zgomot de bebeluș agitat. Curtea va lua o scurtă pauză. Mă întorc imediat.

– Julia, începu Gwen, când Laura urcă în fugă scările. Aș vrea să-ți spun ceva.

– Dă-i bătaie.

– Nu te-am văzut niciodată mai fericită decât atunci când vorbeai despre Cullum și despre tot timpul pe care l-ați petrecut împreună. Și am fost pe aici suficient timp ca să observ cum te privește. Cum te urmărește. Nu cred că ești tu mai îndrăgostită de el decât e el de tine.

– Dacă asta e adevărat... Julia inspiră adânc și atent de trei ori. S-ar putea să meargă. Nu crezi?

– Nu te-am știut niciodată să dai înapoi când e vorba de ceva ce îți dorești. Știu că e înspăimântător. Uneori ceea ce simt față de Branson, iar acum față de copilaș, murmură ea, punându-și o mână pe abdomen. E ceva atât de uriaș încât în continuare mă sperie. Dar nu mi-aș dori să fie altfel.

– Deci trebuie să îl conving că e îndrăgostit nebunește de mine.

– Eu zic că mai degrabă trebuie să îl convingi să recunoască asta, așa cum tocmai ai făcut-o tu.

– Cu voce tare. Aproape râse din nou când Laura se întoarse în cameră cu micul Daniel. Nu mi-l pot imagina pe Murdoch spunând asta cu voce tare. Își mușcă buza și reflectă. Doar dacă nu cumva îl păcălesc să o facă.

– Ești aceeași Julia dintotdeauna, comentă Laura. Se așeză în balansoarul din duramen și își descheie bluza pentru a alăpta copilașul.

– Nu mă refer să îl păcălesc efectiv. Mai degrabă... să îi smulg asta.

Era pregătită pentru el. Julia îi deschise ușa lui Cullum cu un zâmbet cald, apoi, petrecându-și brațele pe după gâtul lui, îi oferi un sărut prelung și adânc.

– Și eu mă bucur să te văd. O împinse în casă și închise ușa cu piciorul pentru a ține departe frigul și ninsoarea slabă ce începuse să cadă. În ce dispoziție ești, MacGregor?

– Fericită. Îl mușcă mărunt de bărbie. Afectuoasă. Tu în ce dispoziție ești, Murdoch?

– Apreciativă.

– Și încă n-ai văzut nimic. Se desprinse din îmbrățișare pentru a-i zâmbi. Am pregătit cina.

– Asta nu e o chestie periculoasă?

– Întâmplarea face să fiu o bucătăreasă foarte competentă. „Aproape", se corectă ea în gând. Ce părere ai despre niște costițe de porc umplute și cartofi piure?

– O părere foarte bună.

– Bun.

Își petrecu brațul pe sub al lui și, cu o privire visătoare, îl conduse în bucătărie. Pusese masa cu farfurii colorate și lumânări. Muzica se auzea discret din boxele ascunse, iar într-o frapieră antică stătea la rece o sticlă de șampanie. Nedumerit, Cullum clătină din cap.

– Sărbătorim ceva?

– Nu. E doar o cină pregătită în casă, în stil MacGregor. Ce-ar fi să deschizi sticla acum? Mai durează vreo douăzeci de minute până să fie gata cina.

– Miroase fabulos. Se apucă să deschidă sticla și se întrebă ce naiba punea la cale. Dacă nu era o scenă pregătită în detaliu de o femeie care urmărea ceva, ar fi fost foarte surprins. Vrei să dărâm un perete pe care tocmai l-am refăcut? Te-ai răzgândit în privința gresiei din apartamentul de oaspeți?

– Nu. Pur și simplu am avut chef de gătit. Probabil e din cauza sărbătorilor ce se apropie. O, ar fi trebuit să îți arăt. Am împodobit bradul azi.

– L-am văzut pe fereastră când m-am apropiat de casă. Arată grozav.

– După cină putem lua desertul în camera de zi ca să ne bucurăm de el.

Circumspect acum, Cullum turnă vinul în două pahare înguste.

– Ai pregătit desert.

– Profiterol. O veche rețetă de familie. Își luă paharul din mâinile lui și zâmbi. M-am distrat grozav făcând prăjitura. „De trei ori", își spuse ea și își înăbuși un oftat. Primele două încercări erau acum îngropate în coșul de gunoi. Deci cum ți-a fost ziua?

– Productivă. Aproape am terminat setul de trenulețe din lemn pe care îl construiesc pentru nepoatele mele.

– Mi-ar plăcea foarte mult să îl văd. Te-aș putea ajuta să îl vopsești. Nu mă pot compara cu Shelby sau D.C. MacGregor, dar nu mă descurc rău.

– Sigur. Îi studie chipul. Ar fi grozav.

– Bun, mă duc să verific costițele și să pregătesc salata.

– Îți dau o mână de ajutor.

– Nu, asta e opera mea. Tu doar stai jos și relaxează-te.

Când Julia își puse un șorț, Cullum decise că era o idee excelentă să stea jos. Ce naiba o apucase? se întrebă el. Era veselă, îndatoritoare, aproape supusă, și purta un șorț de bucătărie. Nu era Julia lui.

Julia lui? Luă o înghițitură zdravănă de vin și lăsă ramificațiile acelui gând să îi explodeze în minte. De când o considera a lui?

Dintotdeauna, își dădu el seama. De la bun început. O dorise ani la rând, dar își ascunsese dorința în spatele sarcasmului și al iritării. Dar fusese acolo, îngropată adânc și dezvoltându-și rădăcini. Acum că deveniseră amanți, îi era imposibil să mai nege că era îndrăgostit de ea.

Și chiar dacă ar fi reușit să își prindă urechile și limba cu acele cuvinte și să îi spună, ar fi fost scos pe ușă înainte să termine fraza. Ei bine, pe toți dracii, își spuse el, în timp ce ea continuă să robotească prin bucătărie, sporovăind cu el, era îndrăgostit de ea. Avea să aibă grijă să se îndrăgostească și ea de el. Și ea avea să fie cea care să rostească prima acele cuvinte. Lăsându-și paharul deoparte, se ridică și veni în spatele ei. Brațele lui se strecurară în jurul taliei ei, iar buzele lui o atinseră ușor pe ceafă.

– Miroși chiar mai bine decât cina.

Juliei i se tăiară genunchii.

– A, da?

– Și începe să mă tenteze mai tare să gust din tine.

Întinse o mână și dădu focul la minimum.

– Devin și eu mai interesată în a fi gustată. Zâmbi când se întoarse spre el. Dar zâmbetul îi păli și fu înlocuit

de emoție când el continuă să o privească neclintit, ca și cum ar fi sorbit-o din ochi. Ce e?

- Uneori, spuse el încet, inundat de această nouă revelație, ești atât de frumoasă. Asta e unul dintre acele momente.

Nu îi mai spusese niciodată că era frumoasă, nu îi mai prinsese niciodată fața în mâini cu atâta blândețe, nici nu o mai sărutase cu atâta concentrare lentă, profundă. Toate emoțiile din sufletul ei se ridicară la suprafață, îi scânteiară în inimă, în ochi.

- Cullum.

- De ce suntem mereu atât de grăbiți? murmură el pe gura ei.

De ce nu savurase acest moment, de ce nu îl prelungise la nesfârșit?

- Nu știu.

Dar știa că nu voia ca el să înceteze să o sărute exact așa, să o atingă exact așa.

- Hai să nu ne grăbim de data asta. O luă pe sus. Și să vedem ce se întâmplă.

capitolul 29

Era ceva în neregulă cu ea, decise Cullum. Se purta diferit de cum o cunoștea el și o făcea de câteva zile deja. Îi zâmbea întruna. Îi cerea părerea și sfatul la orice, de la abajururi la grătare de bușteni. Și nu făcea nici măcar un singur comentariu sarcastic sau în contradictoriu.

Îi făcuse o prăjitură. Știuse că era pierdut când se forțase să mănânce două bucăți. Indiferent ce folosise la glazură, avusese un gust ce aducea deranjant de mult a adeziv de tâmplărie. Începea să se întrebe dacă nu cumva vreo formă de viață extraterestră se instalase în corpul Juliei.

El îi făcea jocul, reflectă Cullum, parcând în fața biroului după ora închiderii. Ce altceva ar fi putut să facă? Cum ar fi putut un bărbat să se certe cu o femeie care era de acord cu tot ce zicea el? Îi era dor să se certe cu ea.

Văzu că mașina tatălui lui era încă parcată lângă intrare. Cum toți ceilalți plecaseră acasă, i se oferea acum ocazia de a discuta cu el despre statutul proiectelor în derulare, să își pună la punct programele de sărbători. Apoi Cullum decise că avea să facă un duș rapid înainte de a porni spre casa Juliei, pentru o altă cină pregătită acasă.

Își frecționă stomacul neliniștit. Dumnezeule mare!

De îndată ce o făcea să îi mărturisească iubirea ei, avea să o anunțe că urmau să se căsătorească. Alegerea momentului era crucială. Avea să fie în avantaj, să îi pună inelul pe deget și să o ia pe sus înainte ca ea să apuce să-și dea seama că plănuise totul.

Din clipa în care se căsătoreau urma să găsească o modalitate diplomatică de a o alunga din bucătărie pentru următorii cincizeci de ani.

Între timp a risca o ușoară toxiinfecție alimentară nu era un preț prea mare. Nu atunci când premiul era Julia însăși. Și era un premiu pe cinste, își spuse el, coborând din camioneta lui în vântul înghețată. Chiar dacă îi luase aproape cinci ani să-și dea seama că era singura femeie din lume potrivită pentru el, acum știa.

Nimic, nici măcar amenințarea Juliei de a găti pui în stil cajun nu avea să-l împiedice să o facă a lui.

Fu lovit de inspirație când descuie ușa biroului. Avea să o sune, decise Cullum. Avea să îi spună că făcuse rezervare pentru cină – pentru a sărbători în avans Crăciunul, având în vedere că ea urma să plece în scurt timp la Hyannis pentru a-și petrece sărbătoarea alături de familie.

Putea scăpa nepedepsit chiar dacă îi schimba planurile în ultimul moment, grație dispoziției în care fusese ea în ultima vreme. Înveselit, intră în clădire. Intenționa doar să-i spună tatălui său că avea de dat câteva telefoane înainte să se apuce de discutat afaceri.

Pornind pe coridorul scurt, Cullum auzi râsul tatălui său explodând răsunător. Ceea ce îl făcu să rânjească. De câteva luni deja își făcea griji pentru bătrân. Dar recent Michael Murdoch părea să își fi revenit complet.

Ochii îi scânteiau din nou, pasul îi redevenise vioi. Încă o lua încet, cu perioade de odihnă, dar era pe drumul cel bun.

Dădu să pășească în pragul biroului tatălui său, doar cât să îl anunțe pe Michael că era acolo. Apoi auzi ce spunea tatăl lui, sufocându-se de veselie, și se opri brusc.

– Îți spun eu, Daniel, Cullum o să-i ceară mâna înainte de sfârșitul anului. Nici un plan nu a funcționat vreodată mai bine.

Pe podeaua de lângă masa de birou, Michael își continuă seria de flotări într-o mână, în timp ce vocea lui Daniel bubui din difuzorul telefonului.

– Dar ce le ia celor doi atât de mult? vru Daniel să știe. Au deja mai bine de trei luni de când sunt de nedespărțit?

– Ei bine, Dumnezeu mi-e martor că sunt amândoi mai înceți decât o țestoasă șchioapă, dar lucrurile încep să se îndrepte spre deznodământ. Într-o formă de zile mari, Michael schimbă brațul pentru a face alte douăzeci de flotări. Sursele mele mă informează că a început să îi gătească.

– Julia? Gătește? Dumnezeule mare, Michael. Să nu-mi spui că băiatul și mănâncă preparatele ei.

Aproape fără a gâfâi deloc, Michael râse din nou.

– Ba chiar o face și cum am gustat și eu o dată dintr-o prăjitură pe care i-a făcut-o ea, îți pot spune că orice bărbat care tolerează mai mult de o înghițitură din ceea ce pregătește ea în bucătărie e un bărbat îndrăgostit până peste cap.

– Ah, ce cuplu frumos formează. Sunt făcuți unul pentru celălalt, deși nu ne-ar mulțumi nici unuia din noi că le-am deschis ochii. O să le oferim o nuntă de pomină, Michael.

– Așa vom face, Daniel, și va fi o mare ușurare pentru mine să mă bucur din nou de o sănătate înfloritoare.

– Ai grijă doar să nu îți revii prea repede. Dacă cei doi dau bir cu fugiții, s-ar putea să fii nevoit să te îmbolnăvești din nou. Julia va veni aici de Crăciun. Dacă nu o văd cu inelul pe deget, o să o înghiontesc eu puțin pe partea mea.

- Iar eu o să supraveghez lucrurile din partea mea.
- Crăciun fericit, Michael.
- Crăciun fericit şi ţie, Daniel.

Michael sări uşor în picioare pentru a încheia conversaţia. Zâmbetul care i se lăţise pe faţă încremeni, iar roşeaţa sănătoasă care îi colorase faţa dispăru instantaneu. În prag stătea fiul lui, cu ochii aruncând pumnale şi gura curbată într-un mârâit.

- Cullum. Aproape chiţăi când îi rosti numele şi nu fu nevoit să joace teatru pentru a i se tăia picioarele. Nu, ăăă, nu te-am auzit intrând. De cât timp eşti acolo?

- Mai mult decât suficient. Furia şi umilinţa se încâlciră în el, până nu mai reuşi să separe una de cealaltă. Nu ai fost bolnav nici o zi.

- Bolnav? Firește că am fost bolnav, spuse Michael, calculând cu disperare. Răceală în piept. Reuşi să scoată un horcăit, se lăsă să cadă în scaunul din spatele mesei de birou. Mă simt considerabil mai bine. Considerabil. Doctorul a spus că sportul mi-ar fi....

- Scuteşte-mă, se răsti Cullum, şi se apropie încet de birou. Eşti puternic şi sănătos ca un taur. M-ai minţit. Îşi trânti palmele pe masă şi se aplecă peste ea. Mi-am ieşit din minţi pe jumătate de cât mi-am făcut griji pentru tine. Băieţii din echipă au pus mână de la mână să îţi trimită un coş de fructe.

- A fost drăguţ din partea lor. Le-am fost recunoscător. Fructele...

- Am spus să mă scuteşti!

Acum Michael fu cel care îşi îngustă ochii şi se ridică să îşi înfigă faţa sub ochii fiului său.

- Ai grijă cum vorbeşti cu mine, Cullum Murdoch. Sunt încă tatăl tău.

- Şi doar asta mă face să nu te iau pe sus la propriu şi să te arunc pe fereastră. Tu şi Daniel MacGregor aţi pus la cale această mică intrigă ca să ne împingeţi pe mine şi pe Julia unul în braţele celuilalt. Voi doi v-aţi gândit că dacă lăsaţi pe mâna mea renovarea casei şi ajungem să ne întâlnim suficient de des, ne vom da seama în cele din urmă că suntem făcuţi unul pentru celălalt şi o să vă facem jocul.

Michael își întipări pe chip o expresie hotărâtă.

- Ai rezumat destul de bine toată treaba. Și a funcționat, nu-i așa, deci care e problema?

- Care e...

Fu nevoit să facă un pas în spate, să se răsucească pe călcâie. În viața lui nu se gândise să își lovească propriul tată.

- Mi-ar plăcea să vă bat pe amândoi cap în cap.

- Tu ai pus ochii pe Julia MacGregor de ani buni, Cullum, și nu te obosi să negi asta.

- Au fost alegerea mea și ochii mei, bombăni Cullum.

- Iar ea era la fel de interesată de tine. Eu și Daniel nu am făcut decât să vă dăm un mic brânci în direcția potrivită.

- În direcția voastră. Crezi că am să-ți mulțumesc pentru asta?

- Ei bine, ar trebui. Orice încercare de a-l calma pe băiat era sortită eșecului, decise Michael. O ciocnire între furiile lor ar fi fost o metodă mai eficientă. Și un neghiob orb trecând călare pe un cal în galop tot ar fi observat că voi doi sunteți îndrăgostiți unul de celălalt. Ea te face fericit și tu o faci pe ea. Și indiferent dacă o știi sau nu - fiind de departe cel mai încăpățânat bărbat pe care l-am cunoscut vreodată - voi doi deja v-ați construit o casă împreună.

- E casa ei.

- Ba pe toți draci, nu e. E în egală măsură și a ta. Ți-ai pus sufletul în ea.

Nu putea să îl contrazică în această privință. Dar, decise el, nici nu conta prea mult.

- Eu și Julia am făcut o înțelegere înainte de a începe să ieșim împreună. Cullum nu ținu cont de faptul că el nu acceptase niciodată cu adevărat termenii prezentați de ea, ba chiar îi considerase ridicoli. Avea de gând să îi folosească acum. Relația nu e permanentă. Nu e permanentă, repetă el scrâșnind din dinți, când tatăl lui pufni disprețuitor. Și dacă îți închipui că o să-i cer mâna, mai gândește-te.

- Ești îndrăgostit de ea, nu-i așa?

Cullum deschise gura să nege, apoi își îndesă mâinile în buzunare și clocoti în tăcere.

– Uite, tocmai mi-ai mărturisit că da, chiar dacă încă nu te simți în stare să rostești cuvintele. Neghiobule! Oftând, Michael se așeză din nou. Julia e o femeie inteligentă și frumoasă, egala ta în materie de tărie de caracter și voință. Are minte și are simțul umorului și provine dintr-o familie excelentă.

– Atunci căsătorește-te tu cu ea.

Michael se mulțumi să zâmbească.

– Dacă aș fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, băiete, ți-aș fi furat-o de sub nas cu mult timp în urmă. Și dacă nu îți miști fundul, s-ar putea să o facă oricum altcineva.

– Nu se vede cu nimeni altcineva.

– Firește că nu, spuse Michael blând. De ce ar face-o, când e îndrăgostită de tine?

Înfrânt, Cullum își scoase mâinile din buzunare pentru a putea să își apese degetele pe ochi.

– Așa nu ajung nicăieri. Tu și MacGregor ați decis să faceți pe păpușarii și vă așteptați ca eu și Jules să dansăm cum ne cântați voi. Dă-mi voie să îți spun ceva, continuă el, lăsându-și mâinile să-i cadă pe lângă corp. Dacă ar afla ce ați făcut voi doi, m-ar da afară din viața ei doar pentru a vă face vouă în ciudă.

– Dar tu nu ai de gând să-i spui, nu-i așa? întrebă Michael cu un zâmbet victorios.

– Nu, nu am de gând să-i spun. Dar de acum înainte lăsați-ne în pace amândoi. Împunse aerul cu degetul în direcția tatălui său. Lăsați-ne complet în pace. Eu și Julia ne vom găsi singuri drumul, oricât de stângaci am fi. Dacă și când vom decide să ne căsătorim, va fi pentru că așa am decis noi, nu pentru că tatăl meu și bunicul ei consideră că e ceea ce ar trebui să facem.

– Firește că decizia vă va aparține. Zâmbetul lui Michael nu șovăi nici o clipă. O, băiatul se încurcase bine în plasă și nici măcar nu știa. E cea mai importantă decizie pe care o ia un bărbat în toată viața lui. Fericirea ta e ceea ce contează pentru mine mai mult decât orice altceva pe lume, Cullum.

Cullum simți că începea să cedeze.

– Ascultă, știu că intențiile tale au fost bune, dar...

– Intențiile mele au fost cele mai bune, spuse Michael, și deschise sertarul din mijloc al mesei lui de lucru. Aș vrea să iei asta. Dacă decizi că Julia e femeia cu care vrei să îți întemeiezi un cămin și o familie, sper că îi vei oferi acest inel. Deschise cutiuța de satin alb. I-a aparținut mamei tale. Fu năpădit de emoții și amintiri când îi oferi cutiuța lui Cullum. Nu mi-am putut permite un diamant când i-am cerut să își petreacă tot restul vieții cu mine. E un topaz. Ea spunea mereu că e ca o frântură mică de soare și a refuzat să îi iau altul, chiar și atunci când aș fi avut bani.

– Tată...

– Nu încerc să-ți forțez mâna. Am intenționat de la bun început să ajungă la tine la momentul potrivit. Mama ta și-a dorit să fie transmis mai departe. Ei i-ar fi plăcut foarte mult de Julia ta, Cullum.

– Da. Neputincios, Cullum luă cutiuța și și-o băgă în buzunar. I-ar fi plăcut.

Ce îl apucase? Julia își scoase valiza. Trebuia să își facă bagajele pentru sejurul în Hyannis. Și avea nevoie de ceva care să îi abată gândurile de la Cullum și de la comportamentul lui bizar.

Insistase să o scoată în oraș seară de seară, timp de o săptămână. La cină, la dans, la teatre, la petreceri. Ea știa foarte bine că prefera serile liniștite petrecute acasă, dar brusc se transformase într-un animal social. Își ieșea din minți încercând să îi ghicească stările de spirit schimbătoare și să și le ajusteze și pe ale ei după ale lui.

Oftând ușor, începu să împăturească pulovere în geamantan. Nu știa cât avea să mai poată juca acel rol de femeie supusă. Singurul beneficiu real până în momentul acela era faptul că se putuse dezlipi din bucătărie. În mod cert gătitul nu era punctul ei forte. Doar ghinionul făcea ca Murdoch să adore ceea ce gătea ea.

Era evident că individul avea un stomac din fontă, își spuse ea. Abia dacă se putea forța ea să mănânce preparatele ieșite din mâinile ei, însă Cullum golea întotdeauna farfuria. Fusese o strategie profund greșită din partea

ei. Acum avea să se aştepte ca ea să îi gătească mai mult sau mai puţin regulat. Detesta să se chinuie să ducă la bun sfârşit o reţetă, aproape la fel de mult cum îl iubea pe Cullum. Iubirea, îşi dădu ea seama, o transforma într-o neghioabă.

Iar el se purta atât de blând cu ea, atât de tandru. Acest ton nou în întâlnirile lor amoroase făcea să i se taie genunchii şi îi făcea minţile terci. O făcea să tânjească dureros să audă cuvintele magice. De fiecare dată când o lua în braţe, era sigură că acela avea să fie momentul. Acum avea să îi spună că o iubea.

Însă el nu o făcea niciodată.

Nu avea de gând să o spună ea prima, decise ea, şi îşi aruncă haine în valiză. Nu putea. Făcuse deja zeci de compromisuri, îi oferise atât de mult control. Măcar în această privinţă trebuia să rămână fermă pe poziţii.

Şi unde naiba era Cullum? Se uită posomorâtă la ceas, mai aruncă nişte haine în valiză. Ştia că intenţiona să plece azi, că era ultima lor şansă de a se mai vedea până după Crăciun. Trebuia să pornească la drum în maximum o oră dacă voia să ajungă la bunicii ei înainte de lăsarea întunericului.

Oare ce făcea? se întrebă. Trăgea de timp ca o idioată îndrăgostită, modificându-şi planurile ca să îi fie lui convenabil. Încă o dată.

Urma să înceteze. Dând hotărâtă din cap, îşi închise valiza. A fi îndrăgostit nu presupunea să te laşi călcat în picioare. Avea de gând să plece la ora programată şi să se ţină de planurile ei. Iar dacă lui Cullum Murdoch nu îi convenea, n-avea decât să o înghită.

Îşi duse valiza la maşină, apoi începu misiunea dificilă de a căra diversele plase de cumpărături pline ochi de cadouri. Dispoziţia ei nu strălucea de veselie de sezon când Cullum îşi opri camioneta în spatele maşinii ei. Şi nici dispoziţia lui. O problemă la un şantier din centru îi ocupase cea mai mare parte a dimineţii. Şi urma să fie nevoit să se întoarcă şi să termine personal treaba, în ciuda faptului că era Ajunul Crăciunului. Traficul fusese de coşmar, chiar şi pentru Boston, şi primise o amendă pentru trecerea pe roşu - deşi nenorocitul

de semafor fusese galben – fiindcă se grăbise atât de tare să ajungă la Julia. Iar acum o găsea pregătindu-se de plecare. Se străduí din răsputeri să își stăpânească nervii, amintindu-și că era Crăciunul, că în fața lui se afla femeia pe care o iubea –, că avea să îi spună acest lucru de îndată ce avea ea bunul-simț de a i-o spune ea prima.

– Sunt în întârziere, îi spuse el, luându-i din mâini una dintre plase pentru a o înghesui alături de celelalte care îi umpleau bancheta din spate.

– Și eu.

– Traficul e dezastruos. S-ar putea să ajungi mai bine dacă mai aștepți o oră.

– Mulțumesc pentru informare, spuse ea dulce. Dar o să mă descurc. Desigur, dacă tu ai fi ajuns la timp, eu aș fi fost deja pe drum.

– Am fost reținut. Se chinui să păstreze un ton calm, dar nu reuși să își înăbușe mânia ce îi clocotea în ochi. Mai ai bagaje?

– Da. Se întoarse și porni înapoi spre casă, fierbând de nervi. Fierbând și el, Cullum o urmă. Astea sunt ultimele trei.

– Ai cam exagerat, nu crezi?

– Îmi place să ofer cadouri. Luă cutia singuratică de sub brad și i-o trânti în mână. Ăsta e al tău.

Privind-o, Cullum o băgă în buzunar pentru a putea să-i ia bagajele.

– Care e problema ta, MacGregor?

– Dacă nu știi, în mod cert nu am să-ți spun eu.

Se răsuci pe călcâie și ieși maiestuoasă din casă în fața lui.

– Ascultă, nu am traversat tot orașul prin traficul ăsta mizerabil, ba încă am încasat și o amendă, doar ca să ajung aici și să fiu tratat cu răceală.

– Cu siguranță nu e vina mea dacă ai condus irresponsabil și ai fost amendat, dar asta explică proasta ta dispoziție.

– Proasta mea dispoziție? Tu ai început să mârâi la mine încă dinainte să cobor din mașină.

Julia își împinse bărbia în față.

– Nu am timp să mă cert cu tine. Deja m-ai făcut să întârzii.

– Bun. Minunat. Scoase din buzunarul paltonului o cutie lungă și îngustă, cu o fundă strivită deasupra. Poftim cadoul tău. Ne vedem mai târziu. Porni cu pași mari spre camionetă, apoi se întoarse la fel de hotărât, o trase cu o smucitură în brațele lui și îi zdrobi violent gura sub a lui. Crăciun fericit! mârâi el și se răsuci pe călcâie.

– La fel și ție! îi strigă ea, apoi urcă în mașină trântind portiera.

Așteptă ca mașina lui Cullum să se îndepărteze înainte de a se abandona unei furtuni de lacrimi furioase.

capitolul 30

O terminase cu el. Gata. Greșeala ei, decise Julia, fusese că se amăgise singură că se îndrăgostise de el, iar dragostea însemna că era capabilă să se modeleze după nevoile și dorințele lui. Din acest motiv își petrecuse ultimele săptămâni menajându-l cât de mult putea și colecționând rețete. Îi venea să intre în pământ de rușine.

Slavă Domnului că își venise în fire. Era o femeie independentă, care lua singură decizii, își trăia propria viață și își stabilea propriile obiective. Când ea și Cullum aveau să vorbească din nou, intenționa să îi explice calm și limpede că relația lor nu îi mai convenea și cu asta-basta.

În viața ei nu se simțise mai nefericită.

Se străduise din răsputeri să pară veselă de dragul familiei ei. Dacă masca îi mai căzuse din când în când, avusese o mulțime de scuze la îndemână. O durea puțin capul, fusese cufundată în gânduri, era cu mintea la o nouă tranzacție.

Nu că și-ar fi închipuit că păcălise pe cineva, măcar pentru o clipă. Dar trecuse cu bine de cele câteva zile, iar acum era din nou acasă, singură în casa ei. Becurile de pe bradul de Crăciun erau prea intense, prea

colorate, și îi răneau ochii. Chiar și așa, refuza să le stingă. Cullum Murdoch nu avea să-i strice sărbătorile.

Avea de pus la punct ultimele detalii ale petrecerii ei, iar acest lucru o ținea ocupată. Din clipa în care avea totul sub control, urma să îl contacteze. În mod cert avea de gând să o facă înainte de sfârșitul anului. Afară cu vechiul, bun venit noului, își spuse ea și se uită din nou la telefon. De ce nu o sunase?

Fără a-și da seama, ridică mâna pentru a atinge colierul antic pe care îl purta. Cadoul de Crăciun al lui Cullum pentru ea era un minunat lănțișor stil lasou confecționat din perle minuscule, granate și cuarț auriu. Tresărise când îl văzuse, amintindu-și că îl mai văzuse cândva, într-unul dintre magazinele pe care le frecventa.

Dacă nu ar fi fost interesată doar de cumpărăturile de Crăciun în momentul acela, și l-ar fi luat pentru ea. Chiar și așa, nu făcuse mai mult decât să îi arunce o scurtă privire lacomă. Însă Cullum observase, își amintise și i-l cumpărase.

Gândul o aduse din nou în pragul lacrimilor. Împingând deoparte depresia ce o amenința, se așeză la masa de scris supraetajată pentru a revizui lista pentru petrecere. Firma de catering fusese angajată, meniul aprobat. Florile și muzica fuseseră alese. Efectiv nu mai avea nimic de făcut, își dădu seama Julia și își simți ochii umplându-i-se de lacrimi. Furioasă pe ea însăși, se ridică de la masă. Trebuia să iasă din casă. Să meargă undeva, oriunde.

Cullum se certă singur în drum spre casa Juliei. Se purta precum un cățeluș bătut, întorcându-se să mai încaseze un șut. Se ura pentru acest lucru. Julia ar fi putut să îl sune când se întorsese în Boston. Îi lăsase două zile să-l sune, nu?

Ea era cea care plecase din oraș, deci tot ea era și cea care ar fi trebuit să îl sune.

Intenționa să îi sublinieze acest lucru în cuvinte de câte o silabă. Apoi avea să îi spună că intenționa să facă niște schimbări. Urmau să readucă lucrurile în punctul

în care se aflaseră cu o lună în urmă, altfel putea s-o lase baltă.

Când opri în fața casei ei și văzu că mașina ei nu era acolo, îi veni să zdrobească între dinți o mână zdravănă de cuie groase. Chiar și furia pe care reușise să și-o stârnească pălea în comparație cu nevoia pe care o simțea. Nevoia de a o vedea pur și simplu, de a vorbi cu ea, de a o atinge.

– Tipic, bombăni el, privind posomorât luminile vesele ale bradului ei prin fereastra grațioasă. Poate să mă facă să sufăr chiar și fără a fi de față.

Dezamăgit, băgă mâna în buzunar și scoase vechiul ceas de buzunar din aur cu finisaj mat pe care Julia i-l oferise drept cadou de Crăciun. Cum naiba putea să îl cunoască suficient de bine cât să îi aleagă un cadou atât de perfect și să nu știe când suferea?

Ce avea de gând să facă în această privință?

Închise ochii și își sprijini capul de bancheta mașinii. Nu putea să trăiască fără ea. Crezuse că putea, făcuse eforturi timp de câteva zile pentru a se convinge că putea. Dar venind aici acum, văzând casa la care lucraseră împreună, fără Julia în ea, își dăduse seama că nu era posibil.

Nu voia o viață fără Julia în ea. Era, până la urmă, exact ca un cățeluș bătut.

– Deci ce părere ai? Totul arată grozav, nu-i așa? Julia își făcu de lucru cu rujul de buze, rareori lăsându-i bunicii ei răgaz să vorbească. Mă bucur atât de mult că tu și bunicul ați ajuns mai devreme. Nu e nimic de făcut, la drept vorbind, dar sunt ușor emoționată, dacă îți vine să crezi. E prima mea petrecere în casa asta.

– Julia...

– Și îmi doresc foarte tare să fie perfectă. Cum arăt? Arăt bine?

Anna își studie calmă nepoata. Julia alesese o rochie cu guler rotund, din catifea verde vânătoresc, cu mâneci lungi și strâmte și fustă scurtă. Părul îi era prins sus, cu doar câteva bucle atârnându-i strategic. Iar ochii ei, își spuse Anna, erau prea scânteietori.

- Arăți minunat, scumpo. Ce-ar fi să stăm jos?

- Nu prea pot, sincer. Trebuie să merg să verific servirea mâncării. Invitații vor începe să sosească în curând și...

- Julia. În stilul ei blând, imposibil de contrazis, Anna luă mâna Juliei. Stai jos și spune-mi ce te doare.

- Nu știu. Răsuflarea Juliei se poticni înainte să apuce să și-o controleze. Nu știu ce să fac, ce să simt. Totul e încurcat, dat peste cap. Sunt îndrăgostită de Cullum Murdoch și nu reușesc să mă descotorosesc de asta.

- Gata acum. Anna o conduse spre zona de relaxare din dormitor. De ce vrei să te descotorosești de asta?

- El nu mă iubește. Nici măcar nu mă mai place. Am stricat totul și nu știu cum. Am încercat să... am renunțat să mă mai cert cu el chiar și atunci când se înșela și i-am gătit, și totul a căpătat o notă bizară și ne-am certat. Lucrurile au luat-o razna. El a plecat. Nu știu. Nici măcar nu m-a sunat de când m-am întors acasă.

- Dar tu l-ai sunat?

- Nu. N-am de gând să îl sun până nu mă sună el. El e cel care a ajuns târziu și prost dispus. La naiba! Își trecu degetele pe sub ochi. Îmi stric rimelul.

- Ai să-l repari. Îmi spui, deci, că te-ai certat cu Murdoch Cullum și încă nu v-ați împăcat.

- Nu tocmai. Julia își trase nasul. Noi ne certăm întruna, ne place. Simțindu-se ca o proastă, lăsă să-i scape un oftat uriaș. Apoi mi-am dat seama că sunt îndrăgostită de el. Nu am vrut să se ajungă la asta, dar s-a ajuns, așa că m-am gândit că dacă aș încerca să fiu mai puțin... eu însămi, cred. Dacă aș fi fost mai docilă, dacă i-aș fi gătit câteva mese calde, el s-ar fi îndrăgostit de mine și mi-ar fi spus-o ca să i-o pot spune și eu. Și toate astea sunt atât de patetice încât nu-mi vine să cred că ies din gura mea.

- Nici mie. Dar când ești îndrăgostit se întâmplă adesea să mai rătăcești dintre neuroni. A fi mai puțin tu însăți a fost o greșeală.

- Probabil. Dar mi-l doream pur și simplu atât de tare, îmi doream ca el să mă iubească. Credeam că vom putea

începe să lucrăm la restul aspectelor odată ce ajungeam în punctul acela. Dar el nu mă iubește. Nici nu vreau să mă iubească. E arogant și certăreț, și tiranic.

Răbdătoare, Anna își deschise poșeta de seară și scoase un șervețel pentru a șterge ochii acum șiroind de lacrimi ai Juliei.

- Firește că așa e. Altfel l-ai călca în picioare, iar tu ai disprețui un bărbat care te-ar lăsa să îl calci în picioare. Tu îți dorești unul care să fie capabil să te înfrunte și care să îți stea alături.

- Am crezut că aș putea să fac să se întâmple asta. Dar nu poți face sentimentele să se producă tot așa cum nu le poți nici împiedica. Ele pur și simplu există.

- Înseamnă că ai învățat o lecție excelentă. Ai de gând să îi spui și lui Cullum al tău?

- Ca să poată râde de mine?

- Chiar crezi că ar face-o?

- Poate că nu, dar poate că i-ar fi milă de mine. Asta ar fi și mai rău. Clătină din cap și se ridică. Voi fi bine, pe cuvânt. Cred că aveam nevoie să-mi iau asta de pe suflet. Îmi pare rău că m-am smiorcăit.

- Draga mea, încă din ziua în care te-ai născut nu știu să te fi smiorcăit vreodată.

- Și nu am să încep acum. Hotărâtă, Julia se întoarse la oglindă pentru a-și corecta machiajul. Vreau ca petrecerea asta să fie specială. E inaugurarea noii mele case, a unui an nou și a unei vieți noi.

- Unde sunt fetele mele? întrebă Daniel țipând din tot rărunchii când intră în cameră cu o tavă pe care se aflau trei pahare scânteietoare de șampanie. Iată-le, și sunt mai frumoase decât ar trebui să fie. Vom bea în cinstea lor.

Puse tava jos, apoi zâmbetul lui larg păli când văzu fața mânjită de lacrimi a Juliei.

- Ce s-a întâmplat, fetițo? Care e problema aici?

- Nimic. Doar mă simțeam ușor melancolică. Julia își uscă atentă fața. Bărbații. De ce nu pot fi toți ca tine, bunicule?

- Ce-a făcut băiatul? vru el să știe. Ei, dacă a făcut ceva care să te întristeze, va da socoteală în fața mea.

Julia dădu să chicotească, dar apoi un gând răzleț, un gând răzleț și nebunesc, îi apăru brusc în minte și se înfipse acolo.

- Care băiat?

- Murdoch ăla, desigur. Lacrimile femeilor îl înspăimântau întotdeauna. Daniel începu să se plimbe prin încăpere, fluturând din brațe. E un băiat excelent, nu încape îndoială, dar nu am să-i permit să îți provoace nici măcar o clipă de nefericire. Spune-mi ce-a făcut și rezolv eu.

Julia se întoarse încet cu spatele spre oglindă.

- Cât de mult ai rezolvat deja?

- Îndrăznește s-o facă pe fetița mea să plângă când ar trebui să fie în culmea fericirii și să se distreze. Îi spun eu vreo două lui Cullum Murdoch, să vezi dacă nu. Iar când termin... Se întrerupse, observând în sfârșit sclipirea din ochii Juliei. Ce-ai spus?

- De unde ai știut că plâng din cauza lui Cullum?

- Păi ai spus-o tu. Sau nu o spusese? Ușor disperat, Daniel se uită la soția sa, căutând susținere, însă fu întâmpinat cu o privire împietrită. Ei bine, nu-ți mai bate capul cu asta, se grăbi el să adauge. Hai să ciocnim.

- Cum e posibil să fii tocmai tu autorul? se întrebă Julia. Nu erai aici - nu tu m-ai determinat să cumpăr casa asta, nici nu te-ai ocupat să lucreze el la ea.

- Nu, într-adevăr. Agățându-se de un pai, Daniel luă un pahar și i-l întinse. Ochii îi erau scânteietori și de un albastru inocent. Hai să bem în cinstea minunatei tale case noi. Băiatul a făcut o treabă demnă de toată lauda.

- Dar domnul Murdoch ar fi trebuit să fie contractorul, murmură Julia. Iar tu ești teribil de apropiat de Michael Murdoch, nu-i așa, bunicule?

- Îl cunosc de ani buni. E dintr-o familie cu gene zdravene și sânge bun.

Julia inspiră adânc, pregătită să se dezlănțuie. Încă vioi la peste nouăzeci de ani, Daniel sări în spate când se auzi ciocănelul ușii de la intrare.

– Sosesc oaspeții. Nu-ți face griji, îi întâmpin eu. Anna, ajut-o pe fată să își refacă machiajul. Mă ocup eu de tot.

Fugi de pe câmpul de luptă cât încă mai avea capul pe umeri.

– Nu știu cum a făcut-o, începu Julia, dar a făcut-o.

– Sunt de acord cu tine. Anna își stăpâni zâmbetul indulgent ce voia să îi curbeze buzele. Dar pur și simplu nu poți să-l oprești.

Nu mai conta, își spuse Julia. Indiferent ce ar fi încercat bunicul ei să aranjeze, nu îi ieșise. Ea și Cullum se ocupaseră de acest lucru. Casa era terminată și la fel erau și ei.

Muzica se revărsa în încăperi, acompaniind vocile și râsetele oamenilor. Familia și prietenii ei erau împrăștiați prin casă, exact cum intenționase ea, exact cum își dorise ea. Focurile pârâiau vesele, becurile scânteiau.

– Ți-ai creat o casă superbă aici. Shelby își petrecu un braț pe după umărul Juliei. E perfectă pentru tine.

– Da, chiar e. O scot la vânzare săptămâna viitoare.

– Poftim?

– Nu e o casă în care să vreau să locuiesc singură. Privirea ei cuprinse întinderea spațioasă a camerei de zi, detaliile fine, luciul lemnului. E prea mult Cullum aici.

– Scumpo, nu lua decizii pripite.

– Nu e pripită. E necesară. Voi fi bine. Își sprijini capul de cel al mamei sale. Întotdeauna sunt. Cred că s-ar putea să vin în D.C. o vreme. S-ar putea să mă mut.

– Știi că eu și tatăl tău am fi încântați să te avem aproape, dar...

– Nu-ți face griji pentru mine. Am să cântăresc atent totul înainte să iau vreo decizie. Acum spune-mi, cine e femeia aia care stă lipită de D.C.?

– Fratele tău a cunoscut-o în Maine. E poetă. O citează la nesfârșit pe Elizabeth Barrett Browing. Și până acum îmi plăcuse mult Browning.

Râzând, Julia sorbi din șampanie.

– Chiar atât e de iritantă?

– O, mult mai, spuse Shelby apăsat. Crede-mă. Dacă aș fi crezut pentru o clipă că are intenții serioase cu ea, aș fi... Shelby se întrerupse, iar inima ei se înveseli considerabil. Mai ai un oaspete, Julia.

– Da? Cine?

Se întoarse și îl văzu pe Cullum intrând în încăpere.

Se îmbrăcase la costum, iar nenorocita de cravată îl strangula. Dar i se păruse corect să adopte o ținută potrivită ocaziei. Nu prea puteai să te prezinți la o petrecere simandicoasă de Anul Nou îmbrăcat în flanel și blugi. Și chiar era simandicoasă – mătăsuri și catifele, bijuterii scânteietoare, aperitive rafinate și vinuri servite în cristaluri grele. Julia organizase totul, decise el, exact cum trebuia să fie. Și el ar fi făcut la fel. Apoi o văzu, iar inima i se strânse dureros și își dădu seama că Julia s-ar fi mulțumit la fel de bine și cu pizza și bere.

Ea își întipări un zâmbet pe chip și, intrându-și în rolul de gazdă, se duse să îl întâmpine.

– Mă bucur mult că ai ajuns. Cu ce te servesc?

Ia te uită la ea, cum vorbea cu el ca și cum ar fi fost o cunoștință îndepărtată, nu iubitul ei.

– Ai bere?

– Sigur. Îi făcu semn unui chelner. Domnul Murdoch dorește o bere. Probabil îi cunoști pe majoritatea celor de aici, dar mi-ar face plăcere să te prezint tuturor.

– Mă pot descurca și singur.

– Fără îndoială. Și cum ți-ai petrecut Crăciunul?

– Cu bine. Tu?

– Minunat. Ne-am bucurat de o ninsoare ușoară foarte plăcută în Ajun.

– Noi am avut parte de lapoviță.

– Ah.

El luă berea pe care i-o aduse chelnerul, bombăni un mulțumesc și sorbi din ea. Și observă că Julia purta lănțișorul pe care i-l dăduse el, pe pielea cremoasă expusă de rochia cu decolteu adânc.

– Îți stă bine.

– Poftim? Oh. Ar fi putut să își dea palme pentru că cedase impulsului sentimental de a purta cadoul primit

de la el. Da, a fost făcut pentru rochia asta. E foarte frumos, Cullum. Îți mulțumesc mult că te-ai gândit la el. Sper că ți-a plăcut ceasul.

Îi împovăra buzunarul chiar și în acel moment.

- Își face bine treaba. Mulțumesc.

- Cu mare plăcere. Ei bine, îți recomand să guști neapărat preparatele de la bufet, precum și aperitivele care sunt servite prin sală. Te rog să mă scuzi.

Mâna lui se încleștă pe încheietura ei.

- Unde naiba vrei să pleci după ce vorbești așa cu mine?

- Habar nu am la ce te referi.

- Nu adopta tonul ăsta înfumurat cu mine, MacGregor, nu ți se potrivește.

- Ar fi bine să-mi dai drumul, Murdoch.

- Asta s-o crezi tu. Vreau niște răspunsuri. Am tot așteptat să vii tu cu ele, iar cum tu nu te-ai obosit, am venit personal să le obțin.

- Vrei răspunsuri. Flacăra mâniei începu să îi întunece privirea. Ai tot așteptat răspunsuri. Prea bine, încearcă-l pe ăsta.

Întinse fulgerător mâna și îi vărsă paharul de bere pe costum.

Își regretă instantaneu gestul. Fusese meschin și stupid. Fusese public. Își dădu seama că mai multe conversații care se desfășuraseră în jurul ei încetaseră brusc. Dar își dădu seama, din felul în care se încinseră ochii lui Cullum, că nici nu putea să dea înapoi.

- Acum că ți-ai primit răspunsul, poți pleca.

Intenționa să se răsucească pe călcâie, să plece de acolo demnă, să râdă de întregul incident. Mai târziu avea să se poată târî într-o gaură de șarpe, dar deocamdată trebuia să își păstreze calmul aparent. Țipă când Cullum o luă pe sus și o aruncă peste umărul lui. Înjură fără pic de cenzură cât timp el o purtă în sus pe scări. Rămas jos, Daniel își petrecu sentimental un braț pe după umerii lui Michael Murdoch. Oftă și clipi pentru a-și alunga o lacrimă din ochi.

- Da, ne vor face niște copilași minunați, Michael.

- Să bem pentru asta.

Hohotind de râs, Daniel își privi nepoata dispărând pe scări.

– Fac eu cinste cu prima rundă.

Cullum se duse direct în dormitorul Juliei, ignorând pumnii și picioarele ei, ignorând sacoul ud și mirosul fermentat de bere vărsată. Odată ajuns înăuntru, închise ușa cu piciorul, o încuie, apoi o trânti pe Julia pe pat fără urmă de delicatețe.

Ea continuă să îl scuipe furioasă în timp ce el se dezbrăcă de sacoul murdărit. În atâția ani de când o cunoștea și se certa cu ea, era prima dată când descoperea cu adevărat cât era de inventivă în materie de limbaj. Când ea încercă să se dea jos din pat, Cullum se mulțumi să își sprijine o mână pe capul ei, îmbrâncind-o înapoi.

– Stai acolo și taci.

– Crezi că îți poți permite să-mi dai ordine după scena aia oribilă și revoltătoare?

– Tu ai început. Și cel puțin îi oferea o scuză să își scoată cravata. Nu știu ce te-a apucat. Într-o zi ești numai zâmbete, a doua zi ești cu fundul în sus. Ba nu mai știi cum să îmi intri în voie, ba vorbești cu mine de parcă abia mă cunoști. Nici măcar nu te-ai obosit să mai iei legătura cu mine de o săptămână.

– Eu nu m-am obosit? Eu? Cumva ai degetul rupt de nu poți forma un nenorocit de număr de telefon?

Apoi, spre groaza lui și umilința ei, își îngropă fața în palme și începu să plângă.

– Nu face asta. Adică încetează imediat. Neștiind ce să mai facă, își trecu ambele mâini prin păr. În regulă, îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

– Pentru ce? întrebă ea, încă plângând.

– Pentru orice vrei tu care să te facă să te oprești din plâns.

– Nici măcar nu știi. Dorindu-și să se sfârșească, își șterse lacrimile chiar în timp ce îi cădeau. Nici măcar nu știi. O, pleacă! Nu te vreau de față când mă fac de râs.

– Te-am mai văzut și altă dată făcându-te de râs. Nu mă deranjează, de obicei. Haide, Jules. Se aplecă, intenționând să o bată mângâietor pe cap sau pe umăr.

Și se trezi pecetluindu-i gura cu a lui. Înainte să apuce să se dezmeticească, se așeză și o trase pe genunchii lui și o strânse în brațe. Doamne, cât mi-a fost de dor de tine. Mi-a fost dor de tine.

Mâinile ei se ridicară în părul lui.

– Serios?

– Da, serios. Își sprijini fruntea de a ei. Ai terminat?

– În cea mai mare parte. Cred că îmi pare rău că ți-am vărsat berea.

Cullum se întrebă ce anume exista între ei care îi permitea Juliei să-l facă să zâmbească și într-un moment ca acesta.

– Crezi?

– Ei bine, m-ai înfuriat. Deci a fost în egală măsură și vina ta, și a mea. Răspunse zâmbetului lui oferindu-i la rândul ei un zâmbet înlăcrimat. Dar am să-ți duc eu costumul la curățat.

– Vrei să-mi dezbrac și pantalonii tot acum? Văzu, surprins din nou, că buza Juliei începu să tremure, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi. Doar glumeam.

– Știu. E în regulă. Nu știu ce m-a apucat. Își trecu din nou degetele pe sub ochi și se dădu jos din pat pentru a se duce la oglindă. Scenele în public și lacrimile nu făceau parte din înțelegere, spuse ea pe un ton vioi și începu, din nou, să își refacă machiajul. Există între noi o relație fizică reciproc agreabilă și un fel de prietenie. Nu are rost să o stricăm devenind sentimentali.

Cullum își îndesă mâinile în buzunare și o privi aplicându-și culoare pe obraji.

– Cum adică sentimentali?

– Excesiv de emotivi, presupun. Probabil e din cauza sărbătorilor. Am fost cam tulburată recent.

– Mie-mi spui? bombăni el, iar ea își îngustă ochii.

– Ce vrei să spui?

– Ascultă, e ajunul Anului Nou. Nu vreau să închei anul certându-mă cu tine.

– De ce nu? Ne descurcăm atât de bine.

– Atunci de ce ai încetat să o mai faci atâta timp? În ultimele câteva săptămâni – cu excepția zilei când ai plecat spre Hyannis – nu aș fi reușit să te scot din pepeni

nici dacă te ridicam cu macaraua. Brusc ai început să fii de acord cu tot ce spuneam eu, să îmi gătești cina, mai că nu îmi aduceai pipa și papucii.

– Și asta te deranjează? Insultată, se răsuci pe călcâie. Am făcut eforturi considerabile ca să mă port frumos cu tine, iar acum tu-mi scoți ochii cu asta. Ei bine, nu ai de ce să-ți faci griji, pentru că nu mă voi mai obosi să mă port frumos cu tine.

– Slavă Domnului!

– Și nu o să mai fiu prin zonă, oricum, încheie ea pe nerăsuflate, pentru că vând casa și mă mut în D.C.

– Asta s-o crezi tu.

– Nu mă poți împiedica. Nu vreau să locuiesc aici. Nu știu de ce te-am lăsat să mă convingi să fac atât de multe dintre modificările sugerate de tine. Nu știu de ce te-am lăsat să faci lucrurile după cum voiai tu.

– Fiindcă așa era bine și fiindcă așa voiai și tu, și al naibii să fiu dacă am să te las să vinzi casa asta.

– Poți s-o cumperi tu dacă înseamnă atât de mult pentru tine.

– În regulă, spune-mi prețul. Dar dacă îți închipui pentru o clipă că ai să te muți de aici...

– Nu rămân. Nu pot.

– Nu pleci.

Erau aproape nas în nas acum, panicați și furioși. Vocile li se ridicară până deveniră țipete, dar după câteva minute până când fiecare dintre ei îl auzi pe celălalt rostind cele două cuvinte, având în vedere că le spuseră simultan...

– Te iubesc și refuz să rămân aici și să fiu nefericită.

– Te iubesc și nu pleci nicăieri fără mine.

Ea clipi. Cullum se dădu în spate.

– Ce-ai spus? întrebă el.

– N-am spus nimic. Ce-ai spus tu?

– Ai spus că mă iubești. Încercă să înghită un nod, dar inima îi înțepenise în gât. Asta mi s-a părut că ai zis. Vorbeai serios?

– Și ce dacă da? Se răsuci pe călcâie pentru a se plimba agitat prin încăpere. Nenorocita de femeie vorbește întruna atât de mult încât nu mai știi ce spui când

îi răspunzi. Şi ce dacă te iubesc? îi aruncă el exasperat. Ce ai de gând să faci în privinţa asta?

O, dar era perfect, îşi spuse Julia. Absolut perfect pentru ea.

- Am să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine.

El se opri din mers şi se holbă la ea. La prima vedere, arăta remarcabil de calmă şi sigură pe ea. Dar el o cunoştea, ştia la ce să se uite, iar ochii ei erau întunecaţi şi umezi.

- Poftim?

- M-ai auzit, Murdoch. Vrei sau nu?

El se apropie din nou de ea şi într-o clipă, în tăcere, începură amândoi să rânjească.

- Am un inel în buzunar.

- Nu te cred.

- Punem pariu?

Ea îşi înclină capul.

- Să îl văd.

- A fost al mamei mele. Scoase cutiuţa şi ridică dintr-un deget capacul. Nu e un diamant, dar ţie oricum îţi plac mai mult pietrele colorate.

- Oh, Cullum. Ridică privirea spre ochii lui. Chiar mă iubeşti.

- Ţi-am zis că da. Dacă ai fi spus-o tu prima, acum câteva săptămâni, aşa cum mi-aş fi dorit eu, am fi economisit o grămadă de timp.

- Tu ar fi trebuit s-o spui primul. De ce naiba crezi că ţi-am gătit cina de atâtea ori?

- Jules, crede-mă, nimeni care să nu fi fost îndrăgostit nebuneşte de tine nu ar fi putut mânca vreunul dintre acele preparate.

Ea încercă să se simtă insultată, dar sfârşi prin a izbucni în râs.

- Dacă îmi ceri să mă căsătoresc cu tine, nu am să mai fac niciodată friptură înăbuşită.

- Mi-ai cerut tu deja, dar date fiind circumstanţele, sunt de acord.

Însă când el băgă mâna în buzunar şi scoase ceasul, ea se foi nerăbdătoare.

- Ce faci? Nu poţi s-o faci cum scrie la carte?

– Dar o fac cum scrie la carte. E unsprezece patruzeci și cinci. Mai sunt cincisprezece minute până la miezul nopții. Vreau doar să rezolv asta.

Răsuci cheița până când minutarul ajunse deasupra orei doisprezece, apoi îi luă mâna.

– Ai trișat. Îi zâmbi radios. Chiar te iubesc, Cullum.

– Ești ceea ce mi-am dorit chiar fără să știu. Îi atinse una dintre șuvițele rebele. Am creat casa asta împreună.

– Nu. Își închise mâna peste a lui. Am creat căminul acesta împreună. Nu aș putea să locuiesc aici fără tine.

– Vreau să închei anul și să îl încep aici cu tine. Ridică la buze degetele lor împletite. Vom face o echipă nemaipomenită.

– Mă bazez pe asta.

– Căsătorește-te cu mine, Julia.

– Credeam că n-o să mă mai întrebi odată, spuse ea, și îl sărută.

Din *Memoriile private ale lui Daniel Duncan MacGregor*

Am o minte abilă în materie de afaceri și talent în arta tranzacțiilor. Viața mea a fost una bogată. Am muncit din greu și mi-am asumat riscuri. Am câștigat și am pierdut. Afacerile – câștigatul banilor – sunt o plăcere pentru mine. Dar familia e recompensa de la Dumnezeu. Ia-mi până la ultimul bănuț din portofel, dar lasă-mi familia, și voi muri considerându-mă un om bogat. Când am început aceste memorii aveam speranțe și planuri, intrigi ar putea spune unii – și de ce naiba mi-ar păsa de ce zic oamenii? – pentru familia mea.

Ei bine, am făcut ce mi-am propus să fac. Laura e o femeie cu o căsnicie fericită și e o mamă superbă. Ea și Royce își construiesc o viață bună pentru ei și pentru prețiosul copilaș ce-mi poartă numele, Daniel MacGregor Cameron. O, bun băiat, copilul, un băiat solid. Sânge zdravăn. Gene sănătoase.

Nimic nu mă încântă mai mult decât să îl văd pe Royce răsfățându-l pe băiat – sau să văd cât de mult îi place lui Caine să fie bunic. Iar el și Royce sunt prieteni la cataramă. Frumoasă prietenie și-au construit din iubirea lor față de Laura.

Firește, nu aveam îndoieli în această privință.

Gwen și Branson al ei se pregătesc din clipă în clipă de venirea pe lume a unui copil. Ea e puțin neliniștită, știu, de gândul de a lua o pauză de la munca ei din spital. Dar Anna e prima care îi spune că poate să se bucure atât de carieră, cât și de familie și să se descurce spectaculos cu amândouă.

Branson se agită în jurul ei – a refuzat să plece de lângă ea pentru a merge în turneu să-și promoveze cartea. Aș fi fost tentat să scot cureaua la el dacă o făcea. Și ar mai fi contat? Ha! Cartea a cunoscut un succes fenomenal de cum a ieșit pe piață. Se pricepe să spună povești, băiatul acela. M-a ținut treaz jumătate de noapte citind despre doctorița lui ucigașă și detectivul lui cel viclean, jucându-se amândoi de-a șoarecele și pisica, îndrăgostindu-se apoi. Cine ar fi crezut că ea va sfârși prin a se sinucide în final, în loc să îi ia viața singurului bărbat care îi atinsese sufletul întunecat și bolnav?

Ah, ei bine, iubirea e cea care contează cel mai mult, în fond. Acum Julia a mea și Cullum al ei își duc viața în casa pe care au construit-o împreună pe Beacon Hill. În continuare se ciondănesc întruna ca doi cățelandri – și m-aș îngrijora dacă n-ar face-o. Există o asemenea pasiune între ei doi – se potrivesc perfect și nu mi-e teamă să o spun. Mă aștept să aflu că în curând ne vor oferi și ei un copilaș.

Și dacă nu, voi dori să știu de ce.

A fost o mireasă magnifică, înaltă, maiestuoasă, elegantă – și a existat un moment când a venit lângă Cullum, l-a luat de mână, iar privirile li s-au întâlnit. Și-au zâmbit unul celuilalt, un zâmbet larg și fericit, de mai că nu izbucneau în râs. În clipa aceea mi-am simțit inima crescându-mi în piept de bucurie – și de mândrie că eu am fost autorul.

Acum voalul familiei MacGregor e pus la păstrare și așteaptă. Dar nu intenționez să îl las să rămână în cutie multă vreme. E timpul să înceapă și nepoții mei să își facă datoria. Le-am lăsat răgaz să se coacă puțin. Bărbații au nevoie să acumuleze câțiva ani și ceva experiență înainte să își ia o soție și să își întemeieze o familie. Dar să fim sinceri, nu am să trăiesc o veșnicie. Până acum am fost subtil cu Mac – el fiind cel mai mare dintre băieții. Dar pricepe băiatul aluziile? Ha! Ei bine, va trebui să îi dăm niște bobârnace puțin mai serioase. M-am descurcat bine cu primele mele trei fete, dar nu sunt genul care să se culce mult pe lauri. Am să-i văd pe toți ceilalți căsătoriți și cercul vieții încheiat înainte să mi se sfârșească timpul. Asta e o promisiune, pe cuvântul lui Daniel MacGregor.